

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๗/๒๕๒๔ (สมัยสามัญ)

วันพฤหัสบดีที่ ๑๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๒๔

ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๒๕ นาฬิกา

จำนวนสมาชิกมาประชุมทั้งหมดเมื่อเลิกประชุม ๒๘๔ คน

(เนื่องจากนายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ ประธานสภาผู้แทนราษฎรมีกิจธุระ ได้มอบให้นายสอาด ปิยวรรณ รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่ ๑ ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : บัดนี้มีสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอเปิดประชุม

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม

๑.๑ ประธานคณะกรรมการวิสามัญวินิจฉัยร่างพระราชบัญญัติแจ้งว่า ในคราวประชุมคณะกรรมการวิสามัญวินิจฉัยร่างพระราชบัญญัติ ครั้งที่ ๔๓ วันพุธที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๒๔ ที่ประชุมคณะกรรมการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสนอ และมีมติไม่ให้การรับรองดังนี้

๑. ร่างพระราชบัญญัติ นรโทษกรรมแก่ผู้กระทำการ ก่อความไม่สงบอันเป็นความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายในราชอาณาจักรระหว่างวันที่ ๑ ถึงวันที่ ๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๔ พ.ศ. (ร้อยตำรวจโท เขาวริน ลัทธศักดิ์ศิริ เป็นผู้เสนอ)

๒. ร่างพระราชบัญญัติ นรโทษกรรมในคราวก่อความไม่สงบเพื่อยึดอำนาจการปกครองแผ่นดินระหว่างวันที่ ๓๑ มีนาคม ถึงวันที่ ๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๔ พ.ศ. (นายญาติ ไหวดี เป็นผู้เสนอ)

๓. ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดนรโทษกรรมแก่ผู้ก่อความไม่สงบเพื่อยึดอำนาจการปกครองแผ่นดิน ระหว่างวันที่ ๓๑ มีนาคม ถึงวันที่ ๓ เมษายน

๑๐๐๒

พ.ศ. ๒๕๒๔ พ.ศ. มีผู้เสนอรวม ๒ ฉบับ ฉบับที่ ๑ ร้อยตำรวจโท เซาวริน
 ลัทธศักดิ์ศิริ เป็นผู้เสนอ นายญาติ ไหวดี เป็นผู้เสนอ ผมจึงขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบ

(ที่ประชุมรับทราบ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ๑.๒ ผมได้รับหนังสือจาก
 ประธานวุฒิสภาแจ้งว่าในคราวประชุมวุฒิสภาชุดที่ ๒ ครั้งที่ ๔/๒๕๒๔ (สมัยสามัญ) วัน
 ศุกร์ที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๒๔ ที่ประชุมได้ลงมติแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติสหกรณ์
 (ฉบับที่ . . .) พ.ศ. ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๒๑
 มาตรา ๑๒๘ (๓) กำหนดว่า การแก้ไขเพิ่มเติมก็ให้ส่งร่างพระราชบัญญัติตามที่แก้ไขเพิ่ม-
 เต็มนั้นไปยังสภาผู้แทนราษฎร ในกรณีเช่นว่านี้ ให้สภาทั้งสองต่างตั้งบุคคลที่เป็นหรือ
 มิได้เป็นสมาชิกแห่งสภานั้นมีจำนวนเท่ากันตามที่สภาผู้แทนราษฎรกำหนดประกอบเป็น
 คณะกรรมาธิการร่วมกัน เพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินั้น ผมก็คิดว่าอยากจะขอเชิญ
 ท่านสมาชิกได้กรุณากำหนดจำนวนคณะกรรมาธิการเพื่อประกอบเป็นคณะกรรมาธิการร่วม
 กัน ใครจะเสนอจำนวนเท่าไร ขอเชิญครับ

นายเชวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ (อุบลราชธานี) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม
 เชวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ จากอุบลราชธานี ในการที่จะตั้งคณะกรรมาธิการร่วมกันเพื่อ
 พิจารณาร่างพระราชบัญญัติสหกรณ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๘ นั้น กระผมเห็นว่าควร
 จะเป็นจำนวน ๓๕ คน กระผมขอเสนอ ท่านผู้ใดเห็นด้วยโปรดให้การรับรองด้วย
 ขอขอบคุณครับ

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณเชวงศักดิ์ เสนอ ๓๕ ท่าน
 มีใครเสนอเป็นอย่างอื่นอีกไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกเสนอ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีนะครับ เชิญคุณปิยะฉัตร

ครับ

นายปิยะฉัฐ วัชรภรณ์ (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานครับ กระผมเรียนถาม
ท่านนิดหนึ่ง จำนวนที่กำหนดนี้หมายถึง ๒ สภาหรือสภาเดียวครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เฉพาะของเราครับ ของเรา
จะเสนอกี่ท่าน เสร็จแล้วก็ทางวุฒิสมาชิกเขาก็จะเสนอตั้งเท่ากับเรา

นายปิยะฉัฐ วัชรภรณ์ (ศรีสะเกษ) : เท่ากันนะครับ กระผมว่า ๓๕ คน
รวมกัน ๒ สภา ก็ประมาณ ๗๐ คน กระผมว่ามากไปครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : นั่นซิ จะเสนอเท่าไรก็บอก
มา คือตามธรรมเนียมคณะกรรมการการเกษตรของเรามีอยู่ ๑๙ ท่าน แต่ท่านจะเสนอ
อย่างไรก็แล้วแต่ครับ

นายปิยะฉัฐ วัชรภรณ์ (ศรีสะเกษ) : กระผมขอเสนอ ๑๙ ท่านเลยครับ
ขอผู้รับรองครับ

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีใครเสนออย่างอื่นอีกไหม
ครับ

(ไม่มีสมาชิกเสนอ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มี ผมจะถามนะครับ คือ
เป็นอย่างนี้ มีคุณเชวงศักดิ์ เสนอ ๓๕ คุณปิยะฉัฐเสนอ ๑๙ ผมอยากจะถามว่า ใคร
เห็นด้วยกับ

(นายเชวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ ได้ยืนและยกมือขึ้น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญ

นายเชวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ (อุบลราชธานี) : ท่านประธานที่เคารพครับ
กระผม เชวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ ถ้าหากเป็นกรรมาธิการร่วมกันทั้ง ๒ สภา โดยให้สภา
ผู้แทนราษฎรเลือกครึ่งหนึ่งแล้ว กระผมก็เห็นด้วยกับคุณปิยะฉัฐ เพราะจะมีจำนวน
กรรมาธิการทั้งหมดถึง ๗๐ คน ซึ่งถ้าหากเป็นเช่นนั้นแล้ว กระผมเห็นว่ากระผมเสนอ
๓๕ คนมันไม่เหมาะสม กระผมขอถอนท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอขอบคุณมากครับ ตกลงเหลืออยู่ท่านเดียว คือ ๑๙ ท่าน ก็เป็นอันว่าเราตั้งกรรมการ ๑๙ ท่าน ผมก็อยากจะถามต่อสักนิดว่า คณะกรรมการ ๑๙ ท่านนี้เราจะตั้งใหม่ หรือว่าจะเอาคณะกรรมการของสภาเชิญคุณชะโลมครับ

ร้อยเอก ชะโลม รัตนเสถียร (นนทบุรี) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมขอประธานเสนอคณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ ซึ่งเรามีอยู่แล้ว ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีใครจะเสนอเป็นอย่างอื่นบ้างไหมครับ มีอะไรคุณญาติครับ เชิญ

นายญาติ ไหวดี (สุรินทร์) : ท่านประธานที่เคารพ ผม ญาติ ไหวดี แห่งจังหวัดสุรินทร์ คณะกรรมการนี้ไม่ใช่คณะกรรมการสามัญ เป็นวิสามัญครับ ผมจำได้อย่างนั้นลองเปิดดูก็แล้วกันขอบังคับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมคิดว่าเรื่องนี้ไม่จำเป็นนะครับ เพราะทางเราตั้งไปเท่าไร ทางสภาทางไหนเขาก็ตั้งมาเท่ากันก็เป็นจบเกมครับ แล้วแต่เรา เราจะเอาคณะกรรมการของเราตั้งไปแล้วคือคณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ก็ไม่เสียหายอะไร จะได้ร่นเวลารวดเร็วขึ้นนะครับ เป็นอันว่าสภาเราได้ตั้งคณะกรรมการสามัญประจำสภาของเรา คณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์นะครับ ขอขอบคุณมากครับ

ต่อไปเป็น ๑.๓ ๆพณฯ นายกรัฐมนตรีได้เสนออนุสัญญาและข้อแนะขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ สมัยที่ ๖๑-๖๖ ระหว่างปี ๒๕๑๙-๒๕๒๓ ต่อสภาผู้แทนราษฎรเพื่อรับทราบตามข้อผูกพันภายใต้บทบัญญัติ มาตรา ๑๙ แห่งธรรมนูญองค์การ ซึ่งทางสำนักงานเลขาธิการรัฐสภาได้แจกให้ท่านสมาชิกไปแล้ว

ผมจึงขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบ

(ที่ประชุมรับทราบ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ระเบียบวาระที่ ๒ รับรอง
รายงานการประชุม ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๓ กระตุ้นถาม กระตุ้นถามลำดับที่ ๑ เป็นกระตุ้นถามของคุณ
มอนอินทร์ รินคำ เรื่องการประกันราคากระเทียมและห้ามส่งกระเทียมนอกเข้าภายใน
ประเทศ ตาม ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี เชิญคุณมอนอินทร์ รินคำ ครับ

นายมอนอินทร์ รินคำ (เชียงใหม่) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้
มีเกียรติ กระผม นายมอนอินทร์ รินคำ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ กระผม
ขอตั้งกระตุ้นถาม ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ดังต่อไปนี้

เนื่องจากภาวะการขาดแคลนน้ำมัน และราคาน้ำมันได้สูงขึ้น จึงเป็นเหตุให้
พ่อค้าถือโอกาสขึ้นราคาสินค้าตามไปด้วย ทำให้ประชาชนผู้มีอาชีพทางการเกษตรได้รับความ
เดือดร้อนเป็นอย่างมาก เนื่องจากค่าใช้จ่ายภายในครอบครัวหรือภาวะการครองชีพได้
เพิ่มสูงขึ้นเป็นเงาตามตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีอาชีพทางการเกษตรจะต้องได้รับความ
กระทบกระเทือนเป็นอย่างยิ่ง เช่นรถไถ การเตรียมดินปลูก ค่าปุ๋ยและยาฆ่าแมลง ทำให้
ต้นทุนการผลิตพืชต่าง ๆ นี้สูงขึ้นหลังจากที่ผลผลิตของเกษตรกรได้ออกมาแล้ว แทนที่
พืชผลของเกษตรกรจะขายได้ในราคาดี กลับถูกพ่อค้าคนกลางกดราคาไม่ยอมรับซื้อ หรือ
ว่ายอมรับซื้อในราคาที่ต่ำกว่าต้นทุน ทำให้ราษฎรหรือผู้มีอาชีพเป็นเกษตรกรอาชีพทางด้าน
เกษตรกรนี้ได้รับความเดือดร้อน ดังจะเห็นว่าในด้านหนังสือพิมพ์ก็ดี ทางด้านวิทยุก็ดี
ก็ได้ประกาศออกมาว่าราษฎรได้รับความเดือดร้อน ต้องเดินขบวนมาร้องเรียนทั้งทางรัฐบาล
และทางสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ฉะนั้นกระผมจึงขอเรียนถาม ดังต่อไปนี้

๑. ท่านทราบหรือไม่ว่าในปัจจุบัน ผลผลิตกระเทียมทั้งประเทศ มีประมาณ
เท่าใดและจะใช้บริโภคภายในประเทศเท่าใด

๒. ทางรัฐบาลได้ติดต่อต่างประเทศหรือไม่ในด้าน การตลาด นะครับ ถ้ามี
ประเทศใดบ้าง และแต่ละประเทศนั้นจะรับซื้อกี่กิโลกรัม ในราคากิโลกรัมละเท่าใด

๖

๓. ท่านทราบหรือไม่ว่า ราคาต้นทุนการผลิตของกระเทียมนั้นตกกิโลกรัมละเท่าใด รัฐจะประกันราคาให้เกษตรกรได้หรือไม่ ถ้าประกันราคาจะให้ประกันในราคากิโลกรัมละเท่าไรที่จะรับซื้อกระเทียมจากราษฎร

๔. ท่านทราบหรือไม่ว่า ในปี ๒๕๒๒ นี้กระทุ้งของกระผม ท่านประธานครับ กระผมได้ตั้งกระทุ้งมาเมื่อปี ๒๕๒๓ ปีที่แล้ว แต่มาตอบในปีนี้ แต่ว่าราษฎรก็ยังได้รับความเดือดร้อนอยู่ ท่านทราบหรือไม่ว่า เมื่อปี ๒๕๒๒ นั้นทางรัฐบาลได้สั่งกระเทียมนอกเข้ามาจำหน่ายภายในประเทศ ซึ่งทำให้ราคากระเทียมที่ผลิตขึ้นในประเทศราคาตกต่ำลง ซึ่งทำให้เกษตรกรได้รับความเดือดร้อน มาในปีนี้นั้นทางรัฐบาลจะสั่งซื้อกระเทียมจากต่างประเทศเข้ามาหรือไม่ เป็นประการใด กระผมขอถามครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญท่านรัฐมนตรีครับ นายประกายพฤกษ์ ศรีตานนท์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์) :

ท่านประธานที่เคารพ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีได้มอบหมายให้กระทรวงพาณิชย์เป็นผู้ตอบคำถามของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผมในฐานะรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์รับผิดชอบต้องงานของกรมการค้าภายใน ขอตอบกระทุ้งถามของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติดังนี้ คำถามของท่านถึงแม้ว่าจะเป็นการถามเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๒ กระผมก็จะนำตัวเลขของปี ๒๕๒๓ ตอบปี ๒๕๒๔ มาตอบ

ข้อที่ ๑ ขอทราบเรื่องการประเมินผลผลิตกระเทียมในปีเพาะปลูก พ.ศ. ๒๕๒๓ ต่อ ๒๕๒๔ คาดว่าจะได้ผลผลิตประมาณ ๑๘๗,๐๐๐ ตัน และคาดว่าจะใช้บริโภคภายในประเทศประมาณ ๑๗๐,๐๐๐ ตัน ทั้งนี้คาดว่าจะมีผลผลิตกระเทียมเพียงพอ

ข้อที่ ๒ ขอทราบเรื่องการส่งกระเทียมออกไปจำหน่ายต่างประเทศ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๙ ถึง พ.ศ. ๒๕๒๓ เฉลี่ยปีละประมาณ ๙๐ ตัน ประเทศที่ส่งออกไปจำหน่ายได้แก่ สิงคโปร์ มาเลเซีย อย่างไรก็ดีเฉพาะปี พ.ศ. ๒๕๒๓ นี้ส่งออกไปเพียง ๑๓ ตัน ราคาส่งออก เอฟ.โอ.บี. (F.O.B.) เฉลี่ย ๗ บาท ๖๙ สตางค์ ต่อกิโลกรัม ปริมาณ

และมูลค่ากระเทียมส่งออกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๓ เราส่งออกไปประเทศสิงคโปร์ ฮ็อง
สหรัฐอเมริกา ได้วัน และฝรั่งเศส รวมทั้งสิ้น ๑๓.๔๔ ตัน มูลค่า ๑๓๑,๕๑๕ บาท
ในปี พ.ศ. ๒๕๒๔ ส่งไปขายประเทศบาร์เรนห์ ประเทศลาว รวมทั้งหมดประมาณ .๔ ตัน
มูลค่าเป็นเงิน ๑๒,๓๔๕ บาท

คำตอบข้อที่ ๓ ขอรบเรียนว่า จากการประเมินต้นทุนการผลิตกระเทียมในปี
เพาะปลูก ๒๕๒๓-๒๕๒๔ นี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตท้องที่จังหวัดเชียงใหม่ และลำพูน
ซึ่งเป็นแหล่งผลิตกระเทียมที่สำคัญ ต้นทุนทั้งหมดเฉลี่ยตกไร่ละ ๕,๕๓๒ บาท คิดเป็น
ต้นทุนกระเทียมแห้งเฉลี่ยต่อกิโลกรัมเท่ากับ ๗ บาท ๕๘ สตางค์ และเมื่อบวกกำไรอีก
๒๐ เปอร์เซ็นต์ ก็จะตกกิโลกรัมละ ๙ บาท ๑๐ สตางค์ ทั้งนี้ได้คาดคะเนว่าเกษตรกรจะ
ได้ผลผลิตกระเทียมแห้งเฉลี่ยไร่ละ ๗๕๐.๑๗ กิโลกรัม อย่างไรก็ตามเนื่องจากการปลูก
กระเทียมของเกษตรกรส่วนใหญ่ หรือเกือบทั้งหมดอาศัยราคากระเทียมที่ตนเองได้ผลิตได้
ในปีที่ผ่านมาเป็นตัวกำหนดปริมาณการผลิต ถ้าหากปีที่ผ่านมาขายได้ราคาเกษตรกรก็จะ
ปลูกมากในปีต่อไปทำให้ผลผลิตเกินความต้องการ และปริมาณผลผลิตออกมามากตามฤดู
กาลช่วงเก็บเกี่ยวมีผลให้ราคาตกต่ำ เนื่องจากกระเทียมเป็นพืชที่เนาและเสียหายง่ายเก็บไว้
นานไม่ได้ รัฐบาลจะช่วยเหลือโดยการพยุงหรือประกันราคาคงไม่เป็นผลดีนัก แต่เพื่อที่จะ
ช่วยเหลือเกษตรกรรัฐบาลมีมาตรการช่วยเหลือดังต่อไปนี้

มาตรการระยะสั้น

ข้อ ๑ รัฐบาลสนับสนุนให้สหกรณ์การเกษตรซึ่งอยู่ในท้องถิ่นดำเนินการรับซื้อ
จากสมาชิกและเกษตรกรผู้ปลูกในท้องถิ่น เพื่อเป็นการเพิ่มปริมาณการรับซื้อในตลาด
โดยเฉพาะในช่วงที่ผลผลิตออกสู่ตลาดมาก ซึ่งจะช่วยให้ราคากระเทียมที่เกษตรกรขายได้
ให้สูงขึ้น โดยรัฐบาลสนับสนุนในเรื่องเงินทุนหมุนเวียนสำหรับซื้อและจำหน่ายกระเทียม

ข้อ ๒ กำหนดให้กระทรวงพาณิชย์ โดยองค์การคลังสินค้ารับซื้อจากชุมนุม
สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย และนำไปจำหน่ายแก่ผู้บริโภค อีกทั้งหาช่องทางเพื่อส่ง
ออกไปจำหน่ายต่างประเทศด้วย

ข้อ ๓ สนับสนุนให้ชุมนุมสหกรณ์ การเกษตรแห่งประเทศไทยดำเนินการกักยืมเงินจากกองทุนส่งเสริมสหกรณ์ออกไปรับซื้อกระเทียมจากสมาชิกของสหกรณ์ท้องถิ่นและนำไปจำหน่าย รวมทั้งหาช่องทางเพื่อส่งออกไปจำหน่ายตลาดต่างประเทศอีกด้วย

ข้อ ๔ โดยเหตุที่กระเทียมจะผลิตได้เพียงพอสำหรับใช้บริโภคภายในประเทศ และเพื่อเป็นการช่วยเหลือเกษตรกรให้สามารถจำหน่ายกระเทียมได้ในราคาที่เหมาะสม รัฐบาลโดยกระทรวงพาณิชย์จึงได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ (๒) แห่งพระราชบัญญัติส่งออกป็นอกและการนำเข้าในราชอาณาจักร ซึ่งสินค้า พ.ศ. ๒๕๒๒ ประกาศห้ามนำเข้ากระเทียมเข้ามาเมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๓ เป็นต้นมา

มาตรการระยะยาว

ข้อ ๑ รัฐบาลสนับสนุนให้เกษตรกรผู้ปลูกกระเทียมรวมตัวกันจัดตั้งสหกรณ์การเกษตรให้เป็นปึกแผ่น เพื่อจะได้มีอำนาจต่อรองทางด้านธุรกิจ การจัดจำหน่ายมากขึ้น สามารถดำเนินธุรกิจการซื้อและจัดจำหน่ายกระเทียมแข่งขันกับพ่อค้าทั่วไปได้ โดยรัฐบาลสนับสนุนในเรื่องเงินทุนหมุนเวียน ด้านปัจจัยการผลิต ด้านวิชาการ และบริการสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ เช่น ยุง ฉาง เป็นต้น

ข้อ ๒ รัฐบาลกำลังพิจารณาวางมาตรการเพื่อกำหนดปริมาณการผลิตกระเทียมให้เหมาะสมและสอดคล้องกับปริมาณความต้องการของตลาด โดยให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์พิจารณาดำเนินการกำหนดเขตเกษตรเศรษฐกิจเพาะปลูกกระเทียมและจดทะเบียนผู้ปลูกกระเทียมในเขตที่กำหนดและจัดสรร ปริมาณการผลิต ของเกษตรกรแต่ละปีให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด รัฐบาลนี้มีนโยบายที่จะสนับสนุนระบบเศรษฐกิจเสรี ขจัดการผูกขาดเพื่อรักษาประโยชน์ของผู้บริโภค และขณะเดียวกันก็จะให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ผลิตและผู้จำหน่าย ฉะนั้นในการประกันราคากระเทียมในขณะนี้รัฐบาลยังไม่ดำริ

ข้อ ๓ ขอรบเรียนว่า รัฐบาลได้ประกาศไม่อนุญาตให้นำกระเทียมสดและกระเทียมแห้งเข้ามาในพระราชอาณาจักร ตั้งแต่วันที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๓ ฉะนั้นตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. ๒๕๒๔ เป็นต้นมาจึงไม่มีการนำกระเทียมเข้ามา

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญคุณม่อนอินทร์ครับ

๑๓๒๔

นายมอนอินทร์ รินคำ (เชียงใหม่) : ท่านประธานที่เคารพ กระผมได้ฟัง
 าพณฯ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ ได้มาตอบกระทู้กระผม กระผมก็รู้สึกดีใจครับ
 ท่านประธาน แต่ว่ามันก็มีบางสิ่งบางอย่างกระผมอยากจะกราบเรียนถามทางรัฐบาลว่า ตาม
 ที่ท่านบอกว่าท่านได้ส่งกระเทียมไปที่อเมริกาบ้าง ไปไต้หวันบ้าง ไปต่างประเทศหลาย
 ประเทศ ที่ท่านกล่าวมาเมื่ออีกแต่ทำไมครับท่านประธาน กระเทียมของเราทำไมถึงถูก ราคา
 ที่ท่านบอกว่านี่ราคาต้นทุน ๗ บาทกระเทียมแห้งนั้นรู้สึกว่าจะคลาดเคลื่อนไปนิดหน่อย
 นี้ครับท่านประธาน กระผมก็ไปหาที่เกษตรจังหวัดเชียงใหม่ ไปหาข้อมูลว่า การผลิต
 กระเทียมนั้นต้นทุนเท่าไร ค่าไถเท่าไร ค่ายกร่องค่าไถนั้น ในปี ๒๕๒๒ ครับท่านประธาน
 ในปี ๒๕๒๒ นั้นนะ ค่ายกไถ ค่ายกร่องนั้นไร่หนึ่งตก ๓๐๕ บาท ค่าแรงในการปลูกก็
 ๑๕๐ บาท ค่ายาฆ่าแมลง ๑๐๐ บาท ค่าปุ๋ย ๖๐๐ บาท ค่าพันธุ์ ๑,๕๐๐ บาทต่อไร่ และ
 ค่าเก็บเกี่ยว ๒๐๐ บาท ค่าฟาง ๑๐๐ บาท รวมแล้วครับท่านประธานจะตกไร่หนึ่งประมาณ
 ๒,๙๕๕ บาท อันนี้ครับท่านประธาน ในปี ๒๕๒๒ กระผมถามทางเจ้าหน้าที่การเกษตร
 บอกว่า เอ ค่าแรงปลูก ๑๕๐ บาทนี่คิดกันอย่างไร เขาบอกว่าวันหนึ่ง ๒๕ บาท ค่าแรง
 ก็ ๖ คน ไร่หนึ่ง ๖ คนปลูกจะเสร็จพอดี อันนี้ครับท่านประธาน นี่เขาคิดในปี ๒๕๒๒
 เดียวนี้มันปี ๒๕๒๔ ภาวะนั้นมันขึ้นราคามาอย่างนี้ ค่าแรงเดี๋ยวนี้เราเงินผันออกไป ๔๔
 บาท เดียวนี้กระผมจะไปจ้างคนที่จะมาทำงานในบ้านหรือทำกิจการอะไรต่าง ๆ ค่าแรงตก
 ๔๔ บาท ตามที่ทางรัฐบาลให้เงินผันไป เมื่อเป็นเช่นนี้ครับท่านประธาน เกษตรกรใน
 จังหวัดเชียงใหม่ผลิตกระเทียมขึ้นมาปีหนึ่ง ๑๐๐ ล้านกิโลกรัม ปีหนึ่ง ๕๗,๐๐๐ ไร่ ท่าน
 ประธานครับ มันเป็นที่ครอบครั้ว ที่นี้ทางรัฐบาลก็บอกว่ายังไม่ได้ประกันราคา เมื่อไม่ได้
 ประกันราคาก็ปล่อยให้เกษตรกรนี้ว่าเหว่ไม่มีหลักยึดมั่น ไม่มีที่หวัง เดียวนี้ท่านประธาน
 ครับขณะนี้เท่าที่กระผมได้ทราบมาเมื่ออีกสมาชิกผู้มีเกียรติก็หลายท่านมากระซิบบอกกระผม เดียว
 นี้ท่าน รัฐหรือเปล่ากระเทียมพม่าเข้ามาทางแม่สายไม่รู้ด้วยวันคืน ก็ตันกันแน่ นี่ทำให้
 กระเทียมมันถูก กระผมอยากจะกราบเรียนถามทางรัฐบาลว่า มีมาตรการอันไหนบ้างที่จะ
 ระวังกันกระเทียมนอกลักลอบเข้ามา อันนี้เป็นประการหนึ่ง

ประการที่ ๒ นั้นท่านรัฐมนตรีได้มาตอบกระทู้กระผมบอกว่ายังไม่มีประกัน
 ราคาแน่นอนครบท่านประธาน ในประเทศไทยเราขณะนี้ไม่มีประกันราคาพืชแม้แต่ชนิด
 เดียวนอกจากยาสูบ นอกนั้นเป็นการกำหนดราคาทั้งนั้น ข้าว ฝ้าย มันสำปะหลัง
 อะไร ๕ ชนิดนี้เป็นการกำหนดราคา การกำหนดราคาหมายความว่า รัฐบาลต้องไปขอให้
 พ่อค้าซื้อ ขอความกรุณาไม่มีมาตรการใด ๆ ถ้าพ่อค้าไม่ซื้อก็ได้ ท่านประธานครับ นี้
 กระผมจึงขอกราบเรียนรัฐบาลว่า เห็นใจชาวไร่ชาวนาเถอะครับ หลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน อาบ
 เครื่องต่างน้ำ เห็นใจเขาหน่อยได้ไหมครับว่า ขอประกันราคากระเทียม ทางรัฐบาล ทาง
 อดก. กิติ ที่กระผมไปเรียนถามมา เขาบอกว่ากระเทียมนี้ประกันราคาไม่ได้ เพราะว่าถ้า
 ประกันแล้วมันเป็นของที่ว่าเน่าง่ายเสี้ง่าย เรามีมาตรการอันไหนครับที่จะทำ ถ้าหากว่า
 ทางรัฐบาลไม่มีการแก้ไขแล้วเราจะให้ราษฎรนี้ปลูกอะไร พืชอะไร ประกันราคาขณะนี้
 รัฐบาลไม่ประกันราคาพืชแม้แต่ชนิดเดียว ถ้าไม่ประกันราคากระเทียมแล้ว จะให้ราษฎร
 ไปปลูกพืชอะไร เดียวนี้ทางข้าราชการก็ขอขึ้นเงินเดือน ซี. ๒ ซี. ๓ ชั้น ๒ ชั้น ๓ ชั้น
 บัญชี ๒ บัญชี ๓ แล้วเกษตรกรท่านช่วยอะไรบ้าง นี้ครับ ท่านประธานครับ กระผม
 ในฐานะที่เป็นผู้แทนราษฎรเขาเลือกตั้งกระผมเข้ามา ออกไปเยี่ยมเยียนราษฎรที่ไหน ๆ
 ก็ถามอยู่ตลอดเวลาว่า เมื่อไรเขาจะประกันราคา เมื่อไรเขาจะประกันราคา แล้วจะให้
 กระผมตอบว่าอย่างไร นี้รัฐบาลเราก็ปรับปรุงมา ๒ ครั้งแล้ว เปรม ๑ เปรม ๒ แล้วยังไม่
 การประกันราคาพืชนี้ แล้วจะให้เราทำอย่างไร กระผมขอกราบเรียนถามทางรัฐบาล
 นะครับ

ข้อ ๑ เมื่อที่ท่านตอบว่าไม่มีการสั่งซื้อกระเทียมเข้ามา อันนี้กระผมดีใจครับ
 กระผมกราบขอบคุณ

ข้อ ๒ ขอให้ทางรัฐบาลนี้ เรามีทูตของเราต่างประเทศ ทูตพาณิชย์เกือบทุก
 ประเทศในโลก หรือจะส่งเจ้าหน้าที่ไปหาตลาดพืชที่เกษตรกรผลิตขึ้นมาได้หรือไม่ กระผม
 ไม่ทราบว่าทูตพาณิชย์ของประเทศไทยนั้น ท่านไปอยู่ต่างประเทศนั้น ท่านได้ทำหน้าที่
 ทางด้านนี้บ้างหรือเปล่า ติดต่อด้านสินค้าเข้าสินค้าออก ช่วยเหลือเกษตรกรบ้างหรือไม่

ข้อ ๓ ขอให้ประกันราคากระเทียม ตามราคาเป็นจริง ที่ต้นทุนการผลิตครบ
เดี่ยวนั้นกระเทียมที่เชียงใหม่ ท่านประธานครับ อย่างชนิดหัวโต ชนิดหัวใหญ่ กิโล ๑๒
บาท คละ ๑๐ บาท หัวเล็ก ๖ ถึง ๘ บาท อันนี้คละ ๑๐ บาท นี้ก็ตายอยู่แล้ว นี่ครับ
ท่านประธาน ที่กระผมกราบเรียนท่านประธานเมื่อกี้ว่า ต้นทุนการผลิตที่กระผมเอามา
อันนี้ของรัฐบาลให้มา ข้าราชการของรัฐบาลให้กระผมมา

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ คุณมอนอินทร์ พยายาม
ถามไม่ต้องอภิปรายมาก

นายมอนอินทร์ รินคำ (เชียงใหม่) : ครับ ก็ขอลาเพียงแค่นี้ ท่านประธาน
ครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับท่านรัฐมนตรี

นายประกายพลษ์ ศรีตานนท์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์) : ท่าน
ประธานสภาที่เคารพ กระผมขอตอบคำถามของสมาชิกผู้มีเกียรติดังนี้ เรื่องการประกันราคา
กระผมได้ตอบไปแล้วว่าเราทำไม่ได้ เหตุที่ทำไม่ได้ เพราะว่าพืชผลมีหลายชนิด ประเทศ
ไทยมีพืชผล กระผมเองไม่ทราบแน่ชัดว่าเป็นพันธุ์ใด หลักของการที่ประกันราคาเราจะ
ประกันในกรณีที่เกิดความเดือดร้อนสำหรับพืชผลชนิดนั้นๆ สำหรับกระเทียมนี้ไม่เกิด
ความเดือดร้อน ในระยะต้นฤดูมีความเดือดร้อนจริงเนื่องจากแย่งกันขาย หลังจากนั้น
ทอดระยะเวลาหนึ่ง ปัญหาต่างๆ ก็หมดไป กระผมได้เคยตอบในสภาแห่งนี้ ๒ อาทิตย์
มาแล้วว่า ราคากระเทียมที่ตลาดขายส่งจังหวัดเชียงใหม่ราคา ๑๒ บาท ซึ่งกระผมเองได้
ไปกับท่านรัฐมนตรี ทวี ไกรคุปต์ ไปถามเขาเอง โดยที่เขาไม่ทราบว่าเราเป็นใคร ขณะ
นั้นก็ประมาณ ๑๓ บาท เพราะฉะนั้นการประกันราคาจึงไม่จำเป็น แต่ขณะเดียวกันที่มี
ความเดือดร้อน รัฐบาลได้ส่งสหกรณ์และเจ้าหน้าที่เข้าไปแทรกแซงตลาด ช่วยพยุงราคา
เข้ามาซึ่งก็เป็นการแก้ไขได้ทุกครั้ง ไม่ถึงขั้นเดือดร้อนรุนแรง

สำหรับการส่งออกนั้นขอกราบเรียนว่า ประเทศไทยปลูกกระเทียมหัวเล็ก และ
มีรสเผ็ดจัดไม่เป็นที่นิยมของต่างประเทศ จำเป็นที่กระทรวงเกษตรได้ร่วมมือกันแล้ว ที่
จะต้องเปลี่ยนพันธุ์ต่างประเทศใกล้เคียงนิยมรับประทานพันธุ์กระเทียมหัวโต ผลิตใน

ประเทศไต้หวันและประเทศจีน ทางเรื่องการตลาดเราได้พยายามมากพอสมควร แต่สำหรับกระเทียมที่ปลูกเกินความต้องการบริโภคนั้น จะได้พิจารณาทำเป็นกระเทียมผงและกระเทียมเม็ดทางด้านอุตสาหกรรมการเกษตรต่อไป กระผมมีคำตอบเท่านี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ คุณมอนอินทร์จะมีอะไรถามไหม

นายมอนอินทร์ รินคำ (เชียงใหม่) : ท่านประธานที่เคารพครับ ความเดือดร้อนของราษฎรครับ ท่านประธาน เรามาพูดกันในห้องแอร์ก็อย่างที่เรเคยพูดกันไว้นี้ครับถ้าหากสมมุติว่า ๖๗ นายกรัฐมนตรีจะไปถามราคากระเทียมหรือราคาพืชผลโดยส่วนตัวเพียงคนเดียว หลักสถิตินั้นก็ยังไม่ใช้ไม่ได้ เราออกไปถามคนเดียว ถ้าเกิดไปถามพ่อค้าที่เขาขายปลีกละ ท่านประธานครับ ทำอย่างไร การที่เราจะมาตอบกระทู้ถามว่าราคาเท่าไรนั้น จะยกตัวเองไปถามว่า กระผมออกไปถามดูราคามันเท่านั้นเท่านี้ ไม่ได้ครับท่านประธาน เพราะฉะนั้นเราจะต้องให้เจ้าหน้าที่ทุกหน่วยงานของรัฐ อาจจะเป็นพาณิชย์จังหวัด เกษตรกรตำบล เกษตรกรจังหวัด ให้หาข้อมูลมาให้แน่นอนว่าราคาเท่าไร แล้วยิ่งกว่านั้นถ้าต้องการละเอียดกว่านั้น นี้กลุ่มเกษตรกรครับท่านประธาน เดียวนี้กระผมออกไปทำไมละครับ กระผมกับท่านรัฐมนตรีก็ขัดแย้งกันโดยเฉพาะปีดสมัยประชุมกระผมออกไปเยี่ยมเยียน ก็ราษฎรเดือดร้อนมาร้องเรียนบอก ราคาถูกเหลือเกิน กระผมก็ทำหนังสือถึงท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ทั้งมันฝรั่งทั้งกระเทียมทั้งถั่วเหลืองมันฝรั่งครับท่านประธาน คราวที่แล้วก็ทำมา ท่านรัฐมนตรีประกายพฤกษ์ก็บอกว่าจะให้รัฐมนตรีณรงค์ไปสืบ จนปานนี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ถามเรื่องกระเทียมนะครับ วันนี้ถามเรื่องกระเทียม พูดเรื่องกระเทียมครับ

นายมอนอินทร์ รินคำ (เชียงใหม่) : มันติดต่อกันครับท่านประธาน จนปานนี้มันฝรั่งของกระผมเน่าหมดแล้ว ยังไม่ไปซื้อแม้แต่กิโลกรัมเดียว นี้กระผมให้คุณประพาส ลิมปะพันธ์ ขอประทานโทษ ประธานสภกรณ์ที่เอ่ยนาม ทางนั้นก็บอกว่าหาตลาดไม่ได้อีก เกษตรกรอยู่ในภาวะจำยอม ต้องเป็นหนี้สิน หนี้สินพอกพูนขึ้นกับ

ธนาคารสินเชื่อเพื่อการเกษตร ธนาคารพาณิชย์ต่างๆ สหกรณ์เกษตรอำเภอแทบทั้งนั้นทั่วประเทศ เมื่อเป็นเช่นนี้ท่านก็บอกว่าประกันราคาไม่ได้ บอกไม่จำเป็น กระทบอยากจกราบเรียนถาม ท่านไปจังหวัดเชียงใหม่กับกรมใหม่ที่เชียงใหม่เดือดร้อนหรือไม่เดือดร้อน เอาเกษตรกรไปที่ฝาง ไปที่แม่แตง ไปที่อำเภอสันทราย ไปที่อำเภอแมริม อำเภอสะเมิง แม้จะเป็นอำเภอเล็กๆ เขาเดือดร้อนกันทั้งนั้น ท่านประธานครับ เพราะฉะนั้นกรมอยากจกราบเรียนให้ทางรัฐบาล ในฐานะที่ท่านนายกรัฐมนตรีท่านก็มานั่งอยู่ ณ ที่นี้ ขอให้ท่านกลับไปพิจารณาช่วยเหลือเกษตรกรด้วยว่า การประกันราคาพืชผลเมืองไทยเราขณะนี้ไม่มีการประกันราคาแม้แต่ชนิดเดียว ท่านประธานครับ กรมขอฝากฯ นายกรัฐมนตรี

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ฝากไม่ได้ครับ ถ้ามเลยครับ

นายมอนอินทร์ รินคำ (เชียงใหม่) : กรมก็ถาม ก็ไหนๆ จะให้กรมจบแล้วนี้ ท่านประธาน คือเมื่อเป็นอย่างนี้กรมก็อยากจะรวมชอมกับทางรัฐบาล ก็อยากจะให้ทางรัฐบาลได้ช่วยพิจารณา ถ้าเห็นว่า โอ.เค. จะไปพิจารณาให้กรมก็ไม่ติดใจอะไรครับท่านประธาน ในฐานะท่านเป็นหัวหน้ารัฐบาลและมานั่งอยู่ ณ สภาแห่งนี้ กรมก็ขอฝากว่า ขอให้คณะรัฐบาลไปพิจารณาประกันราคาพืชผลให้เกษตรกร ท่านประธานครับ จะก็ชนิดก็ตาม ขณะนี้ไม่มีแม้แต่ชนิดเดียว มีแต่การกำหนดราคา การกำหนดราคาอย่างที่กรมได้ประทานกราบเรียนมาเมื่อกี้ว่า ไม่สามารถจะบังคับพ่อค้าได้เพียงขอร้องเขาจะซื้อไม่ซื้อก็ได้ แต่รัฐบาลเห็นว่าข้าวเป็นเรื่องสำคัญ แต่ข้อเท็จจริงนั้นท่านประธานครับ ข้าวก็เป็นส่วนน้อยที่ช่วยให้เกษตรกรที่ยากจน เมื่อกรมได้ขอฝากความคิดเห็นและความเดือดร้อนของเกษตรกรทั่วประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาคเหนือของกรม มันฝรั่ง กระเทียม ถั่วเหลือง เหล่านี้ครับท่านประธาน ขอให้ทางรัฐบาลให้ความสนใจ ประกันราคาพืชให้เกษตรกรที่ปลูก ขออย่าได้มากำหนดราคาครับท่านประธาน กรมก็ขอรกราบขอขอบพระคุณนะครับท่านประธานที่ให้เกียรติกรม แล้วก็ขอรกราบขอขอบพระคุณ ฯ พณ ฯ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ได้มาตอบกระทู้กรม กรมก็ไม่ติดใจครับท่าน แต่ขอฝากว่า ในโอกาสต่อไปนี้ ในฐานะที่ท่านเป็นคณะ

รัฐบาลแล้วขอได้โปรดเห็นคนที่มิอาชีพ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ ๙๐ เปอร์เซ็นต์ของประเทศ ที่หลัง
 สู้ฟ้าหน้าสูดดิน อาบเหงื่อต่างน้ำ ให้เขาได้ลืมตาอ้าปากครบถ้วน ประกันราคาให้เขา
 เดียวนี้เก็บภาษีเขามาแล้ว ค่ารักษาพยาบาลฟรี ๆ ก็ไม่มี อะไรก็ไม่มี ช้ำยังถูกพ่อค้า
 คนกลางกดราคา ต้องวิ่งแจ้นมาหา ส.ส. ต้องมากราบเรียนคณะรัฐบาลขอให้ไปซื้อ ก็ยัง
 ไม่ไปซื้อให้เขาครบ โอกาสต่อไปกระผมก็ขอกราบให้พิจารณาในเรื่องนี้ เพื่อความอยู่รอด
 ของประเทศ ถ้าคนส่วนใหญ่ในประเทศอยู่เย็นเป็นสุขแล้ว อันนั้นละครับ ประเทศไทย
 เราอยู่รอด ขอกราบขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ขอขอบคุณมากครับ ขอ
 ผากนะครับ จะรับฝากไหมครับ

นายประกายพุกษ์ ศรุตานนท์ : (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์)
 ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผมขอชี้แจงเพิ่มเติมอีกเล็กน้อย สำหรับด้านเรื่องพืชผลการ
 เกษตรรัฐบาลไม่ได้นั่งนอนใจ ได้ติดตามสอดส่องอยู่ตลอดเวลา กระผมไม่ได้นั่งในห้อง
 แอร์อย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้พูดเมื่อกี้ โดยเฉพาะเรื่องกระเทียม เมื่อปลายเดือน
 มีนาคม หลังจากที่กระผมเป็นรัฐมนตรีได้ ๑๕ วัน กระผมได้เดินทางไปจังหวัดเชียงใหม่
 ได้ขึ้นไปถึงที่อำเภอฝาง อำเภอแมริม แม่แตง การไปครั้งนั้นกระผมได้เชิญท่านสมาชิก
 สภาผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ คือ คุณเจริญ เซาว์นประยูร ไปด้วย ได้ไปพบ
 เกษตรกรที่ปลูกกระเทียมด้วยตนเอง ได้เดินไปในไร่ ได้ไปในที่ที่ตากกระเทียม และ
 ปลายเดือนเมษายน กระผมก็ได้ไปติดตามอีก เห็นว่าปัญหาของกระเทียมนี้ไม่สร้างความ
 เดือดร้อน เราจึงได้เฝ้าติดตามอยู่ตลอดเวลา ถ้าหากการประกันราคาจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อ
 เกิดความเดือดร้อน การประกันราคานี้เป็นอันตราย ถ้าหากประกันแล้วไม่ได้ผล แต่ถ้า
 มีการเปลี่ยนแปลงทางการตลาด รัฐบาลจะเข้าไปแทรกแซงช่วยพยุงราคาโดยใช้สหกรณ์
 เป็นเครื่องมือ จึงขอกราบเรียนว่า เรามีได้นั่งนอนใจ ได้ติดตามมาตั้งแต่เดือนมีนาคม
 จนกระทั่งถึงปัจจุบันครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ขอขอบคุณมากครับ ต่อ
 ไปเป็นกระทู้ถามลำดับที่ ๒ กระทู้ถามของคุณสมาน ชมพูเทพ เรื่อง การรักษาพยาบาล

ในจังหวัดลำพูน ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ขอเชิญคุณสมาน ชมภูเทพ
ครับ

(นายอนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญมีอะไรไหมครับ

นายอนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ (บุรีรัมย์) : ท่านประธานที่เคารพ และท่าน
สมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม อนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัด
บุรีรัมย์ กระผมได้ยื่นญัตติด่วนเรื่องให้รัฐบาลแก้ไขเรื่องเด็กไม่มีที่เรียน เป็นญัตติด่วน ทำ
ถูกต้องตามข้อบังคับแล้ว ท่านประธานไม่ได้ถามกระผมว่า จะเอาอย่างไร ท่านก็ไปถึงเรื่อง
กระทู้ กระผมก็ได้ถามท่านประธานขึ้นไปแล้วว่า เรื่องญัตติด่วนของกระผมนี้จะเอาอย่าง
ไร

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ขอขอบคุณมากครับ
กระผมเพิ่งได้รับเดี๋ยวนี้เอง กระผมคิดว่าพอกระทู้เสร็จแล้ว ค่อยหารือที่ประชุมอีกทีนะคะครับ

นายอนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ (บุรีรัมย์) : คือ กระผมเห็นอย่างนี้ครับท่าน
ประธาน กระผมว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องด่วนนะคะ เพราะว่าเราน่าจะต้องพิจารณากันในตอน
เช้าแล้วเนื่องจากว่าขณะนี้ผู้ปกครองนักเรียนและนักเรียนได้แห่กันมาที่สภาผู้แทนราษฎร
แล้ว ถ้าหากว่าเราได้พูดกันในหลักเกณฑ์ที่ถูกต้องเหมาะสมแล้ว รัฐบาลรีบไป ผู้ปกครอง
นักเรียนจะได้เดินทางกลับภูมิลำเนาทันในวันนี้ แต่ถ้าหากว่าเราจะไปพูดกันตอนบ่าย ผู้-
ปกครองก็ต้องนอนโรงแรมจังหวัดต่อไปอีก ๑ คืน โดยเฉพาะผู้ปกครองที่มีลูกสาว และ
มานอนตามโรงแรมจังหวัดนั้นเป็นเรื่องที่น่าทรมาน และเป็นที่น่าสงสารอย่างยิ่ง สำหรับ
กระทู้ต่อไป กระผมได้ติดต่อกับผู้ถามกระทู้แล้ว ขอเอ่ยนามคือ คุณสมาน ชมภูเทพ ซึ่ง
ก็มีปัญหาเด็กในภาคเหนือไม่มีที่เรียนเหมือนกันท่านผู้มีเกียรติ ก็ตกลงที่จะให้นำญัตติด่วน
ขึ้นมาอภิปรายก่อน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอโทษนะคะครับ ผมยังไม่ได้อ
รับเลยอยู่ไหนยังไม่รู้ เมื่อกี้ของคนอื่นเขา ผมคิดว่าอยากจะขอดำเนินการตามข้อ ๑๘ เสีย
ก่อน แล้วกระทู้ถามมันพัวพันอยู่นะครับ

นายอนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ (บุรุษ) : คือผู้ที่ถามกระทู้ต่อไปนี้เขาไม่ขัดข้องในการที่จะนำญาติติดตัวขึ้นมาอภิปรายก่อน ผมได้ติดต่อเป็นการภายในแล้ว แล้วท่านประธานจะบอกว่าไม่ได้รับญาติติดตัวเห็นจะไม่ได้ เพราะยื่นมาตั้งแต่วันที่ ๑๖ มิถุนายน วันนั้นวันที่ ๑๘ แล้ว

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ยังครับ ผมยังไม่ได้เห็นนะครับมีอยู่ไหนผมยังไม่ทราบ

นายอนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ (บุรุษ) : คือจนกระทั่งเขาพิมพ์สำเนาแจกกันทั่วสภาแล้ว ท่านประธานบอกว่าไม่รู้ไม่ได้ครับ เขาแจกกันไปหมด สมาชิกได้รับหมดแล้วท่านประธานบอกว่าไม่ได้

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เดียวครับ ขอโทษนะครับ สงบเดียว

(นายปิยะณัฐ วัชรภรณ์ ได้ยืนและยกมือขึ้น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ประท้วงเรื่องอะไรครับ

นายปิยะณัฐ วัชรภรณ์ (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานครับ กระผมเอาใจช่วยท่านประธานอยู่

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เข้าใจครับ

นายปิยะณัฐ วัชรภรณ์ (ศรีสะเกษ) : เวลานี้ระเบียบวาระอยู่ในลำดับที่ ๓ เรื่องกระทู้ถามยังไม่จบ มีญาติติดตัวอย่างไรก็แล้วแต่ต้องให้จบระเบียบวาระเป็นเรื่อง ๆ ไปมีฉะนั้นแล้ว กระทู้ถามที่เหลือจะต้องตกหมดนะครับ เพราะนำเรื่องอื่นขึ้นมาพิจารณา กระผมอยากขอให้ท่านประธานดำเนินการไปตามข้อบังคับก่อน แล้วเดี๋ยวญาติติดตัวค่อยว่ากันทีหลังจบระเบียบวาระนี้ก่อนครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ขอขอบคุณมากครับ ขอเชิญคุณสมานต่อครับ

นายสมาน ชมภูเทพ (ลำพูน) : ขอกราบเรียนท่านผู้เป็นประธานที่เคารพ กระผม สมาน ชมภูเทพ ส.ส. จังหวัดลำพูน ความจริงญาติติดตัว ข้อบังคับ ข้อ ๓๗

๑๓๓๒

(๑) กระทบก็เสนอไปเหมือนกันเพื่อหารือในเรื่องเกี่ยวกับเด็กไม่มีที่เรียน อย่างไรก็ตามในเมื่อทางท่านประธานได้กรุณาให้กระทบได้ตามกระทู้ต่อไป เกี่ยวกับการรักษาพยาบาลในจังหวัดลำพูน ทางกระทบต้องขอประธานอนุญาตต่อท่านประธานด้วยว่า ที่กระทบเอ่ยเฉพาะจังหวัดลำพูน แต่ความจริงนั้นมันก็เป็นการรักษาทั่วราชอาณาจักร เพราะว่ามันเป็นประเด็นเดียวกันกับการรักษาพยาบาลของโรงพยาบาลทั่วไปของต่างจังหวัด กระทู้ของกระทบได้กราบเรียนถึงท่านรัฐมนตรีสาธารณสุขดังต่อไปนี้

เนื่องจากว่าราษฎรในจังหวัดที่ยากจน หรือตามชนบทส่วนใหญ่มีปัญหาการขาดแคลนรักษาพยาบาลที่ดี เพราะขาดแพทย์ ขาดนางผดุงครรภ์ และนางพยาบาล และขาดโรงพยาบาลที่ดีมาเป็นเวลานาน ส่วนใหญ่จะเจ็บไข้ได้ป่วยก็จะมุ่งไปรักษาที่จังหวัดใหญ่ ๆ อย่างจังหวัดลำพูนก็มุ่งไปรักษาที่จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งก็เป็นการเปลืองค่าใช้จ่าย จึงขอได้เรียนถามท่านรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบดังต่อไปนี้

ข้อที่ ๑ โรงพยาบาลจังหวัดลำพูน อยู่ในอำเภอเมืองฯนี้ยังขาดแคลนแพทย์ คือไม่มีพอจะขอเพิ่มจากจำนวนเดิมที่มีอยู่ ขณะนี้มีประมาณ ๖ คน และจะเพิ่มขึ้นสัก ๑๐ คนได้ไหม และจะเป็นแพทย์ฝึกหัดหรือว่านักเรียนแพทย์ฝึกหัดก็ได้ และขอนางพยาบาลเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๒๐ คน ซึ่งขณะนี้ก็มีน้อยเกินไปและไม่ได้มีการพัฒนา และขอให้มีการพัฒนาโรงพยาบาลในอำเภอเมืองฯให้สะอาด และมีการบริการที่ดีสะดวก และมีการบริการได้อย่างเพียงพอ จะได้หรือไม่

ส่วนข้อที่ ๒ โรงพยาบาลอีกอำเภอหนึ่ง คืออำเภอป่าซาง เรียกว่า “โรงพยาบาลนครเจดีย์” ปีนี้อยากจะของบประมาณให้สูงกว่าเดิม คือประมาณ ๑๐๐ ล้านบาท เพื่อพัฒนาให้เป็นโรงพยาบาลที่ใหญ่ เหตุผล ก็เนื่องจากว่าเป็นโรงพยาบาลที่อยู่ในจังหวัดลำพูน แต่มีคนในจังหวัดเชียงใหม่ที่สามารถจะมารักษาได้ จะได้ใช้บริการนี้ เพราะโรงพยาบาลนี้สร้างอยู่ในย่านดังกล่าวคือเป็นศูนย์กลางการมารักษาแทบทุกจุดของจังหวัดลำพูน และเชียงใหม่ จะได้หรือไม่

ข้อที่ ๓ ขอให้ท่านช่วยสร้างโรงพยาบาลขนาดกลางให้กับอำเภอลี อำเภอแม่ทา ตลอดจนทั้งอนามัยชั้นหนึ่งให้ไว้ทุกตำบล และมีหมอนางผดุงครรภ์ และพยาบาลประจำไว้

ด้วยตามที่ปรากฏได้สร้างไว้ส่วนใหญ่อีกสร้างไว้เฉย ๆ ไม่มีหมอ ไม่มีคน ไม่มีแพทย์คอยให้การบริการชาวบ้านอยู่ ซึ่งมีอยู่หลายแห่ง ซึ่งกระผมจะได้ระบุให้ชัดเจนต่อไปหลังจากท่านรัฐมนตรีตอบกระผมแล้วครับ

นายเสมอ พริ้งพวงแก้ว (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข) : ท่าน ประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผมต้องขอขอบพระคุณท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่ได้กรุณาให้ความสนใจต่อกิจการของกระทรวงสาธารณสุข ในอารัมภบทของท่านนั้นท่านปรารถนาอยากจะได้ยินถึงโครงการกระทรวงสาธารณสุขที่ให้บริการต่อพี่น้องประชาชนทั้งประเทศ กระผมใคร่จะถือโอกาสนี้ได้กราบเรียนว่า กระทรวงสาธารณสุขเป็นเวลา ๓๐ ปีมาแล้ว ที่ได้มีการเคลื่อนไหวสร้างบริการสาธารณสุขในระดับจังหวัด โดยมีโรงพยาบาลประจำจังหวัดทุกจังหวัด ในขณะนี้และบางจังหวัดได้มีโรงพยาบาลมากกว่า ๑ แห่ง ซึ่งรวมแล้วในขณะนี้โรงพยาบาลในระดับจังหวัดมีถึง ๘๙ แห่งด้วยกัน

ประการที่ ๒ ในระดับอำเภอ กระทรวงสาธารณสุขก็ได้สร้างโรงพยาบาลประจำอำเภอให้แล้วในขณะนี้เกือบ ๔๐๐ แห่ง หรือครอบคลุมประมาณ ๖๐ เปอร์เซ็นต์ของโรงพยาบาลอำเภอทั้งสิ้น

ประการที่ ๓ ในระดับของตำบลนั้นกระทรวงสาธารณสุขได้สร้างสถานอนามัยและสถานผดุงครรภ์ไว้ทั่วราชอาณาจักรขณะนี้เป็นจำนวนถึง ๗,๐๐๐ กว่าแห่งแล้ว และมีนโยบายในการที่จะขยายเพิ่มอีก ๑,๐๐๐ แห่ง และในแผนพัฒนาฉบับที่ ๕ ก็จะขยายให้ได้อีก ๑,๐๐๐ แห่ง ซึ่งรวมแล้วก็จะมามีประมาณ ๘,๐๐๐ แห่งด้วยกัน ซึ่งสามารถจะประจำอยู่ตามตำบลต่าง ๆ ซึ่งทั่วพระราชอาณาจักรก็มีอยู่ประมาณ ๕๐,๐๐๐ ตำบลเท่านั้น ในระดับของหมู่บ้าน กระทรวงสาธารณสุขได้สร้างบุคลากรในแผนพัฒนาฉบับที่ ๔ เรียกว่าอาสาสมัครประจำหมู่บ้านและผู้สื่อข่าวสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ในแผนพัฒนาฉบับที่ ๔ นี้ ก็ปรากฏว่ากระทรวงสาธารณสุขได้สร้างอาสาสมัครประจำหมู่บ้านเป็นจำนวน ๒๑,๐๐๐ คน และสร้างผู้สื่อข่าวสาธารณสุขประจำหมู่บ้านจำนวน ๒๑,๐๐๐ คน และในแผนพัฒนาฉบับที่ ๕ นี้ กระทรวงสาธารณสุขก็จะพยายามให้มีผู้อาสาสมัครมาสาธารณสุขประจำทุกหมู่บ้านในจำนวน ๕๐,๐๐๐ หมู่บ้านให้ได้ และจะมีอาสาสมัครในด้านผู้สื่อข่าวสาธารณสุขเป็น

จำนวน ๒๕๐,๐๐๐ คน เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจะเห็นได้ว่ากระทรวงสาธารณสุขได้จัดระบบบริการให้ในระดับต่าง ๆ ตั้งแต่จังหวัดจนถึงหมู่บ้านมาแล้ว

สำหรับคำถามของท่านที่เกี่ยวกับโรงพยาบาลลำพูนนั้น กระผมก็ขอขอบคุณมากที่ท่านได้ให้ความสนใจ และกระทรวงสาธารณสุขเองก็มีความสนใจกับโรงพยาบาลลำพูนไม่น้อยกว่าท่าน ซึ่งสถานที่แห่งนั้นก็เป็นที่ที่มีความสำคัญในประวัติศาสตร์มาไม่น้อยกว่าพันกว่าปีแล้ว ฉะนั้นในการที่โรงพยาบาลลำพูนได้สร้างขึ้นนั้นได้สร้างขึ้นมาในสมัย พ.ศ. ๒๔๙๔ ถึง ๒๔๙๙ ในปัจจุบันนี้ได้มีการขยายบริการขึ้นไปมีจำนวนเตียงถึงจำนวน ๒๑๐ เตียง และมีนายแพทย์ ๘ ท่านมีนางพยาบาลและผู้ช่วยพยาบาลจำนวน ๑๑๓ ท่านสำหรับแพทย์ที่มีอยู่ต่อจำนวนเตียงนั้นก็ได้สัดส่วนตามที่กระทรวงสาธารณสุขได้วางมาตรการไว้แล้ว ส่วนพยาบาลนั้นตามมาตรการควรจะมีเพียง ๘๕ ท่านเท่านั้น ขณะนี้ก็ได้มีถึง ๑๓๐ กว่าท่าน ฉะนั้นท่านจะเห็นได้ว่าในอัตราที่โรงพยาบาลลำพูนได้รับนั้น เป็นอัตราที่เหมาะสมอยู่ในปัจจุบันนี้แล้ว ส่วนการสร้างโรงพยาบาลที่อำเภอป่าซางนั้น ท่านผู้แทนที่มีเกียรติท่านนี้ก็ไปร่วมกับกระผมพร้อมกันในการเปิดโรงพยาบาลป่าซาง วันที่ ๙ เมษายน ท่านก็ได้เห็นแล้วว่าโรงพยาบาลแห่งนี้มีเตียงอยู่ ๓๐ เตียงด้วยกันในขณะนี้และได้รับความอนุเคราะห์จากท่านอาจารย์ที่ไปช่วยสร้างโรงพยาบาล ซึ่งเป็นนโยบายซึ่งกระทรวงสาธารณสุขมีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้พี่น้องประชาชนนั้นได้มีส่วนเข้ามาแก้ไขปัญหาสาธารณสุขของประเทศ ส่วนที่อำเภอสันกำแพงก็ได้สร้างไปแล้วเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๓ และส่วนที่อำเภอแม่ท่านนี้ก็อยู่ในโครงการที่จะสร้างให้เสร็จแล้วในเวลาอันไม่ช้านี้ เพราะฉะนั้นก็ขอประทานกราบเรียนท่านสมาชิกที่มีความสนใจในเรื่องเกี่ยวกับโรงพยาบาลทั่วประเทศนี้ กระทรวงสาธารณสุขขอยืนยันว่า ในปี ๒๕๒๕ และปี ๒๕๒๖ นี้ กระทรวงสาธารณสุขจะสร้างโรงพยาบาลประจำอำเภอในด้านที่บริเวณที่ยากจน ๓๗ จังหวัด ๒๑๖ อำเภอ และ ๓๐ กิ่งให้ได้ภายใน ๒๕๒๕ และ ๒๕๒๖ ส่วนในแผนพัฒนาฉบับที่ ๕ นั้นประเทศไทยจะมีโรงพยาบาลประจำอำเภอทุกอำเภอ เพราะฉะนั้นกระผมขอกราบเรียนยืนยันท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่มีความสนใจในการที่จะได้รับบริการอันนี้ว่า เราจะทำให้ท่านครบตามที่เราได้ตั้งปณิธานไว้ กระผมขอขอบคุณ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญคุณสมานครับ

นายสมาน ชมภูเทพ (ลำพูน) : กราบเรียนท่านผู้เป็นประธาน กระผมก็ขอกราบขอบคุณท่านรัฐมนตรีกระทรวงสาธารณสุข กระผมก็ยังมีความข้องใจอยู่ที่เนื่องจากว่าโรงพยาบาลที่จังหวัดลำพูนนั้นถ้าหากท่านได้มองเห็นข้อเท็จจริงเพราะเป็นจังหวัดที่ใกล้เคียงกับจังหวัดเชียงใหม่คนมีฐานะที่ดี ๆ เป็นของธรรมดาไม่ว่าจังหวัดไหนจะมุ่งตรงเข้าไปรักษาที่โรงพยาบาลใหญ่ๆ เมื่อเป็นอย่างนี้เราจะเห็นได้ชัดว่าการที่คนไม่ยอมไปรักษาที่โรงพยาบาลเชียงใหม่หรือไปไม่ได้ก็ต้องมารักษาที่โรงพยาบาลที่ลำพูน สรุปความแล้วว่าเป็นโรงพยาบาลของคนจนนะครับที่จะไปรักษา กระผมจะขอกราบเรียนท่านว่า อย่างปีที่แล้วเราก็รู้อยู่งบประมาณช่วยเหลือเกี่ยวกับการรักษาคนจนหรือว่ามีรายได้เล็กน้อยนั้น ปีก่อนนั้นจังหวัดลำพูนได้รับ ๗๕๐,๐๐๐ กระผมก็แปลกครับรายได้ค่าครองชีพก็ตกต่ำ ประชาชนก็ยากจนเหมือนกับรัฐมนตรีบางท่านได้ตอบกระทู้ของ ส.ส.ภาคเหนือไปว่าพี่ชไรร์ ยกตัวอย่างเขามีรายได้เล็กน้อยนะครับ กระผมขอประทานท่านประธาน นะครับที่ว่าเขายากจนอย่างไรอย่างต้นทุนการผลิตของเขา อย่างกระเทียมดิบกิโลละ ๕ บาท

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอโทษครับคุณสมาน มันนอกประเด็นนะครับ

นายสมาน ชมภูเทพ (ลำพูน) : ไม่ใช่ นอกครับ คำว่า “รายได้เล็กน้อย” ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เราพูดกันถึงเรื่องโรงพยาบาลนะครับ

นายสมาน ชมภูเทพ (ลำพูน) : รายได้น้อยครับท่านประธานครับ คือเพื่อจะได้ชี้แจงให้ท่านรัฐมนตรีได้ขอความกรุณา คือดิบ ๕ บาท ถ้าแห้งนี้มันจะแห้ง ๓ เท่าตัว เพราะฉะนั้นต้องกิโลละ ๑๕ บาท ปกติว่าขณะนี้ขายกิโลแค่ ๑๒ บาท เขาบอกว่าไม่จำเป็นต้องประกันเมื่อเป็นอย่างนี้ประชาชนก็นับวันที่จะจนครับ เมื่อจนอย่างนี้ที่พึ่งสุดท้ายของประชาชนไม่มีทางออกแล้วเมื่อเจ็บไข้ได้ป่วย ปีที่แล้วได้ถึง ๗๕๐,๐๐๐ ปีนี้ถูกตัดไปเหลือ ๖ แสนกว่า แล้วการพยาบาลรักษาในจังหวัดลำพูนเป็นสถิติที่หน้าสนใจมากเกือบ ๒ ล้านครับที่จะไปขอใช้บริการจากความยากจนนี้ เพราะฉะนั้นกระผมขอให้ท่านรัฐมนตรี

ผู้รับผิดชอบว่า เฉพาะจังหวัดลำพูนจะเพิ่มตัวเลขจำนวนเงินนี้สูงกว่านี้ให้เป็น ๑ ล้านบาท จะได้ใหม่ หรือให้เป็น ๒ ล้านเพื่อเป็นการคอยรับการบริการของประชาชน เพราะว่า ส่วนใหญ่จะไม่ยอมเข้าเชียงใหม่ ถ้าคนที่มีความฐานะการเงินเท่านั้นที่จะเข้าไปรักษาที่ เชียงใหม่ ขอให้ท่านช่วยกรุณา เพราะว่าปีที่แล้วจะขอเสนอใช้การบริการถึง ๒ ล้าน แต่ ว่าเงินที่ให้ไปนั้นแค่ ๖ แสน ปีก่อนได้ ๗ แสน ปีนี้กลับลดลง ขอฝากท่านไว้ด้วย นะครับ

อีกอันหนึ่งสำหรับแพทย์ ข้อที่ ๑ แพทย์ปีนี้มี ๘ คน จริงอยู่ครับมีแต่ข้อ สาเหตุก็คือเป็นอย่างนี้ครับท่านผู้เป็นประธานที่เคารพ ถ้าหากว่าแพทย์ที่จะไปอยู่ที่นั่น แพลตหรือบ้านพักไม่มีถูกตัดไป โครงการเสนอไปทุกปีถูกตัดไปทุกที เวลาแพทย์ที่จะมาท่าน ครับไปอยู่ที่เชียงใหม่ แล้วพักอยู่ที่เชียงใหม่ขับรถเข้าก็มา เข้ามารักษาเย็นก็กลับ เพราะ ฉะนั้นกลางคืนก็ไม่มีแพทย์ไม่มีหมอ ถ้าให้ดิกระผมก็ขอปีนี้อ่าตัดงบเขาได้ใหม่ หรืออย่าง น้อยที่สุดก็พยายามที่ไปสร้างแพลตซึ่งเป็นงบประมาณที่ถูกด้วย เจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาล จังหวัดลำพูนก็จะได้มีที่อยู่อาศัยกัน ในขณะที่ปรากฏว่าถูกตัดงบประมาณออกไป เพราะ ฉะนั้นคนที่จะมีกำลังใจได้ก็โดยที่เขาเองขอให้ได้มีที่พัก ขอให้ท่านรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบ ว่าขอเพิ่มจำนวนจาก ๘ คนให้เป็น ๑๐ คน แล้วก็ขอให้จัดที่พักให้ ส่วนนางพยาบาล นั้นกระผมขอเพิ่มอีก ๒๐ คน คืออย่าให้กระผมได้อธิบาย เพราะกระผมจะได้อธิบายข้อที่ ๒ ต่อไป คือเหตุผล ขอเพิ่มอีก ๒๐ คนให้เป็น ๑๕๐ คนนะครับ สาเหตุก็คือว่า มันจะ เข้ามาประเด็นข้อที่ ๒ ได้ถามต่อเนื่องกันไปเลย คือหมอที่โรงพยาบาลป่าซางขณะนี้ มี ๓ ท่าน ท่านผู้เป็นประธานที่เคารพ ท่านลองคิดดูซิครับหมอคนหนึ่งจะทำงาน ๓ วัน ติดกัน คนเราไม่ใช่เครื่องจักร คือเขาหมุนเวียนกันเข้าเวรกัน ๓ คนนี้ทำงานคนละ ๓ วัน วันหนึ่งตลอด ๒๔ ชั่วโมง วันแรกนะท่านผู้เป็นประธานที่เคารพ คนเรานะทำงาน แอคทีฟ (Active) วันแรกก็รู้สึกกระตือรือร้นดี พอวันที่ ๒ ความซีเรียส (Serious) เข้า มาหน่อย พอวันที่ ๓ ก็กิริยามารยาทหาจางหายไปเพราะแล้วเกิดไม่ชอบมาพากลประชาชน เข้ามาก็ไม่ได้รับความสะดวกเท่าที่ควร เมื่อเป็นอย่างนี้กระผมก็ขอฝากท่านผู้ที่เป็นรัฐมนตรี ว่า เราจะแก้ไขอย่างไร จำนวนอย่างนี้ไม่ใช่เฉพาะที่จังหวัดลำพูนเท่านั้น จังหวัด

อื่น ๆ ก็เหมือนกันคือมีหมอน้อย มีหมอบเป็นจำนวนน้อย ส่งไปในลักษณะที่ว่าขอไปทีมี แต่ข้อ เพราะฉะนั้นเราจะทำการแก้ไขอย่างไร ก็ขอเพิ่มจำนวนให้เต็มกว่านี้ อย่างโรงพยาบาลที่ลำพูนที่ป่าซางนี้ขอให้ขยายเพิ่ม เพราะว่าการใช้บริการของประชาชนมันมุ่งแอคทีฟ (Active) อยู่ นั่น เชียงใหม่ตอนนี้นั่นถนนก็กำลังดีจากเชียงใหม่ จากจอมทองเข้ามาสู่ลำพูน ก็จะได้มารักษาที่นั่น เพิ่มเป็นจำนวนสัก ๗ คนได้ไหมครับ แล้วก็พยายามที่จะให้คนละวัน ๆ ก็ยังดี เพราะว่าเราก็น่าเห็นใจว่าคนทำงาน ขอความกรุณาฝากหน่อยว่า มีทรัพยากรจำนวนแค่นี้จะไปใช้เขาหักโหมให้มากนัก เผลอ ๆ จะไม่มีคนอยากอยู่ คือไม่มีใครไปอยากอยู่ที่นั่น ขอฝากท่านรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบด้วยว่า จะขอเพิ่มเป็นจำนวน ๗ วันวันละคน ซึ่งเป็นโรงพยาบาลที่กำลังเจริญเติบโตขึ้นมาจะครับ

ส่วนข้อที่ ๓ เป็นข้อสุดท้ายก็คือ ที่อำเภอฝาง ปีนังบุรีก็มีหมอบคนเดียว กระทบก็ขอฝากไปว่า ขอเพิ่มจำนวนหมอบ เพราะเหตุผลเป็นอย่างนี้ครับท่านผู้เป็นประธานที่เคารพ อำเภอฝางนี้เป็นอำเภอที่กั้นดง แล้วก็ยังมีบางตำบลเขาเรียกเป็นเซนซิทีฟ แอเรีย (Sensitive area) แล้วประชาชนมุ่งพยาบาลรักษามากยิ่งกว่าอำเภอเมืองฯ เสียอีก กลับมีหมอบเพียงคนเดียว ขอฝากท่านผู้เป็นประธานว่า เราทำอย่างไรประชาชนจน ๆ ไม่มีรายได้หรือรายได้ต่ำ คือว่าหาผลหมากรากไม้อยู่ตามป่าตามเขา คือแถวลำพูนก็มีชาวเขาเยอะ ถึงเวลาที่จะต้องรักษาพยาบาลไหนจะต้องให้มุ่งตรงไปสู่ที่เชียงใหม่ระยะทางเป็นร้อย ๆ กิโลเมตร กระทบก็ขอความเห็นใจด้วยครับ ให้เขารักษาพยาบาลที่ใกล้ ๆ ซึ่งท่านได้ให้ความกรุณาไปสร้างโรงพยาบาลที่นั่นแล้วก็ขอให้หมอบน้อย เพราะคิดว่าหมอบคนเดียวหรือ ๒ คนนั้นลองคิดดูซิครับทำงานตลอดทั้งปีทั้ง ๒๔ ชั่วโมงด้วยหมอบนี้ เพราะว่าเราก็น่าเห็นใจเขานางพยาบาลก็เหมือนกันถ้ามีจำนวนน้อย ที่กระทบวันนี้ เพราะว่าวันแรกก็ดี พอวันที่ ๒ ที่ ๓ เกิดไปถึงปั๊บเกิดไม่ได้รับความสะดวก หรือว่าอาจจะเป็นการที่เขาเรียกว่าอึดอัดใจหรือพูดไม่สุภาพกับชาวบ้าน ซึ่งมันก็มีปัญหาแล้วมากต่อมากไม่เฉพาะที่จังหวัดลำพูน แต่ถ้าหากว่ามีหมอบและนางพยาบาลมากพอจำนวนที่กระทบแนะนำนี้ ไม่ใช่ที่เราไม่จำเป็นต้องใช้งบประมาณจะไปอ้างว่างบประมาณไม่มี ที่ลำพูนนั้นมันเป็นไปได้ โดยที่ว่ามีวิทยาลัยแพทย์หรือมหาวิทยาลัยแพทย์อยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ กระทบเคยหารือกับท่านแล้ว

ว่า เราจะใช้หม้ออินเทิร์น (Inturn) ได้ใหม่หรือไม่ใช้หม้ออินเทิร์นก็นักเรียนฝึกหัดปี ๔ แต่ว่าขอขยาย ไม่ใช่ว่าปีหนึ่งก็ให้เขาไปครั้งหนึ่ง ไม่ใช่อย่างนั้น ถ้าหากว่าทางสาธารณสุขให้ความร่วมมือติดต่อไปยังทางมหาวิทยาลัย เขาก็พร้อม เพราะจากเชียงใหม่จากลำพูนก็ไม่ไกลกว่ากันไปเท่าไรนัก ถ้าเราส่งคนประเภทนี้เข้าไปรักษาได้เราก็ต้องเซฟ (Seve) การใช้เงินใช้ทอง คนพวกนี้จะช่วยพยาบาลคือพูดง่าย ๆ ว่าเป็นหม้อได้รับการรักษาได้ดีมากทีเดียว เพราะว่ามีความตั้งใจแล้วก็จะช่วยบรรเทาความหนักอกหนักใจของแพทย์ที่มีอยู่ซึ่งมีจำนวนน้อย ทำงานหามรุ่งหามค่ำ เผลอ ๆ ก็เป็นโรคเส้นประสาทตามไปด้วย ขอฝากท่านรัฐมนตรีขอตอบกระผมให้ชัด แล้วกระผมจะได้กราบขอบคุณครับ

นายเสมอ พริ้งพวงแก้ว (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติท่านที่ถามกระผมเองนั้นถูกใจเหลือเกินครับ อยากจะให้ถามบ่อยๆ คือว่าขณะนี้เราผลิตแพทย์ได้ประมาณปีละประมาณ ๕๕๐ คนเท่านั้น ในมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ ๗ แห่งด้วยกัน กระผมเองเหมือนกับพ่อที่มีลูกทั้ง ๗๒ จังหวัดนี้แหละครับ เพราะฉะนั้นต้องกระจายบริการอันนี้ไปสู่โรงพยาบาลจังหวัดถึง ๘๙ แห่ง และโรงพยาบาลอำเภออีก ๔๐๐ กว่าแห่งนะครับ สถานื่อนามัยอีกประมาณ ๗,๐๐๐ กว่าแห่ง เพราะฉะนั้นท่านก็คงจะเห็นแล้วว่ากระผมเองอยากจะเฉลี่ยให้เสมอกันด้วยทั่วทุกหนทุกแห่งที่จะทำได้

ประการที่ ๒ ก็คือ ที่ท่านบอกว่าเงินรายได้น้อยนะครับที่โรงพยาบาลลำพูนได้ไป ๗ แสนนั้นก็เป็นความจริง ความจริงเงิน ๗ แสนนั้นไปช่วยพี่น้องประชาชนในลำพูนได้ไม่นานหรอกครับ โรงพยาบาลลำพูนต้องเอาเงินทุนสะสมของโรงพยาบาลไปเพิ่มอีกเป็น ๒ เท่า เพราะฉะนั้นจะเห็นว่างบประมาณที่ทางสถานีได้ผ่านให้กระทรวงสาธารณสุขนั้นมันไม่พอ เพราะฉะนั้นถ้าท่านจะกรุณาอย่างหนึ่งอย่างใดให้เรามีพอแล้วกระผมจะขอบคุณอย่างยิ่งครับ เพราะการกระทำเพียงแต่พูดนั้นคงจะไม่เกิดผลอะไร ก็ขอลองดูว่าในคราวงบประมาณในปีหน้าท่านจะช่วยกรุณาให้มันเพียงพออย่างไรบ้าง สำหรับผู้มีรายได้น้อยนะครับ เมื่อปีที่แล้วนี้เราได้ช่วยเหลือพี่น้องประชาชนไปเป็นจำนวน ๗ ล้าน ๕ แสนคน ปีนี้เราได้เพิ่มขึ้นมาเป็นจำนวน ๕๖๙ ล้าน เราตั้งใจว่าเราจะช่วยพี่น้องประชาชนผู้ยากจนให้ได้ ๘.๕ ล้านคน และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติโปรดทราบว่ประชากรผู้ยากจน

ในประเทศไทยขณะนี้จะมีจำนวน ๒๕ เพอร์เซ็นต์ของประชากรทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นเราจะมีผู้ที่ยากจนที่อยู่ในข่ายที่จะต้องให้ความช่วยเหลือถึง ๑๒ ล้านคน เพราะฉะนั้นยังผิดเป้าหมายไปจาก ๘.๕ ล้านคน กระทบเป็นหนี้ไปประมาณอีก ๔ ล้านคน เพราะฉะนั้นท่านจะทำอย่างไรให้เราได้เงินจำนวนนี้ กระทบก็จะยินดีเป็นอย่างยิ่ง และจะให้ความร่วมมือกับท่านเป็นอย่างดี สำหรับแพทย์ฝึกหัดที่มาจากวิทยาลัยเชียงใหม่ เราได้มีศูนย์ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้อนุมัติไปแล้ว ให้มีการปฏิบัติงานผสมผสานกัน ขณะนี้เราก็มียังนักเรียนแพทย์ปีที่ ๔ ออกไปปฏิบัติงานตามโรงพยาบาลต่างๆ ในจังหวัดของท่านอยู่เสมอๆ นี้ได้เป็นไปตามระยะอย่างที่ท่านเห็นมานั้น ขณะที่ท่านเห็นโรงพยาบาลที่ป่าชางนั้นจะมีนักศึกษาปีที่ ๔ ไปอยู่ด้วยประมาณ ๔ ถึง ๕ คน และขณะนี้ก็ยังมีการหมุนเวียนอยู่ และเราจะได้ทำให้เป็นระเบียบแบบแผนที่ดีขึ้น โดยให้มีการหมุนเวียนโดยสม่ำเสมอ นะครับ

ประการสุดท้าย ที่ท่านบอกว่าเกี่ยวกับหาเจ้าหน้าที่ให้เพียงพอ นั้น ก็อย่างที่กระทบกราบเรียนเมื่อกี้ว่าเราพยายามอย่างยิ่ง ขณะนี้เราผลิตนางพยาบาลในโรงเรียนพยาบาลของกระทรวงสาธารณสุข ๑๐ แห่งด้วยกัน เราผลิตได้ปีหนึ่งประมาณ ๑,๐๕๐ คน เมื่อเรามีสถานที่ที่จะต้องให้ถึงประมาณ ๗,๐๐๐ กว่าแห่งก็ขอได้โปรดใช้ความนึกคิดว่าเราจะทำอย่างไร กระทรวงสาธารณสุขก็ได้พยายามอย่างยิ่งที่จะทำให้ได้ สำหรับนายแพทย์ที่มีอยู่แล้วที่ท่านขอร้องนี้ กระทบเองปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้มีอย่างน้อย ๓ คนทุกแห่ง แต่ว่าด้วยจำนวนจำกัดที่กระทบกราบเรียนเมื่อกี้แล้ว แล้วโรงพยาบาลเราก็ทำได้เท่าที่เราสามารถจะมีบุคลากรได้ เราได้แก้ปัญหาหนึ่งด้วยการสร้างบุคลากรซึ่งอยู่ในระดับตำบล ที่กระทบกราบเรียนแล้วเมื่อกี้ คืออาสาสมัครประจำหมู่บ้าน ท่านจะแปลกใจว่าผู้ป่วยที่ไปอยู่ที่โรงพยาบาล ๑๐๐ คนนี้มีอยู่ ๙๐ คนเท่านั้นที่ต้องการ ความดูแลง่ายๆ จากโรคง่ายๆ คือโรคทางเดินของอาหาร โรคทางเดินหลอดลม โรคไข้จับสั่น โรคผิวหนัง และโรคพยาธิในลำไส้ ๙๐ เพอร์เซ็นต์ของพี่น้องประชากรซึ่งไปขอบริการที่โรงพยาบาลนั้น เป็นโรค ๕ โรคนี้เท่านั้น เหลืออีก ๑๐ เพอร์เซ็นต์เท่านั้นซึ่งจะได้รับการดูแลจากแพทย์เป็นพิเศษ เพราะฉะนั้นกระทรวงสาธารณสุขจึงได้สร้างบุคลากรซึ่งอยู่ในระดับหมู่บ้าน และจะให้บริการถึงบ้านไต่บ้านโดยทั่วถึงกันในจำนวน ๗ ล้านบ้านให้ได้ในแผนพัฒนา ฉบับ

ที่ ๕ กระผมขอความร่วมมือจากท่านทั้งหลายที่จะได้กรุณาให้แผนงานของเรานี้ได้สำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี และอีกครั้งหนึ่งกระผมต้องขอขอบคุณ และก็ขอเชิญชวนว่าถ้าท่านมี ปัญหาอย่างนี้บ่อยๆ ให้กระผมได้มีโอกาสมาชี้แจงก็จะเป็นประโยชน์ต่อพี่น้องประชาชนทั่วประเทศนะครับ กระผมขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณสมานครับ

นายสมาน ชมภูเทพ (ลำพูน) : กระผมขอกราบขอบคุณท่านรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบผ่านไปยังท่านประธาน สำหรับตัวเลขที่ท่านว่าจำนวน ๗ แสนนั้น กระผมพูดถึงเมื่อปีที่แล้วครับแต่ปีนี้นักกลับได้น้อยลง คือกลับลดลงในการรักษาพยาบาลคนจนนะครับ ถ้าหากว่าท่านจะกรุณาเพิ่มขึ้นในปีต่อไป คือกระผมก็ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องลดลง สิ่งที่กระผมจะติดใจก็อีกอันหนึ่งก็คืออย่างนี้ครับ ท่านประธานที่เคารพ สำหรับหมอและก้เจ้าหน้าที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าหน้าที่ที่อำเภอป่าซาง ในขณะนี้ได้บรรจุลูกจ้างชั่วคราวไว้ ไม่ใช่ว่าป่าซางอย่างเดียว ที่ลำพูน อย่างป่าซางนี้ ยกตัวอย่างบรรจุไว้ถึง ๒๐ คน เป็นการจ้างชั่วคราว แต่ปรากฏว่ามีการให้ เขาเรียกว่าให้บรรจุเป็นข้าราชการประจำแล้ว ซึ่งปกติเขาจะมีกำหนดให้อยู่กี่เดือนก็ปี ๖ ไรทำนองนี้ แต่ปรากฏว่าลำพูนนั้นเกินกำหนดครับ เกินกำหนดมาเป็นปี ๆ แล้ว ทางกระทรวงบรรจุเขาเข้าไปแค่ ๗ คนจากอัตรา ๒๐ บรรจุเขาไปเหตุผลก็คือว่า เนื่องจากพวกนี้เป็นลูกจ้างชั่วคราวไปเป็นผู้ช่วยพยาบาล ไปทำงานทุกอย่างทำการบริการ คือสาเหตุถ้าหากเราบรรจุคนพวกนี้จะได้มีโอกาส เพราะมีความคล่องตัว จะมีโอกาสเข้ามาอบรมศึกษาหาความรู้เข้าไปปฏิบัติกรเป็นนางพยาบาล หรือปฏิบัติหน้าที่ได้ ขอฝากท่านเป็นผู้รับผิดชอบด้วยว่า พยายามหาโอกาสบรรจุเขาเข้าไปก่อน แล้วเขาก็จะได้มีโอกาสไปศึกษาเล่าเรียน คือจะเป็นเจ้าหน้าที่โดยถูกต้องด้วยกฎหมาย ก็จะได้มาปฏิบัติช่วยกับราชการในจังหวัดลำพูนได้ อีกอันหนึ่งที่ท่านบอกว่าเรื่องเงินนั้น ทาง ส.ส. ทุกคนกระผมเชื่อเหลือเกินว่า เพราะเป็นทางฝั่งสุดท้ายของชีวิตคนแล้ว กระผมเชื่อว่าคงจะไม่มีใครตัดนอกจากว่าทางสำนักงบประมาณเขาจะตัดไป เราจะเอาใจช่วยเต็มที่ สิ่งอีกอันหนึ่งคือ บางครั้งเงินที่ได้มา ยกตัวอย่างมูลนิธิเกี่ยวกับโรคไต มูลนิธิสายใจไทยเขาให้ไปที่จังหวัดลำพูน แต่ปรากฏว่าอย่างไรรู้ไหมครับ รัฐบาลไม่มีนโยบายรองรับ คือไม่มีเจ้าหน้าที่

กระผมขอฝากท่านไว้ด้วย คือประธานโทษ ที่กระผมกล่าวพูดอย่างนี้ ท่านผู้เป็นประธานที่เคารพ ก็ขอให้ท่านรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบ เพราะว่าเมื่อวานขึ้นนี้ กระผมพูดต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ พี่สาวของกระผมไปตายที่โรงพยาบาลลำพูนนี้แหละ ตายเกี่ยวกับโรคไตนี้ด้วย เพราะฉะนั้นกระผมก็ได้หารือ ปรากฏว่ามีเงิน แต่ว่าทางโรงพยาบาล หรือทางรัฐบาลไม่มีนโยบาย เพราะมูลนิธิสายใจไทย หรือว่าเขามีการรักษาพยาบาลที่นั่นก็มีเงินให้ แต่ว่ารัฐบาลไม่มีนโยบายที่จะไปทำการแก้ไขนั้น เพราะฉะนั้นกระผมขอฝากท่านรัฐมนตรีไว้ว่า มีอะไรก็ตามพยายามติดต่อสอดส่อง แล้วบรรดา ส.ส. ก็จะมีโอกาสอะไร ๆ ก็จะบอกให้กับท่านถ้าหากว่าท่านให้ความร่วมมือกับพวกเราอย่างนี้ กระผมก็กราบขอบคุณท่านไว้เพียงเท่านี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ต่อไปเป็นกระทู้ถามลำดับที่ ๓ กระทู้ถามของคุณประจัญ กล้าผจญ เรื่อง การขยายการศึกษาระดับอาชีวศึกษาสู่อำเภอตามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ขอเชิญคุณประจัญ กล้าผจญ ครับ

นายประจัญ กล้าผจญ (นครราชสีมา) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายประจัญ กล้าผจญ ผู้แทนราษฎรจากจังหวัดนครราชสีมา ในการที่กระผมได้เสนอกระทู้ถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง ให้ขยายโรงเรียนอาชีวศึกษาไปสู่ระดับอำเภอนั้น ก็เพราะว่าการศึกษาของประเทศไทยเราปัจจุบันนี้ ส่วนมากจะผิดพลาดมาตลอดเวลา เพราะรัฐบาลนั้นมุ่งหวังที่จะให้ประชาชนได้รับการศึกษารับราชการเป็นส่วนใหญ่ เราจะสังเกตเห็นจากการให้การศึกษาระดับนี้และสนับสนุนการศึกษาระดับนี้ตลอดมา เพราะฉะนั้นประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกร น่าที่จะให้การสนับสนุนในด้านอาชีวศึกษาจะเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติบ้านเมืองของเราเป็นอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นกระผมจึงได้เสนอกระทู้นี้เข้ามาเพื่อให้รัฐบาลได้โปรดพิจารณาว่า ถึงเวลาแล้วที่รัฐบาลเราจะได้ดำเนินการให้ประชาชนได้รับการศึกษาในประเภทอาชีวศึกษาให้มากที่สุด เพื่อจะให้ประชาชนได้ประกอบอาชีพเป็นส่วนตัวแทนที่จะรับราชการ ดังนั้นกระผมขอเรียนถามท่านรัฐมนตรีดังต่อไปนี้

ข้อที่ ๑ ท่านจะสำรวจตลาดแรงงานว่าต้องการผู้สำเร็จในสาขาวิชาใด มีจำนวนประมาณเท่าใด แล้วขยายการศึกษาอาชีวศึกษาดังกล่าวไปสู่อำเภอ แทนที่จะต้องมาเรียนในจังหวัด

หรือในกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายในด้านการศึกษา และความแออัด
ในกรุงเทพมหานคร จะได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้เป็นเพราะเหตุใด

ข้อที่ ๒ ท่านจะขยายการรับนักเรียนอาชีวะให้มากขึ้นในสาขาวิชาการที่หางาน
ทำได้ง่ายเพิ่มขึ้นกว่าในปัจจุบันนี้จะได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้เป็นเพราะเหตุใด

ข้อที่ ๓ ท่านมีนโยบายที่จะเพิ่มพูนประสิทธิภาพมาตรฐานของครู และนักเรียน
อาชีวศึกษา ให้สูงขึ้นหรือไม่ ถ้าไม่มี ท่านจะริเริ่มวางโครงการเรื่องนี้ได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้
เป็นเพราะเหตุใด ถ้าได้จะเริ่มเมื่อใด ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญท่านรัฐมนตรีครับ

นายสีปพนนท์ เกตุทัต (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : กราบเรียน
ท่านประธานสภาที่เคารพและท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม นายสีปพนนท์ เกตุทัต
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ขอตอบคำถามของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติดังนี้

ตอบคำถามข้อที่ ๑ กระทรวงศึกษาธิการโดยกรมอาชีวศึกษาและสถาบันเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ได้ศึกษาสภาพความต้องการของตลาดแรงงานโดยร่วมกับส่วนราชการ
ที่เกี่ยวข้อง อาทิเช่น สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติอยู่
ตลอดมา ซึ่งพบว่าผู้สำเร็จอาชีวศึกษามีได้ประสบปัญหาการว่างงานมากมาย ดังที่ปรากฏอยู่
เป็นข่าว ผู้สำเร็จอาชีวศึกษาเกือบทั้งหมดมีโอกาหางานทำได้ในระยะเวลา ๖ เดือน หลัง
จากสำเร็จการศึกษา ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการจึงได้สามารถขยายปริมาณการรับนักเรียน
อาชีวศึกษามากขึ้น ทั้งในต่างจังหวัดและในกรุงเทพมหานคร และเริ่มขยายไปในระดับ
อำเภอ ทั้งนี้โดยไม่กระทบกระเทือนต่อการหางานทำแต่อย่างใด นอกจากนี้ส่วนราชการ
และหน่วยงานอื่นทั้งของรัฐและเอกชนก็กำลังเร่งขยายการฝึกอาชีพอยู่แล้ว ในช่วงของแผน
พัฒนาการศึกษาระยะที่ ๕ พ.ศ. ๒๕๒๕ ถึง ๒๕๒๙ กระทรวงศึกษาธิการมีโครงการจัดตั้ง
สถาบันอาชีวศึกษาในระดับอำเภออย่างน้อย ๑๗ แห่ง ในทุกภาคของประเทศ และทั้งนี้
ก็ขึ้นอยู่กับกำลังเงินและด้วยการสนับสนุนของรัฐสภา ก็คาดว่าจะทำได้

ตอบคำถามข้อที่ ๒ กระทรวงศึกษาธิการได้ขยายปริมาณการรับนักเรียนอาชีว
ศึกษาเพิ่มมากขึ้นอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาวิชาที่สามารถหางานทำได้ง่าย เช่น

ด้านเกษตรกรรม การช่างอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม ในสาขาการตลาด การเงิน และ
ธนาคารธุรกิจโรงแรม และช่างสำรวจ ในขณะที่เดียวกันก็กำลังดำเนินการปรับปรุง
ระบบการเรียนการสอน เพื่อให้สามารถรับนักเรียนได้ดีเพิ่มมากขึ้นอีก

ตอบคำถามข้อที่ ๓ ในเรื่องการเพิ่มพูนประสิทธิภาพและมาตรฐานของครูและ
นักเรียนอาชีวศึกษาให้สูงขึ้นนั้น เป็นนโยบายและเป้าหมายสำคัญอย่างหนึ่งของกระทรวง
ศึกษาธิการและแผนการพัฒนาศึกษาแห่งชาติ ระยะเวลา ๕ กระทรวงศึกษาธิการก็จะมุ่ง
เน้นในด้านการปรับปรุงคุณภาพอาชีวศึกษาให้เหมาะสมกับการขยายตัวทางด้านปริมาณด้วย
ในเรื่องประสิทธิภาพของนักเรียนอาชีวศึกษานั้น กระทรวงศึกษาธิการได้ทำการปรับปรุง
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพทั้ง ปวช. และ ปวส. โดยเน้นภาคปฏิบัติและเน้นในการ
ให้จับในตัวเอง และปรับปรุงวัสดุอุปกรณ์ วิธีสอน และระบบวัดผลเพื่อให้นักเรียนอาชีว
ศึกษาเกิดทักษะ มีฝีมือสามารถประกอบอาชีพได้อย่างแท้จริง โดยเฉพาะอาชีพอิสระ
ทั้งนี้ก็ได้ขอความร่วมมือและก็ได้รับการร่วมมือเป็นอย่างดีจากธุรกิจเอกชน และโรงงาน
อุตสาหกรรมเพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกงานในระหว่างการศึกษาด้วย สำหรับการปรับ
ปรุงคุณภาพครู อาจารย์นั้นก็ได้ดำเนินการเร่งรัดอยู่แล้วโดยสนับสนุนจัดส่งครู อาจารย์
ไปศึกษาและฝึกอบรมทางด้านวิชาการในมหาวิทยาลัย และในวิทยาลัยบางแห่งที่ทำการ
ผลิตครูอาชีวศึกษาอยู่โดยตรงทั้งในประเทศและต่างประเทศอยู่ด้วยแล้ว กระผมขอกราบ
เรียนตอบเพียงแค่นี้ในขั้นนี้ก่อนครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณประจัญครับ

นายประจัญ กล้าผจญ (นครราชสีมา) : ท่านประธานที่เคารพ กระผมได้รับ
ฟังท่านรัฐมนตรีตอบแล้วก็พอจับประเด็นได้ว่า ตามที่ท่านได้ตอบมาว่าผู้ที่สำเร็จอาชีว
ศึกษานั้นส่วนมากก็ไม่ตักงาน คือจะมีงานทำเป็นส่วนมาก ความจริงแล้วกระผมไม่ได้ห่วง
เรื่องนี้หรอกครับ แต่กระผมห่วงก็คือว่าในปัจจุบันนี้ผู้ที่เรียนส่วนมากไม่ได้เรียนอาชีวศึกษา
จะเรียนวิชาสามัญเป็นส่วนใหญ่ เพราะฉะนั้นบุคคลพวกนี้แหละครับจึงได้ตักงานกันมากมาย
ดังปัจจุบัน ในขณะที่ผู้ปกครองของเด็กที่จะให้เด็กเรียนระดับ ป.กศ. สูง เนื่องจากว่าไม่มี
ที่เรียน ระดับอาชีวะไม่มีที่เรียนจำเป็นจะต้องเรียนครู จึงได้มาขอความช่วยเหลือจาก

กระทรวงศึกษา บางคนมาถึง ๗ วัน ๘ วันเงินทองก็หมดไปจำนวนมากแล้วต้องกู้หนี้ยืมสิน เมื่อเป็นเช่นนี้กระผมจึงได้ตั้งกระทู้ขึ้นขมาเพื่อให้ทางรัฐบาลได้ขยายการศึกษาระดับอาชีวศึกษาไปสู่อำเภอให้มากขึ้น เพราะฉะนั้นโอกาสนี้กระผมขอเรียนถามท่านรัฐมนตรีว่า เรื่องที่เกิดขึ้นในขณะนี้คือผู้ปกครองของเด็กที่ต้องการอยากจะให้เด็กเรียนชั้น ป.กศ.สูง ในขณะนี้ขอความช่วยเหลือจากท่านในขณะนี้ ท่านจะดำเนินการแก้ไขอย่างไร ซึ่งบุคคลเหล่านี้ละครับเป็นบุคคลที่น่าสงสารอย่างยิ่ง ดังท่านรัฐมนตรีก็ยอมทราบแล้วกระผมจึงขอความกรุณาจากท่านได้พิจารณาเป็นพิเศษเพื่อจะให้ผู้ปกครองเหล่านี้ได้จัดการกับบุตรของเขาโดยถูกต้องและโดยด่วนด้วยนะครับ ขอขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญท่านรัฐมนตรีครับ

นายสีปพนนท์ เกตุทัต (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพและท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ในปีการศึกษา ๒๕๒๔ นี้รัฐบาลได้ตระหนักถึงปัญหาในด้านนี้โดยเฉพาะในระดับ ม. ๓ ที่ต่อ ม. ๔ ม.ศ. ๓ ที่ต่อ ม.ศ. ๔ จึงได้ขยายการรับในด้านอาชีวศึกษาเพิ่มมากขึ้นไปกว่า ๒ เท่าของปีปกติ และในทำนองเดียวกันก็ได้พยายามปรับปรุง และได้ดำเนินการปรับปรุง หลักสูตรในวิชาในสายสามัญเพื่อให้มีวิชาอาชีพมากขึ้น อันนั้นเป็นสำหรับระดับอาชีวะในเรื่องของ ปวช. สำหรับในด้าน ปวส. นั้นก็ได้ขยายการรับเพิ่มขึ้นอีกประมาณเท่าตัวเช่นเดียวกัน และได้พยายามหาทางขยายการรับโดยความร่วมมือระหว่างกรมการฝึกหัดครูและกรมอาชีวศึกษาร่วมกับวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเพื่อที่จะให้มีวิชาอาชีพเพิ่มมากขึ้นไปในหลักสูตรเหล่านี้ ซึ่งขณะนี้รัฐบาลก็ได้ดำเนินการอยู่แล้ว และได้ผ่อนคลายนโยบายไปได้ค่อนข้างมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญคุณประจักษ์

นายประจักษ์ กล้าผจญ (นครราชสีมา) : ท่านประธานที่เคารพครับ ท่านรัฐมนตรีตอบปัญหาของกระผมยังไม่ถูกเป้า กระผมได้เรียนถามว่า ผู้ปกครองของเด็กที่ได้นำเด็กมารอฟังคำตอบจากท่านรัฐมนตรีในขณะนี้เกี่ยวกับเรียน ป.กศ. สูง ท่านจะดำเนินการอย่างไร กระผมก็ได้เรียนถามอย่างนี้ เพราะฉะนั้นขอความกรุณาได้โปรดได้ตอบใหม่ขอขอบคุณครับ

นายสีปพนนท์ เกตุทัต (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ ในด้าน ป.กศ. สูง นั้นเป็นเรื่องของการฝึกหัดครูซึ่งวิทยาลัยครูก็ได้เปิดรับและได้เปิดการสอนไปแล้ว และได้ขยายการรับเพิ่มขึ้นไปจนสถานที่เต็มแล้วครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญคุณประจัญครับ ในคำถามสุดท้ายนะครับ

นายประจัญ กล้าพจัญ (นครราชสีมา) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมขอขอบคุณท่านรัฐมนตรีเป็นอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นกระผมก็ได้ยินคำตอบจากท่านรัฐมนตรีแล้วว่าท่านไม่สามารถจะรับเด็กประมาณ ๑๕๐ คน ซึ่งผู้ปกครองมารอฟังอยู่ในขณะนี้ครับ ก็ขอขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปเป็นกระทู้ถามลำดับที่ ๔ กระทู้ถามของคุณเชวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ เรื่องการเก็บภาษีแพ ตาข่าย และลี ถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ขอเชิญคุณเชวงศักดิ์ครับ

นายเชวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ (อุบลราชธานี) : ท่านประธานที่เคารพ กระผมเชวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจากจังหวัดอุบลราชธานี กระผมได้ตั้งกระทู้ถามเรื่อง การเก็บภาษีแพ ไม่ใช่แพนะครับท่านประธานครับ การเก็บภาษีแพ ตาข่าย และลี หรือภาษ้อีสานว่าลี โดยขอตั้งกระทู้ถาม ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ดังนี้

เนื่องจากในปัจจุบันนี้ ทางสรรพากรจังหวัดและอำเภอในภาคอีสาน ได้เร่งรัดเก็บภาษี แพ อวน และลี จากชาวไร่ ชาวนา ตลอดจนราษฎรทั่วไป โดยได้สั่งการให้ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ในท้องที่สำรวจจำนวนที่ราษฎรมีอยู่ส่งอำเภอและจังหวัดเพื่อประเมินเสียภาษี ทำให้ราษฎรเดือดร้อนและวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างกว้างขวางว่า รัฐบาลใหม่และบรรดาสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่เลือกเข้าไปเป็นผู้ออกกฎหมายนี้มาเพื่อขูดรีดราษฎรผู้ยากไร้ ซึ่งกฎหมายดังกล่าวเดิมได้ออกใช้บังคับมาก่อนแล้ว เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๑ ซึ่ง

ออกโดยสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติไม่ใช่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จึงขอประทานกราบเรียนถามว่า

ข้อ ๑ ท่านทราบบ้างหรือไม่ว่า ราษฎรชาวอีสานมี แหะ ตาข่าย และลิ่วไว้เพื่อจับสัตว์น้ำเอามาใช้ในการบริโภคในขณะที่ประกอบกรรกรรมไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น ไม่ได้มีไว้เพื่อจับในทางการค้าแต่อย่างใด

ข้อ ๒ เมื่อท่านทราบแล้ว ท่านจะแก้ไขกฎหมายประมงฉบับดังกล่าวจะได้หรือไม่ถ้าไม่ได้เพราะเหตุใด ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญท่านรัฐมนตรีครับ

พันตำรวจเอก กฤษ สังขทรัพย์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม พันตำรวจเอก กฤษ สังขทรัพย์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ขอตอบกระทู้ถามของผู้ทรงเกียรติดังต่อไปนี้

กระผมขอกราบเรียนว่า กระทู้ถึงแม้จะมีคำถามสั้น ๆ เพียง ๒ ข้อก็ตาม แต่ความรู้สึกนึกคิดของกระผมเองและก็เชื่อว่าท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติหลายท่าน คำถามสั้น ๆ เช่นนี้ มีผลกระทบ ต่อความรู้สึกนึกคิด ของประชาชน ที่ยากไร้ที่อยู่ในชนบทเกือบทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นกระผมจึงอยากจะทำความเข้าใจกับท่านผู้ถามกระทู้ได้โปรดเข้าใจถึงเจตนารมณ์ของทางราชการอย่างถ่องแท้ ทั้งนี้เพื่อจะได้ไปถ่ายทอดให้แก่ประชาชนในชนบทต่าง ๆ ได้ทราบว่าทางราชการนั้นมีวัตถุประสงค์อย่างไรในการที่กำหนดเก็บภาษีอากรเครื่องมือประมงในการจับสัตว์น้ำ ทั้งนี้เพื่อจะได้นำความกระจ่างความเข้าใจอันดีที่ประชาชนได้จงรักภักดีต่อแผ่นดินและต่อประเทศชาติในโอกาสต่อไป กระผมขอกราบเรียนว่า แต่เดิมนั้นกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้อาศัยพระราชบัญญัติการประมง พุทธศักราช ๒๔๙๐ เป็นหลักในการปฏิบัติ เดิมนั้นในท้องที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้ยกเว้นหรืองดเว้นไม่เก็บอากรหรือภาษีเครื่องมือประมง ทั้งนี้เพราะเหตุผลว่าแต่เดิมนั้น ภาคตะวันออกเฉียงเหนือยังไม่มีแหล่งน้ำใหญ่ ๆ เหมือนอย่างปัจจุบันนี้ แล้วต่อมาในปี ๒๕๒๒ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้ประกาศ เป็นกฎกระทรวงออกไปกำหนดเก็บเงินภาษีอากร

เครื่องมือประมงในการจับสัตว์น้ำ ทั้งนี้เพราะเหตุว่าแต่เดิมกับปัจจุบันนั้นแตกต่างกันมาก เกือบจะกล่าวได้ว่าในปัจจุบันนี้แหล่งน้ำใหญ่ ๆ ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีอยู่มากมาย กระผมขอกราบเรียนว่า ดังเช่นเขื่อนอุบลรัตน์ก็ดี เขื่อนลำตะคองก็ดี เขื่อนลำโดมน้อย เขื่อนหนองหวาย หรืออีกหลาย ๆ แห่ง เมื่อเป็นดังนี้ ภาคอื่น ๆ ซึ่งทั่วประเทศจะเป็น ภาคใต้ ภาคเหนือ ภาคกลาง ตามพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้วคือพระราชบัญญัติการประมง พุทธศักราช ๒๔๙๐ นั้น มิได้ยกเว้นหรืองดเว้นการเก็บภาษีอากรสัตว์น้ำแต่อย่างใดเพื่อให้เกิดความเป็นธรรม ประการแรกซึ่งมีความสำคัญมากในฐานะที่ราษฎรทุกภาครวมกัน เป็นประชากรของประเทศไทยเรา เมื่อทุก ๆ ภาค รัฐบาลไม่ได้งดเว้นหรือทางราชการไม่ได้ งดเว้นในการเก็บเงินค่าภาษีอากรแต่ประการใดเลย ภาคอีสานซึ่งยกเว้นมานานแสนนาน แล้วปัจจุบันนี้มีแหล่งน้ำขนาดใหญ่มากมายดังที่ได้กราบเรียนแล้ว และก็เชื่อว่าต่อไปในอนาคตนั้นภาคอีสานจะเป็นภาคเดียวซึ่งจะมีแหล่งน้ำซึ่งสร้างขึ้นมาจากเงินงบประมาณของ แผ่นดินนี้มากกว่าภาคอื่น ๆ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมดังที่กราบเรียนแล้ว เพื่อให้เห็น ตัวอย่างที่ชัดเจน จึงขอกราบเรียนว่าอย่างจังหวัดนครราชสีมา กับจังหวัดสระบุรี จังหวัด สระบุรีนั้นต้องถูกเก็บภาษีอากรเครื่องมือประมงมาตั้งแต่พระราชบัญญัติดังกล่าวมีผลประกาศ ใช้ แต่จังหวัดนครราชสีมาซึ่งมีพื้นที่ติดต่อกันกับจังหวัดสระบุรี ทางราชการยกเว้นด้วย เหตุและผลดังที่กระผมได้กราบเรียนแล้ว ต่อมาเมื่อจังหวัดนครราชสีมา มีแหล่งน้ำขนาดใหญ่ขึ้นมา จังหวัดขอนแก่นก็ดี จังหวัดอุบลของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติก็ดี หลายพื้นที่มี แหล่งน้ำขนาดใหญ่ขึ้นมา ก็ปรากฏว่าประชาชนบางส่วนได้ใช้เครื่องมือในการจับสัตว์น้ำ นั้นเพื่อธุรกิจการค้าเป็นจำนวนมากพอสมควร จะเห็นได้ชัดอย่างปลาที่นำไปขายในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือส่วนใหญ่ก็มาจากเขื่อนอุบลรัตน์และแหล่งน้ำใหญ่ ๆ เมื่อเป็นดังนี้ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมนี้เอง ในประการแรก ทางราชการจึงจำเป็นที่จะต้องประกาศให้ ประชาชนบางส่วนที่กราบเรียนแล้วที่ทำหน้าที่ทำการประมงจับสัตว์น้ำเพื่อนำมาทางการค้า จึงต้องถูกเก็บเงินค่าภาษีอากร แต่ขอกราบเรียนเพื่อความกระจ่างชัดว่า เครื่องมือประมง นั้นมีอยู่ ๒ ประเภทใหญ่ ๆ ประเภทแรกก็ได้แก่เครื่องมือประมงในพิกัด ประเภทที่ ๒ ก็ได้แก่เครื่องมือประมงนอกพิกัด เครื่องมือประมงในพิกัดนั้นรัฐก็เก็บเป็นเป็นรายได้ของ

แผ่นดิน ส่วนเครื่องมือนอกพิภด ที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้เรียนถามมาในข้อ ๑ นะครับ คือ แห่ ตาข่ายและลื่นั้น สำหรับแห่นั้นเป็นเครื่องมือในพิภด คือมีความยาวตั้งแต่ ๔ เมตรขึ้นไปยังไม่ทบทเพลลา ทางราชการมิได้เก็บเงินภาษีอากรแต่อย่างใด ประชาชนก็มีสิทธิ์จะนำแหดังกล่าวนั้นไปจับปลาได้ทุกน่านน้ำทุกแหล่งน้ำของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สำหรับตาข่ายนั้นถ้าเป็นเครื่องมือนอกพิภดคือมีความกว้างตั้งแต่ต่ำกว่า ๑ เมตรทางราชการก็ไม่ได้เก็บภาษีแต่อย่างใด แต่สำหรับลื่นั้นเป็นเครื่องมือซึ่งทางราชการกำหนดห้ามเด็ดขาดมิให้มาทำการจับปลาใช้ทำการจับสัตว์น้ำทั่วราชอาณาจักร กระผมขอกราบเรียนเพื่อความเข้าใจเพื่อความชัดเจน นะครับว่า ทำไมทางรัฐบาลจึงต้องสร้างหรือทางราชการจึงต้องสร้างมาตรการดังกล่าวเรียนนี้แล้ว ก็เพราะเหตุว่าทางราชการมีความมุ่งหมายที่ต้องการให้เกษตรกรหรือประชาชนที่ยากไร้อยู่ในชนบทของเราได้มีอาหารโปรตีนคือปลาหรือสัตว์น้ำให้มีจำนวนมากยิ่งขึ้น ๆ เพื่อพอเพียงต่อประชาชนที่อยู่ในชนบทหรือเกษตรกรของท่านได้มีบริโภคตลอดไปจนเพียงพอ ถ้าหากมิได้มีการกำหนดเครื่องมือในการที่จะคุ้มครองป้องกันอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำไว้อย่างเข้มงวดกวดขันพอสมควรแล้ว ก็น่าเชื่อว่าสัตว์น้ำซึ่งประชาชนจะใช้บริโภคนั้นก็คงจะมีจำนวนลดน้อยลง ๆ และผลสุดท้ายก็จะเกิดขาดแคลนและไม่มีบริโภคในที่สุด อันนี้กระผมขอกราบเรียนว่า อย่างข้อเท็จจริงซึ่งกระผมก็อยู่อีสานมาเป็นเวลาถึง ๓๐ ปีแล้ว ท่านจะเห็นว่าล่องน้ำใดก็ตามถ้าเกิดมีน้ำไหลขึ้นมาฝั่งน้ำก็จะเอาลื่นไปดักขวางไว้ ลื่นอันตรายเหลือเกินสัตว์น้ำเล็ก ๆ ทุกชนิดไม่สามารถจะผ่านไปได้อีกก็เป็นการทำลายทรัพยากรสัตว์น้ำอย่างร้ายแรงที่สุด ทางราชการจึงกำหนดห้ามเด็ดขาดสำหรับแหนั้นก็กราบเรียนแล้วว่า ถ้าแหสั้น ๆ ความยาวไม่เกิน ๔ เมตร ราษฎรก็ไม่ต้องเสียเงินค่าอากรแต่อย่างใด ตาข่ายก็เช่นเดียวกันก็มีความมุ่งหมาย ประการที่ ๒ ก็คือนอกจากจะให้เกิดความเป็นธรรมแล้วก็มี ความมุ่งหมายประการที่ ๒ ก็เพื่อที่จะอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำไว้ให้แก่พวกเราที่ยากจน พวกในชนบทและเพื่อลูกหลานในอนาคตสำหรับเหตุผลอื่น ๆ นั้นอีก ๓-๔ ข้อที่ทางราชการได้ออกกำหนดเงินค่าภาษีอากรเก็บนั้นก็คงจะเป็นปัญหาเพียงเล็กน้อย เช่น เก็บมาเพื่อเป็นรายได้ของรัฐก็ดี เก็บมาเพื่อเป็นสถิติก็มี เก็บมาเพื่ออีกหลายสิ่งหลายอย่างนั้นก็ดี นั่นก็คงเป็นปัญหารอง แต่ปัญหาที่สำคัญที่

กระผมอยากจะกราบเรียนคือปัญหาเพื่อความเป็นธรรมในฐานะที่เราเป็นคนไทยด้วยกันทุกภาคทั่วทุกส่วนของแผ่นดินไทย น่าจะต้องมีหน้าที่เสียภาษีอากรให้แก่รัฐเสมอทัดเทียมกัน และประการที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือว่า การคุ้มครองอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำซึ่งเป็นสมบัติเป็นอาหารที่สำคัญยิ่งของพี่น้องในชนบทนั้นนะ น่ามีความจำเป็นที่จะต้องใช้มาตรการพอสมควรอยู่บ้าง

คำถามของท่านในข้อ ๒ ที่ว่า จะมีการแก้กฎหมายหรือไม่ กระผมขอกราบเรียนว่า ปัจจุบันนี้คงยังไม่ถึงเวลาที่สมควรที่จะมีการแก้ไขกฎหมายคือพระราชบัญญัติประมง ปีพุทธศักราช ๒๔๙๘ แต่ประการใด ทั้งนี้เพราะเหตุว่าความในมาตรา ๓๘ นั้นเอง ก็ให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์อยู่แล้วว่าท้องที่ใดถ้าเกิดความยากลำบาก หรือเกิดความจำเป็นที่ประชาชนเกษตรกรโดยทั่วไปไม่สามารถจะจับสัตว์น้ำด้วยเครื่องมือที่มีอยู่ เกิดความเดือดร้อน กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ โดยอำนาจของรัฐมนตรีตามมาตรา ๓๘ นะครับ ก็สามรถที่จะงดเว้นหรือยกเลิกหรือเก็บในบางส่วนหรือเก็บให้น้อยลง ก็อยู่ในวิสัยที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ นั้นจะสามารถประกาศออกเป็นกฎกระทรวงได้ ขอขอบคุณครับ

นายเชวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ (อุบลราชธานี) : ท่านประธานที่เคารพ กระผมรู้สึกขอบคุณท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่ท่านได้คำนึงถึงการให้เกิดความเป็นธรรมในทางกฎหมาย แล้วก็มีวัตถุประสงค์มุ่งที่จะอนุรักษ์สัตว์น้ำธรรมชาติ ซึ่งกระผมเห็นว่าเป็นนโยบายหลักของกฎหมาย พุทธศักราช ๒๔๙๐ อยู่แล้ว แต่ท่านผู้เป็นประธานครับ กระผมอยากจะเรียนย้ำท่านรัฐมนตรีว่า เหตุผลที่มีการแก้กฎหมาย หรือยกเลิกให้ราษฎรที่ใช้ตาข่าย ลี หรืออวน ในเขตภาคอีสาน ซึ่งจะต้องถูกบังคับตามพระราชบัญญัติดังกล่าวให้มีผลบังคับใช้ให้ราษฎรได้เสียภาษี ก็เนื่องจากรัฐบาลมีเหตุผลว่าทางภาคอีสานนั้นมีแหล่งน้ำใหญ่เกิดขึ้น เช่นเขื่อนอุบลรัตน์ เขื่อนลำโดมน้อย อำเภอพิบูลย์มังสาหาร จังหวัดอุบลราชธานี เป็นต้น กระผมอยากจะเรียนท่านประธานว่า กระผมเห็นด้วยถ้าหากมีแหล่งน้ำแล้วมันก็ต้องมีปลา คือมีสัตว์น้ำติดตามมา แต่ท่านผู้เป็นประธานครับ ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ไม่ได้มองเห็นเดือดร้อนจำเป็น

ของราษฎรอันแท้จริง เขามีเขื่อนมีน้ำจริง แต่ในขณะที่เดียวกันรัฐบาลก็โกหกหลอกลวง เขาตอนจะตั้งเขื่อนว่าจะให้เขามีน้ำ มีความอุดมสมบูรณ์ มีไร่นา มีไฟฟ้า กระทบอยาก จะเรียนเชิญท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการเกษตรและสหกรณ์ หรือรัฐบาลผู้มีส่วนรับผิดชอบ ในเรื่องนี้ ไปดูซิ ไปดูสภาพความเป็นจริงของประชาชนในเขื่อนลำโดมน้อย เขาอยู่ อย่างยากจน ไร่นาสาโทถูกน้ำท่วม ต้นไม้ที่เคยเผ่าถ่านก็หมดราบเรียบพนาสุร เหลือ แต่ดินซึ่งไม่มีน้ำ แม้แต่น้ำที่เขาเอามาอาบก็ไม่ทั่วถึงแล้ว ท่านผู้เป็นประธานจะให้ประชาชน เหล่านั้นเขากินดินกินทราย กินหญ้าเหมือนกับสัตว์อย่างนั้นหรือ กระทบอยาก จะเรียนถามหน่อย เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นอย่างนี้เขาก็ลงหาปลาเพื่อประทังชีวิต ซึ่งมันก็ ไม่ได้มากมายพอที่จะเลี้ยงชีพเขาได้เท่ากับการทำนาซึ่งเป็นอาชีพเกษตรกรหลัก เพราะ ฉะนั้นท่านผู้เป็นประธาน ด้วยเหตุผลดังที่กระทบได้ประธานกราบเรียนแล้ว ราษฎร เหล่านั้นจึงมีความจำเป็นจะต้องใช้แห ใช้มอ ซึ่งยาวกว่า ๔ เมตร ยกตัวอย่างเช่น แห ถัดต่ำกว่า ๔ เมตร ก็ได้แต่ปลาซ่า ปลาชิว จะเอามาขายได้ที่บาท ท่านผู้เป็นประธาน สิ้นค่าที่เขาได้ก็มีปลาอย่างเดียว ไม่เหมือนกับพ่อค้า มีสินค้าตั้งร้อยชนิดพันชนิด ขาย อย่างละชนิดกำไรชนิดละ ๕ บาท เขาก็อยู่ได้แล้ว ราษฎรหาปลาชิวได้ ๔ กิโล จะขาย ได้ที่บาท ท่านผู้เป็นประธาน อยู่ได้ไหมครับ กระทบอยาก จะเรียนว่า ถ้าอย่างนั้น รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ถึงเวลาแล้วหรือยังที่ท่านจะใช้ ม. ๓๘ คือ มาตรา ๓๘ มีอำนาจที่จะประกาศเป็นกฎกระทรวงยกเว้นให้ราษฎรในเขตภาคอีสาน จังหวัดที่มีเขื่อน แต่ไม่สามารถจะเอาน้ำ เอาไฟฟ้าไปให้เขาได้นี้ ไม่ต้องเสียภาษี แห มอ ตาข่าย ลี จะได้หรือไม่ กระทบอยาก จะกราบเรียนถามความจริงอย่างนี้ ถ้าหาก ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรไม่เชื่อไปกับกระทบ ไปที่เขื่อนลำโดมน้อยไปพูด ปราบครัยด้วยกันว่าชาวบ้านเขาจะเอาอย่างไร กระทบอยาก จะเรียนว่า รัฐบาลไม่ใช่ผู้สร้าง อนาคตประเทศชาตินี้ครับ กระทบเรียน อนาคตบ้านเมืองมันน่าจะอยู่ที่ราษฎรเขา ตามเขาบ้างไหมครับว่าจะเอาอย่างไร จะออกกฎหมายอะไร จะยกเลิกอะไร ตามเขาหน่อย ว่าเขาเดือดร้อนไหม เมื่อเขาเดือดร้อนก็ยกเว้นให้เขาสิครับ อย่าเอากฎหมายหลัก ซึ่งแต่ ก่อนเคยยกเว้นให้เขามาอ้างว่าเพื่อความอยู่รอดของบ้านเมือง เพื่อความเป็นธรรมของ

กฎหมาย เพื่ออนุรักษ์สัตว์น้ำ ทำให้ไม่อนุรักษ์มาก่อนแล้ว ปล่อยให้มันหมดบ้านหมดเมืองไปทำไม มันจะตายอยู่แล้วครับ เดียวนี้ ภูเขา น้ำ ภูเขา เบื่อ ยาไฟรียอล มันตายทั้งหมดประเทศแล้ว เหลือปลาอยู่ที่ตัว เพราะฉะนั้นกระผมจึงอยากจะย้ำในครั้งที่ ๒ ว่า รัฐมนตรีกระทรวงเกษตรจะแก้ไขปัญหานี้ได้ไหม เอามาตรา ๓๘ นี้มาแก้ตามที่ท่านบอกกระผม ถ้าแก้ไขไม่ได้แล้วท่านจะทำอย่างไร จะปล่อยให้ชาวอีสานตายอย่างนั้นหรือ หรือจะเอาแหล่งน้ำเป็นมาตรการว่ามีแหล่งน้ำมากแล้วมีปลามาก มันก็อยู่ได้อย่างนั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นกระผมก็ไม่ว่าครับ ท่านผู้เป็นประธาน ขอเรียนถามย้ำอีกนิดหนึ่ง ด้วยเจตนารมณ์ที่ดีไม่หวังที่จะเสียตงท่านรัฐมนตรีครับ ขอขอบคุณครับ

พันตำรวจเอก กฤษ สัจจทรัพย์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) : ท่านประธานที่เคารพ กระผมกราบเรียนในตอนแรกแล้วว่า แม้คำถามจะเป็นคำถามสั้น ๆ มีคำถามเพียง ๒ ข้อสั้น ๆ แต่มีผลกระทบความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของพี่น้องประชาชนคนไทยทั่วประเทศ ถ้ากระผมทำความเข้าใจกับท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติซึ่งเป็นผู้ตั้งกระทู้ไม่ได้ความกระจ่างชัดแล้ว จะเกิดความเสียหายกับความผาสุกความรู้สึกรู้สึกนึกคิดต่อแผ่นดินของเรา ก็อยากจะกราบเรียนว่า ประชาชนพี่น้องของเราทั่วทั้งประเทศก็เป็นที่รู้จักกันว่า ๑๔ ล้านคนเป็นผู้ที่ยากไร้แล้วก็อยู่ในท้องถิ่น อย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ตั้งกระทู้ถามนี้แหละ การแบ่งสันปันส่วนทรัพยากรทุกชนิดที่มีอยู่ในประเทศของเรานี้มีขีดจำกัดไม่ว่าจะเป็นป่าไม้ พื้นดินและสิ่งต่าง ๆ ทรัพยากรซึ่งธรรมชาติสร้างสรรค์มา มีความจำกัดมากการจะอยู่ร่วมกันเพื่อให้เกิดความสงบสุข ความพอดีในสังคมนั้นมีความจำเป็นเหลือเกินต่อทรัพยากรที่มีจำกัดนี้ว่า เราจะทำอย่างไรจะให้ทรัพยากรนั้นมีค่าสูงสุดและอยู่นานแสนนาน เพื่อสนองตอบลูกหลานเราในอนาคต อันนี้กระผมอยากจะกราบเรียนให้ท่านเข้าใจว่า คำพูดต่างๆ คำที่ออกไปสู่พี่น้องประชาชนนั้น น่าจะเป็นคำพูดที่ทางฝ่ายรัฐบาลกับท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้เห็นพ้องต้องกัน ว่าเป็นคำพูดที่ถูกต้องที่ชัดเจนและประชาชนเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของประชาชนที่มีต่อแผ่นดินนี้ก็จะดีขึ้น ความจงรักภักดีต่อแผ่นดินไทยจะดีขึ้น กระผมกราบเรียนแล้วว่า ทรัพยากรสัตว์น้ำที่มีจำกัดแหล่งน้ำต่าง ๆ ก็มีได้มีมากมายทั่วประเทศ แม้แต่น่านน้ำทะเลของเราที่กว้างใหญ่

ไพศาล ซึ่งคิดว่าไม่มีใครจะจับสัตว์น้ำในทะเลได้หมด นอกจากการปล่อยปลาละเลเย
 นอกจากการที่พี่น้องชาวประมงของเรา พี่น้องของเราไม่รู้ถึงกฎความจริงแล้วก็ทำการจับ
 ทำการหาปลาหาสัตว์น้ำกันอย่างชนิดไม่ประมาณว่าจะเกิดการสูญเสียบ้างไรนั้น ก็ปรากฏ
 แน่ชัดแล้วว่าในปัจจุบันนี้ ในน่านน้ำทะเลไทยเราซึ่งเป็นน่านน้ำที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดแห่ง
 หนึ่งในโลกเวลานี้เกือบจะไม่มีปลาหรือสัตว์น้ำให้จับแล้ว อันตรายใหญ่หลวงในอนาคต
 ก็เกิดขึ้นมาทำอย่างไร จะได้พูดจะได้ชี้แจงให้พี่น้องของเราเข้าใจว่าถึงเวลาแล้วที่เราจะ
 ต้องมาร่วมมือกัน ในการทำการที่จะอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำนี้ ไม่ใช่ตัวพวกเราหรือตัว
 ราษฎรที่มีชีวิตหรือเป็นผู้หลักผู้ใหญ่อยู่ในปัจจุบันนี้ แต่เพื่อลูกหลานของเราในอนาคต
 และขอให้สัตว์น้ำยืนอยู่คู่กับแผ่นดินไทยต่อไปนานแสนนาน ที่กระผมกราบเรียนตอน
 ต้น กระผมอยากจะกราบเรียนว่า ประเด็นที่ท่านถามว่าจะแก้กฎหมายได้หรือไม่นั้น
 กระผมก็ได้เรียนชี้แจงไปแล้วต่อท่านประธานว่ากฎหมายนั้นไม่จำเป็นต้องแก้ มาตรา ๓๘
 นั้น ก็ให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรอยู่แล้ว และกระผมก็ได้กราบเรียนแล้ว
 ว่าในฐานะที่เกิดเป็นคนไทยด้วยกัน ไม่ว่าจะอยู่ในดินแดนภาคไหนของประเทศ น่าจะ
 ต้องได้รับความเป็นธรรมหรือน่าจะมีหน้าที่หลายสิ่งหลายอย่างเหมือนกัน คล้ายกันจึงจะ
 อยู่ร่วมกันอย่างชนิดที่เป็นคนไทยร่วมแผ่นดินเดียวกัน ความยากจนนั้นมีได้มีอยู่ในภาค
 อีสานภาคเดียวหรือที่จังหวัดของท่านหรือจังหวัดเลยหรือจังหวัดไหนหรือกระบี่ แม้แต่
 ภาคเหนือซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของประเทศไทยนั้น รายได้ต่อหัวนั้นน้อยกว่าคนอีสานเสียอีก
 คือประมาณ ๑,๓๕๐ กว่าบาทต่อหัวต่อปีเท่านั้นเอง คืออีสานนั้นสูงกว่านี้อีก เมื่อภาค
 เหนือเราก็เก็บเขา เก็บค่าอากรสัตว์น้ำ ภาคกลางก็เก็บเขา ภาคใต้ก็เก็บ ทุกภาคเก็บหมด
 ซึ่งเป็นภาษีเป็นเงินค่าอากรเล็กๆ น้อยๆ ไม่มากมายอะไร ที่เก็บนี้ก็เพื่อต้องการอย่างเดียว
 ที่จะคุ้มครองอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ขึ้นเพื่อพี่น้องประชาชนในปัจจุบันนี้กับพี่น้องประชา
 ชนในอนาคตที่จะเกิดมาเป็นลูกเป็นหลานของเรา แล้วก็อยากจะกราบเรียนว่า เครื่องมือ
 ซึ่งกระผมได้กราบเรียนชัดเจนแล้วว่ามี ๒ ประเภท คือ ประเภทในพิกัดซึ่งต้องเก็บค่า
 อากร และนอกพิกัดซึ่งไม่เก็บ ถ้าพี่น้องใช้เครื่องมือในพิกัดทางราชการก็ไม่ได้เก็บค่า
 อากรแต่อย่างใด แห ๔ เมตรยังไม่ทบเพลานี้ไม่ใช่เล็กๆ นะครับ ไม่ใช่แคบๆ ไม่ได้

ติดปลาซ่า ปลาชีว อย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ชี้แจงหรือครับ ปลาช่อน ปลาดุก ก็จับได้ ปลาสลิดก็จับได้ และอย่างอื่นก็คงจับได้ด้วย ตาข่าย ๑ เมตรไม่ใช่ตาข่ายเล็ก ๆ นะครับ ความกว้าง ๑ เมตร ที่ทางราชการยกให้ไม่เก็บค่าอากร แต่ถ้าทำ ๕ เมตร ๖ เมตร ตั้งแต่ผิวน้ำจดผิวดินนี้ สัตว์น้ำไม่มีทางรอดไปได้ จริงอยู่ครับ ประชาชนกลุ่มนั้น หรือพวกนั้นอาจจะมีคามอยู่ดีกินดีร่ำรวยขึ้น มีฐานะความเป็นอยู่ดีขึ้น แต่ประชาชนอีก ส่วนหนึ่งนี่ครับหมดนะครับ ไม่มีโอกาสที่จะบริโภคเนื้อปลาหรือสัตว์น้ำได้ นี่ละครับความ จำเป็นมันเป็นอย่างนี้ สำหรับลี้หนีทางราชการยอมไม่ได้ กระทบกราบเรียนแล้ว สำหรับ พื้นที่ภาคอีสานนี้ กระทบจะขอกราบเรียนเป็นกลาง ๆ ว่า กฎหมายนั้นแก้ไม่ได้ ยังไม่ สมควรจะแก้ เพราะมีมาตรา ๓๘ ให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรอยู่แล้วที่จะ บรรเทาได้ ยกเลิกก็ได้ งดเว้นก็ได้ เก็บแต่บางส่วนก็ได้ หรือเก็บน้อยขนาดไหนก็ได้ ก็ขออยากจะกราบเรียนว่า ทางฝ่ายปกครองก็ดี ทางฝ่ายกระทรวงเกษตรก็ดี ซึ่งมี ประมงจังหวัดก็ดี ถ้าได้เสนอความเห็นมาถึงความเดือดร้อนความจำเป็นผสมผสานกับแนว ความคิดของท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่มีเกียรติว่า มีความจำเป็นจะได้ ให้กระทรวง เกษตรใช้มาตรา ๓๘ ให้เกิดผลแก่พื้นที่ของท่าน ทางกระทรวงเกษตรก็ยินดีที่จะสนอง ตอบครับ

นายเชวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ (อุบลราชธานี) : ท่านประธานที่เคารพ กระทบ ขอบขอบคุณท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตร ที่ท่านเองก็ได้มองเห็นความเดือดร้อน จำเป็นของประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านก็ได้ให้ทางออกว่า ถ้าหากเดือดร้อนจริงก็ ให้เสนอมาว่าราษฎรเขาเดือดร้อนอย่างไร จะได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๓๘ ซึ่งกระทบเองก็ รู้สึกดีใจแทนประชาชนทั้งประเทศด้วยครับ ไม่ใช่เฉพาะชาวอีสาน แต่กระทบอยากจะ เรียนถามท่านข้อสุดท้าย คือ กระทบออกไปเยี่ยมชาวบ้านนอก เขาถามกระทบเรื่องนี้แหละ ครับ กระทบถึงเอามาตั้งกระทู้ถามท่านเขาถามกระทบว่า รัฐบาลนี้มุ่งจะอนุรักษ์สัตว์หรือว่า จะอนุรักษ์คนเขาว่าอย่างนั้น คนนี้มันก็มีชีวิตอยู่จากเดียว เขาว่าอย่างนั้นนะครับ เกิดมาก็ มีชีวิตอยู่ได้แค่จากหนึ่ง เพราะฉะนั้นเขาอยากจะมีกินมีอยู่ในจากชีวิตนี้ เอาคืนไม่ได้ เขาว่าอย่างนั้นนะ เมื่อเขาไม่มีกินเขามีอยู่ระยะนี้ก็แสดงว่าเขาอยากจนไม่สามารถช่วยตัวเอง

ได้ เขายากจน แล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เขาเห็นตัวอย่างชัด ๆ คือตัวคนที่อยู่ในนิคมลำโดม
น้อย สายไฟฟ้าวิ่งผ่านหัวเขตาลอตเวลาทุกวัน แต่ปรากฏว่า ร้อยเอ็ด มหาสารคาม ซึ่ง
ใช้จากเขื่อนลำโดมน้อย ใช้ไฟฟ้ากระจ่างสว่างไสวกันทั่วทุกตำบล แต่ประชาชนผู้เสีย
สละที่ดิน เสียสละทรัพย์สินกรรมชาติซึ่งอยู่ใกล้ตัวเขา เขามีโอกาสที่จะใช้ได้เขาไม่มี
โอกาสใช้ไฟเลย เมื่อไม่มีโอกาสใช้ไฟ ไม่มีโอกาสใช้ทรัพยากร เขาก็ลงมาน้ำ เพราะ
รัฐบาลบอกว่าน้ำนั้นแหละจะทำให้คุณสมบูรณ์ขึ้น แต่ท่านผู้เป็นประธานครับ ในขณะที่เดีย
วกันเขาเอาเครื่องดักปลาเหล่านี้ไปจับสัตว์น้ำ เพื่อให้เขามีชีวิตอยู่รอด ตำรวจก็ไปจับกุม
เขา โดยในหลักแล้วกฎหมายก็บอกไว้ว่าจะต้องอยู่ในพิกัดนะ นอกพิกัดนะ แต่ตำรวจเวลา
จับไม่อ้างอย่างนั้น จับเสียก่อนว่า ลือใช้แหโดยผิดพิกัด แต่ก่อนจะมาวัดกันได้มันก็เรื่องถึง
ศาลแล้ว ท่านผู้เป็นประธาน ผู้พิพากษาเห็นแหใหม่ เห็นอวนใหม่ ไม่เห็นหรอกครับ
ตำรวจเขียนเอาทั้งสี่ ข้อเท็จจริงปรากฏจากพยานหลักฐาน ศาลเห็นว่าตำรวจ ๔ ปากก็
มาเบิกความต่อศาลว่าแหนั้นเกิน ๔ เมตร ราษฎรไม่เสียภาษีจึงใช้เครื่องมือดักสัตว์น้ำนี้ ผิด
ปรับ ๕๐๐ บาท ท่านผู้เป็นประธานครับใครเดือดร้อน เพราะฉะนั้นกระผมจึงอยากจะ
เรียนทางรัฐมนตรีผ่านทางท่านผู้เป็นประธานว่า ประชาชนเขาถามว่าจะเอาคน หรือจะเอา
สัตว์ ถ้าจะเอาสัตว์ก็รักษาปลาสิครับให้มันเกิดมาก ๆ คนให้มันตายไป อย่าให้มันได้กินได้
อยู่ เขาถามกระผมอย่างนี้ เขาบอกว่าผู้แทนราษฎรอย่างคุณ นายเชวงศักดิ์นี้ คุณก็ควร
จะตายพร้อมกับผม ให้ปลามันอยู่มาก ๆ ก็ไม่ต้องไปเอามันไปขายหรอก ให้ผมตายเสีย
เขาว่าอย่างนั้น แต่คุณตายด้วยท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรจะตอบอย่างไร กระผม
ถามอย่างนั้นตอบกระผมหน่อยเถอะครับ แล้วไปตอบชาวบ้านกระผมให้เข้าใจ กระผมจะ
ได้ทำให้ประชาชนเห็นภาพพจน์บ้านนี้เมืองนี้รัฐบาลนี้ว่าเราทำเพื่อเขาจริง ๆ ไม่ใช่ทำเพื่อ
เราจะอยู่ในตำแหน่งหน้าที่นาน ๆ ชาวบ้านมันจะตายก็ช่างมัน ขอให้เป็นที่รัฐมนตรีนาน ๆ
เป็นนายอำเภอานาน ๆ เป็นตำรวจนาน ๆ เป็น ส.ส. นาน ๆ เพราะว่ามันไม่ใช่แนวที่ถูก
ต้อง ไม่ใช่อนาคตของบ้านเมืองครับท่านผู้เป็นประธาน กระผมขอฝากด้วย คำถามสุดท้าย
กระผมไม่ถามอีกแล้วละครับ ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญ ท่านรัฐมนตรีจะตอบ
ใหม่

พันตำรวจเอก กฤษ สังขทรัพย์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) : ครับ ก็อยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า ก็คงจะเป็นความปรารถนาของรัฐบาลทุกรัฐบาลที่จะต้องเอาทั้งคนและสัตว์ไว้หน้าครับ คือถ้าไม่มีสัตว์ก็คงจะไม่มีคน หรือไม่มีคนก็ไม่มีสัตว์ กระผมก็ยังไม่สามารถจะวินิจฉัยได้ว่า อะไรมันมีความจำเป็นเกี่ยวพันกันอย่างไร แต่คนสำคัญกว่าสัตว์แน่ คนเป็นทรัพยากรที่มีค่าที่สุด แต่คนที่ดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยความสะดวกสบาย หรือด้วยความมีคุณค่ามีประสิทธิภาพสูงสุดนั้นก็เห็นจำเป็นต้องอาศัยสัตว์ละครับ ตั้งแต่สัตว์น้ำ สัตว์บก สัตว์ปีก นี่ถ้าเราขาดสัตว์ต่าง ๆ ที่กระผมกราบเรียนแล้วนี่ก็คงจะยากลำบากมาก คุณค่าของคนคงจะด้อยไป นี่ละครับเหตุผลอย่างนี้เห็นจะต้องเอาไว้ทั้งคนก่อนและสัตว์ทีหลัง จะทำอย่างไรจะให้ทั้ง ๒ อย่างนี้ไปด้วยกันได้ และก็อยู่ด้วยความสมบูรณ์พูนสุขได้ ก็คงจะเป็นความปรารถนาของรัฐบาลทุกรัฐบาลนะครับ กระผมก็กราบเรียนแล้วถึงความจริงว่าถ้าหน่วยงานของรัฐแล้วก็ท่านผู้มีเกียรติที่ถามตั้งกระทู้นี้ ผสมผสานแนวความคิดกันแล้วเสนอมาทางกระทรวงเกษตร กระทรวงเกษตรก็พร้อมที่จะพิจารณาใช้มาตรา ๓๘ ให้เกิดผลตามความต้องการของท่านขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปเป็นกระทู้ถามลำดับที่ ๕ กระทู้ถามของคุณดำรง ดาราธรรม เรื่อง การได้สัญชาติตามคำสั่งศาล ตาม ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีขอเชิญคุณดำรง ดาราธรรม ครับ

นายดำรง ดาราธรรม (อุดรธานี) : ท่านประธานเคารพ กระผม นายดำรง ดาราธรรม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดอุดรธานี กระผมขอตั้งกระทู้ถาม ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ดังต่อไปนี้

ด้วยปรากฏว่าตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดอุดรธานี ตามคดีหมายเลขดำที่ ๑๑/๒๕๒๒ และคดีหมายเลขแดงที่ ๒๙/๒๕๒๒ กล่าวโดยสรุป พิพากษาให้ลูกคนต่างด้าวซึ่งมารดาเป็นคนไทยบิดาเป็นคนต่างด้าว (ญวนอพยพ) แต่เป็นการแต่งงานที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย กล่าวคือไม่มีการจดทะเบียนสมรส ได้สัญชาติไทยตามพระราชบัญญัติชาติปี ๒๕๐๘ โดยศาลให้ข้อเท็จจริงว่า มารดาใจท์เป็นคนไทยโดยไม่มีบิดาที่ขอด้วยกฎหมาย เมื่อกรณีเป็นเช่นนี้จึงไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่จะเพิกถอนสัญชาติใจท์ก็ตามประกาศของคณะปฏิ-

๑๓๕๖

วันที่ ๓๓๗ พ.ศ. ๒๕๑๕ ซึ่งเป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองต้องปฏิบัติตามคำสั่งศาลให้ลูกต่างด้าวมีสัญชาติไทยและมีสิทธิ์ทุกอย่างเหมือนกับผู้มีสัญชาติไทยทุกประการ จึงขอกราบเรียนถามว่า

ข้อ ๑ ท่านได้ทราบคำพิพากษาหรือไม่ว่า และคิดว่ากรณีเช่นนี้จะเป็นผลเสียหายต่อความมั่นคงของชาติ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคมมากน้อยประการใด และถ้าหากเห็นว่าเป็นการเสียหายจะมีวิธีการแก้ไขอย่างไร

ข้อ ๒ หากปล่อยให้มีการกรณีเช่นนี้เกิดขึ้น จะทำให้คนต่างด้าวที่มีบิดาเป็นคนต่างด้าวผู้นอนอพยพเข้ามาอยู่ในเมืองไทย แต่งงานกับหญิงไทยโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย จะมีลูกหลานที่เป็นคนหนุ่มคนสาวที่มีอายุตั้งแต่ ๓๐ ปีลงมา มีมากน้อยเพียงไร ท่านจะจัดการแก้ไขโดยด่วนได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

ข้อ ๓ เรื่องนี้สภาความมั่นคงแห่งชาติได้ทราบหรือไม่ ถ้ายังไม่ได้ทราบ ขอให้ท่านได้ชี้แจงให้ทราบด้วย และหาทางแก้ไขป้องกันเหตุร้ายที่อาจจะเกิดขึ้นแก่ประเทศชาติที่จะเกิดขึ้นในภายหน้า กระผมขอกราบเรียนถาม เรื่องนี้ไม่ได้มีการเพื่อหวังประโยชน์อันใด นอกจากเพื่อความรักชาติอย่างแท้จริง กระผมขอกราบเรียนถามครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญท่านรัฐมนตรีครับ

นายบัญญัติ บรรทัดฐาน (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ท่านประธานที่เคารพ กระทรวงมหาดไทยเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงในเรื่องนี้อยู่ด้วย กระผมรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงขอตอบกระทู้ถามของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติจากจังหวัดอุดรธานี โดยจะขอตอบรวมๆ กันไปทั้ง ๓ ข้อดังต่อไปนี้

ตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดอุดรธานี ตามคดีหมายเลขดำที่ ๑๑/๒๕๒๒ และคดีหมายเลขแดงที่ ๒๙/๒๕๒๒ ซึ่งพิพากษาให้ลูกคนต่างด้าวซึ่งมารดาเป็นคนไทย แต่บิดาเป็นคนต่างด้าวคือเป็นคนผู้นอนอพยพซึ่งสมรสกันโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย คือไม่ได้จดทะเบียนสมรสกันแล้วเป็นเหตุให้ได้มีการร้องขอให้บุตรซึ่งเกิดขึ้นจากการสมรสในกรณีที่ว่านี้ ได้มีสัญชาติไทยตามกฎหมาย ซึ่งศาลได้พิพากษาไปแล้วนั้น กระผมขอเรียนว่าเรื่องดังกล่าวนี้ทั้งกระทรวงมหาดไทยและทั้งสภาความมั่นคงแห่งชาติ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่

รับผิดชอบในเรื่องนี้โดยตรงนั้น ได้รับทราบเป็นอย่างดีตลอดมา เรื่องราวของศาลที่ได้มีการพิพากษาออกไปในลักษณะที่ว่านี้ ก็เป็นเรื่องของการเดินตามพระราชบัญญัติสัญชาติ พุทธศักราช ๒๕๐๘ ซึ่งใช้บังคับอยู่ ซึ่งได้ถือหลักเกณฑ์ว่า บุคคลซึ่งเกิดแต่บิดาเป็นคนไทยหรือเกิดในราชอาณาจักรไทย หรือเกิดแต่มารดาเป็นคนไทยแล้วไม่มีบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายนั้น ให้ถือว่าเป็นบุคคลที่มีสัญชาติไทยตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ กระผมขอเรียนว่า เมื่อเกิดกรณีอย่างนี้กันขึ้นมา กระทรวงมหาดไทยและสภาความมั่นคงแห่งชาติเองก็ได้รับข้อเสนอแนะหลายอย่างหลายประการ จากบรรดาประชาชนคนไทยที่มีความห่วงใยต่อสถานการณ์ของบ้านเมืองในเรื่องของความมั่นคงปลอดภัย ได้มีผู้แสดงความเห็นว่า ถ้ายังปล่อยให้ให้มีบัญญัติของกฎหมายที่จะใช้บังคับในเรื่องเกี่ยวแก่สัญชาติในลักษณะที่ว่านี้แล้ว ก็อาจจะเป็นช่องโหว่หรือเป็นช่องว่างบางประการหนึ่ง ที่ทำให้บุคคลซึ่งไม่มี ความปรารถนาดีต่อบ้านเมืองนั้น จะใช้ช่องว่างหรือช่องโหว่ของกฎหมายในลักษณะที่ว่านี้ แสวงหาสัญชาติ และเมื่อได้มีสิทธิเต็มในฐานะที่เป็นบุคคลสัญชาติไทยแล้วก็จะประพฤติปฏิบัติในลักษณะของการที่จะสร้างความไม่มั่นคงปลอดภัยให้เกิดขึ้นกับชาติบ้านเมืองได้ ซึ่งเรื่องนี้กระผมขอเรียนว่า ทางกระทรวงมหาดไทยเองและทางสภาความมั่นคงแห่งชาติ นั้นได้ตระหนักดีตลอดมา ก่อนที่จะมีคำพิพากษาศาลออกมาในลักษณะที่ว่านี้เสียอีก โดยทางกระทรวงมหาดไทยเองได้มีหนังสือเวียนออกไปยังจังหวัดต่างๆ ให้ได้มีความระมัดระวัง ในอันที่จะบ่วงบัดขัดขวางการได้สัญชาติที่ว่านี้อย่างเคร่งครัด โดยได้มีหนังสือเวียนออกไป ตั้งแต่เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๒๐ ให้เจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ในทางทะเบียนนั้นปฏิบัติให้สัญชาติแก่บุคคลซึ่งเกิดในลักษณะที่ว่านี้ แต่อย่างไรก็ตามเมื่อเกิดกรณีร้องขอสัญชาติในทางศาลขึ้นมา และเมื่อศาลพิพากษาแล้ว เจ้าหน้าที่ก็จึงจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลที่มีผลกันออกมาทุกครั้งไป อย่างไรก็ตาม กระผมอยากจะเรียนท่านสมาชิกผู้มีเกียรติให้มีความสบายใจว่า ที่แท้จริงแล้วพฤติการณ์อย่างนี้ก็เชื่อว่าจะได้เกิดขึ้นบ่อยนัก และนอกเหนือจากมาตรการที่กระทรวงมหาดไทยจะได้ดำเนินการในเรื่องของความพยายามที่จะบ่วงบัดขัดขวางไม่ให้สัญชาติกันง่ายๆ แล้ว ในบทบัญญัติของพระราชบัญญัติสัญชาติเอง ก็จากพระราชบัญญัติสัญชาติปีพุทธศักราช ๒๕๐๘ นั้น ก็ยังมีบท

บัญญัติให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในอันที่จะพิจารณาเพิกถอนสัญชาติเสียได้ เมื่อปรากฏพฤติการณ์ว่าบุคคลซึ่งได้สัญชาติมาโดยการร้องขอใช้สิทธิทางศาลนั้นมาประพฤติปฏิบัติในลักษณะที่จะเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของชาติของบ้านเมือง ก็ยังอยู่ในฐานะที่จะได้มีการเพิกถอน ซึ่งมาตรการในเรื่องนี้กระทรวงมหาดไทยเองก็ได้สั่งการให้เจ้าหน้าที่ซึ่งรับผิดชอบในทางทะเบียนนั้น ได้หมั่นติดตามพฤติการณ์ของบุคคลที่ได้รับสัญชาติมาในลักษณะดังกล่าวนี้เสมอมา และประการสุดท้ายที่กระผมอยากจะใคร่เรียนเพื่อความสบายใจของท่านสมาชิกผู้มีความวิตกกังวลในเรื่องนี้ก็คือว่า ทางกระทรวงมหาดไทยและสภาความมั่นคงเองก็ได้พยายามนำเอาบทบัญญัติของกฎหมายในลักษณะที่ว่านี้มาพิจารณาหาทางแก้ไขกันอยู่เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือบทบัญญัติคำสั่งของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๗/๒๕๑๕ ที่ว่านี้ แต่กระผมขอเรียนเป็นข้อสังเกตอยู่ประการหนึ่งว่า การแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายก็ต้องกระทำกันโดยพื้นฐานที่จะต้องยึดหลักกฎหมายทั่วไปเป็นสำคัญเช่นเดียวกันจะเขียนกฎหมายออกไปในลักษณะที่หวังผลแล้วไปขัดกับหลักกฎหมายทั่วไป โดยประการสำคัญที่สุดนั้นก็อาจจะไปขัดกับสิทธิของมนุษยชน ซึ่งเราควรจะได้สัญชาติตามหลักกฎหมายทั่วไปนั้นก็เป็นเรื่องที่กระทรวงมหาดไทยและสภาความมั่นคงเองค่อนข้างจะหนักใจอยู่ แต่ว่าอย่างไรก็ตาม ขอเรียนว่า ขณะนี้กำลังพิจารณาบทบัญญัติของกฎหมายในเรื่องนี้อยู่แล้ว กระผมคิดว่าคำสั่งแข็งของกระผมคงทำให้ท่านสมาชิกที่มีความห่วงใยในความมั่นคงของชาติบ้านเมือง ซึ่งก็เป็นความประสงค์เดียวกันกับของรัฐบาลนั้น ก็คงพอที่จะค่อยคลายความวิตกกังวลลงไปได้บ้าง กระผมขอขอบพระคุณครับ

นายดำรง ดาราธรรม (อุดธานี) : ท่านประธานที่เคารพ ที่ท่านรัฐมนตรีช่วยได้กรุณาตอบนั้น กระผมยังไม่คลายความวิตกกังวลเหมือนกับที่ท่านได้กล่าวไว้จะรับเหตุผลที่ยังไม่คลายความวิตกกังวล ก็เพราะเพียงแต่ได้คิดว่าจะแก้ไขและก็เวลานี้ล่วงเลยมานานพอสมควรแล้ว กระผมขอกราบเรียนถามว่า เจ้าหน้าที่กระทรวงมหาดไทยก็ดี อัยการก็ดี นายอำเภอก็ดีเมื่อเราแพ้คดีเขาแล้วได้รายงานให้ทางกระทรวงมหาดไทยหรือทางสภาความมั่นคงทราบมาก่อนกระทั่งกระผมจะเข้ามา หรือว่าทราบต่อเมื่อกระทั่งกระผมเข้ามาแล้วท่านถามย้อนไปเพราะว่ามีระเบียบวินัยข้าราชการ มาตรา ๖๙ กล่าวไว้ว่า ข้าราชการ

พลเรือนสามัญต้องถือว่าเป็นหน้าที่พิเศษที่จะสนใจและทราบเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวอันเป็นภัยร้ายแรงต่อประเทศชาติ และจะต้องป้องกันชี้แจงและขจัดให้เกิดความมั่นคงมาตราบนีย่อมแสดงให้เห็นว่าเจ้าหน้าที่นั้นไม่ได้เอาใจใส่เท่าที่ควร กระผมขอกราบเรียนว่าเรื่องทำนองนี้หรือครับไม่มีแต่เพียงศาลตัดสินเท่านั้น เมื่อศาลตัดสินเสร็จแล้วก็กระทบกระเทือนไปถึงลูกคนอื่น โดยสามัญสำนึกแล้วคนไทยแต่งงานกับคนญวน ไม่ได้จดทะเบียนทั้งนั้นแหละครับเมื่อศาลพิพากษาอย่างนี้มา ก็เหมือนกับเป็นบรรทัดฐานทำให้คนอื่นตีขลุมว่าเป็นลูกคนไทยได้ทั้งนั้นเพราะว่าแม่เป็นไทยไม่ปรากฏสัญชาติพ่อ เพราะว่าอาจจะพูดกันง่าย ๆ ว่าเป็นหญิงกลางเมืองก็ได้ อันที่จริงอยู่ด้วยกันอยู่ แต่ว่าพ่อไม่จดทะเบียน อันนี้แหละครับที่เป็นปัญหาใหญ่ที่กระผมวิตกกังวล เพราะว่าเจ้าหน้าที่เราจะเข้มแข็งแค่ไหนเพียงไรกระผมไม่ทราบ แต่กระผมมีหลักฐานว่ากระทรวงมหาดไทย ตามหนังสือกระทรวงมหาดไทยฉบับหนึ่งถึงผู้ว่าราชการเชียงใหม่ ให้ถอนสัญชาติคนญวน แต่หนังสืออีกฉบับหนึ่ง เมื่อเปลี่ยนแปลงกระทรวงกันแล้วมีหนังสืออีกฉบับหนึ่ง ให้สัญชาติคนญวนซึ่งเป็นคนคนเดียวกัน ครอบครัวเดียวกัน ถ้าท่านไม่มีหนังสือเป็นหลักฐานแล้ว กระผมขอกราบเรียนว่า หนังสือ มท. ๐๒๐๖/๔๗๓๒ ลงวันที่ ๗ เมษายน กับหนังสือกระทรวงมหาดไทย มท. ๐๓๑๓/๔๙๑ ลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๒๓ ผิดกันปีเดียว ครอบครัวเดียวกัน ปลัดกระทรวงคนหนึ่งของกระทรวงมหาดไทยให้ถอนสัญชาติ พอมาปลัดกระทรวงอีกคนหนึ่งของกระทรวงมหาดไทยในตำแหน่งรองปลัดกระทรวงให้คืนสัญชาติ แล้วก็อ้างกฎหมายฉบับเดียวกันทั้งคู่เลยครับ อ้างประกาศของคณะปฏิวัติ ๓๓๗ แล่งอ้างพระราชบัญญัติสัญชาติ ๒๕๐๘ เหมือนกันทั้งคู่ แต่ว่าเหตุผลอ้างแตกต่างกันกรณีเช่นนี้หรือครับเขาลือกันทั้งเมืองเลยครับว่านี่คนละแสนนะ หัวละแสนนี้ ๗ หัวนะครับ ในหนังสือฉบับเดียวกันนี้กรณีเช่นนี้นะครับทำให้เกิดความเสียหายแก่หน่วยราชการ มันไม่เหมือนกรณีผู้พิพากษาเมื่อศาลชั้นต้นตัดสินแล้วก็ศาลอุทธรณ์ แล้วก็ศาลฎีกา อันนี้มันไม่ใช่ศาลตัดสิน มันเป็นเรื่องจากกระทรวงมหาดไทยในสมัยเดียวกัน เป็นแต่เพียงว่าเปลี่ยนแปลงกระทรวงเท่านั้น เรื่องนี้รองปลัดกระทรวงเป็นผู้เซ็นครับ ขอท่านได้โปรดลองไปติดตามดู ถ้าเราแก้กฎหมายไม่ได้ สิทธิมนุษยชนนั้นกระผมพอเข้าใจ แต่กระผมคิดว่าน่าจะมีทางแก้ไขได้

อันนี้กระผมขอให้ท่านได้ลองติดตามดูนะครับอีกประการหนึ่ง ท่านได้ทราบหรือไม่ว่าเวลามีคนที่มีสัญชาติที่ไม่ค่อยจะถูกต้อนนักที่เป็นข้าราชการอยู่เท่าไร เป็นข้าราชการเท่าไร ทหารเท่าไร ตำรวจเท่าไร เป็นหมอเท่าไร อยู่ในโรงพยาบาลพระมงกุฎก็อาจจะมิใช่ครับ กระผมยังสงสัยว่าเมื่อพลเอก กฤษณ์ สีวะรา ตายไปนั้น ถูกแพทย์เหล่านี้ฉีดยาให้ตายบ้างหรือเปล่า เพราะว่านายทหารชั้นใหญ่ที่เกิดมาเป็นคนไทยในนามของบุตรบุญธรรมอย่างนี้ก็เกิดในนามของแม่เป็นคนไทยก็มี และยิ่งไปกว่านั้นใน กอ.รมน. เวลานั้นก็มีนะครับ มีคนต่างด้าวที่เข้ามาโอสัญชาติแล้วก็ทำงานอยู่ใน กอ.รมน. เรื่องต่าง ๆ นั้นทางราชการหนังสือลับที่ไปถึงทางราชการหัวเมืองนั้น รู้ที่หลังคนฉนวนที่อยู่แถวชายแดนครับ กระผมขอกราบเรียนอย่างนี้แล้วขอถามท่านว่า ท่านมีวิธีการและท่านได้รู้หรือยังครับว่าใคร ถ้าไม่รู้กระผมจะบอกชื่อให้ก็ได้ขอกราบเรียนถามอีกครั้งครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญท่านรัฐมนตรีครับ

นายบัญญัติ บรรทัดฐาน (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ท่านประธานที่เคารพครับ แรกทีเดียวกระผมเห็นจะเรียนเพื่อให้ท่านสมาชิกท่านได้มีความมั่นใจว่า แท้ที่จริงแล้วทางหน่วยงานที่รับผิดชอบไม่ว่าจะเป็นกระทรวงมหาดไทยก็ดี หรือสภาความมั่นคงก็ดีนั้น มิใช่ว่าจะเพิ่งมาเริ่มพิจารณาเรื่องที่ว่านี้เมื่อได้รับกระทู้ถามของท่านสมาชิกผู้ใดก็เรียบร้อยแล้ว ปัญหาที่ได้รับการพิจารณาทั้งจากกระทรวงมหาดไทยและสภาความมั่นคงมาเป็นเวลาพอสมควรแล้ว และขณะนี้สำหรับการดำเนินการเพื่อที่จะแก้ไขร่างพระราชบัญญัติต่าง ๆ เพื่อที่จะลดช่องว่างช่องโหว่ ก็ได้กระทำกันอยู่แล้ว กำลังอยู่ระหว่างการศึกษาของสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยได้ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการควบคุมคนฉนวนอพยพไปแล้ว เรื่องรายงานถึงพฤติกรรมอันไม่ชอบมาพากลของบุคคลซึ่งอยู่ในข่ายที่น่าจะเป็นห่วงว่าจะป็นอันตรายต่อความมั่นคงของชาติบ้านเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือพฤติกรรมของบุคคลซึ่งได้สัญชาติไทยมาในลักษณะที่ว่านี้ กระผมก็ขอกราบเรียนว่า เรื่องเหล่านี้กระทรวงมหาดไทยเอง หรือสภาความมั่นคงเองก็ได้รับรายงานจากเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องไว้แล้วเช่นเดียวกัน อย่างน้อยที่สุดผลจากการที่กระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือเวียนฉบับลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๒๐ ไปถึงจังหวัดต่าง ๆ ให้ระมัดระวังในการที่

จะให้สัญชาติกับบุคคลซึ่งเกิดจากการสมรสระหว่างมารดาเป็นคนไทยกับบิดาซึ่งเป็นคนต่าง
 ตัวที่เรียกกันว่า คนญวนอพยพนั้น อันนี้ก็เกิดขึ้นจากรายงานของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง
 ซึ่งรายงานเข้ามายังกระทรวงมหาดไทยและสภาความมั่นคง แสดงความวิตกกังวลความเป็น
 ห่วงเป็นใยในเรื่องความมั่นคงปลอดภัยของชาติบ้านเมือง เช่นเดียวกับที่ท่านสมาชิกผู้มี
 เกียรติจากจังหวัดอุดรธานีท่านได้กรุณามีความเป็นห่วงใยเช่นเดียวกัน แต่ว่าอย่างไรก็ตาม
 กระผมขอเรียนว่าในพฤติกรรมทั้งหลายทั้งปวงนั้น ถ้ากระทรวงมหาดไทยหรือสภาความมั่ง
 คงจะได้รับความกรุณาร่วมมือจากท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ หรือจากบุคคลที่ได้มีโอกาสไปล่วง
 รู้ถึงพฤติกรรมที่ไม่ค่อยเหมาะสมค่อยควรทั้งหลายจะได้กรุณาให้ข้อมูลให้ข้อเท็จจริง และราย
 งานเข้ามาให้ทางกระทรวงมหาดไทยและทางสภาความมั่นคงซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องนี้
 ได้รับรู้ข้อเท็จจริงและได้รับข้อมูลที่ถูกต้อง สิ่งเหล่านี้ก็จะจะเป็นประโยชน์กับรัฐบาล เป็น
 ประโยชน์กับความมั่นคงของชาติบ้านเมืองอย่างไม่เป็นปัญหา

ประการสุดท้ายสำหรับหนังสือทั้ง ๒ ฉบับซึ่งมีลักษณะขัดแย้งกันเองและออกไป
 ไปจากกระทรวงมหาดไทยนั้น กระผมขอรับว่ากระผมจะรีบไปพิจารณาสืบสวนข้อเท็จจริง
 อีกครั้งหนึ่งก่อนผลในเรื่องนี้เป็นประการใดกระผมจะติดต่อขอแจ้งให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ
 ท่านรับทราบกันเป็นการภายใน กระผมขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญครับ คุณดำรงครับ

นายดำรง ดาราธรรม (อุดรธานี) : ท่านประธานที่เคารพ กระผมยังตั้งใจนิ
 หนึ่ง ตามส่วนที่จะให้กระผมเป็นคนที่ไปสืบราชการลับมานั้น กระผมเสียดาเงินสืบรา
 การลับเป็นพัน ๆ ล้าน เป็นร้อย ๆ ล้าน ที่จะส่งไปให้ทางราชการทำ จะมาให้กระผมทำ
 นั้นมันเสี่ยงอันตรายเกินไป เพียงแต่กระผมมาพูดนี้ก็อาจจะมีคนแอบยิงกระผมตายเสียก็ได้
 แต่กระผมก็ด้วยความเจตนาดีต่อชาติบ้านเมือง กระผมเห็นว่าหนังสือที่ท่านเวียนไปนั้นเป็น
 ความจริงทางราชการได้ใช้ แต่มันเป็นทางหากินของเจ้าหน้าที่อีกอันหนึ่งนะครับ หนังสือ
 เวียนที่บอกให้พิจารณาถึงคนญวนอพยพว่าใครประพฤติดีให้เดินทางออกนอกเขตจังหวัดได้
 หนังสือฉบับนั้นเขาได้กันฉบับละหมื่นนะครับ สมมุติว่ากระผมต้องการให้นาย ก. เป็นคน
 ญวนอพยพที่ว่ามีคุณสมบัติ แต่ก่อนนั้นมีคณะกรรมการคณะหนึ่งพิจารณา พอตอน

หลังนี้ ไม่มีคณะกรรมการหอรกครับ มีคนไปว่าใครอยากได้ ถ้าใครอยากได้ติดต่อมาฉันจะหาให้ อย่างนี้ก็ยังมีนะครับ ท่านต้องพิจารณาให้รอบคอบ ถ้ามีจะนั้นท่านจะถูกหลอกให้เขาเซ็นไปง่าย ๆ กระทบขอกราบเรียนว่า ทุกคนก็คงเจตนาดี กระทบเองก็เจตนาดีต่อชาติบ้านเมืองแต่กระทบคิดว่าถ้าเราขึ้นช้าและปล่อยปละเลยไป เวลานั้นท่านทราบไหมครับว่า คนญวนอพยพที่มาตั้งแต่สมัยเดียนเบียนฟูที่มากในรูปของโฮจิมินห์นั้นมีจำนวนในภาคอีสานเพียง ๔ จังหวัดเท่านั้น มีถึง ๕,๐๐๐ กว่าครอบครัวแหละครับ ๕,๐๐๐ กว่าครอบครัวครอบครัวหนึ่งสมมติว่าเกิด ๕ คน จะเป็นถึง ๒๐,๐๐๐ กว่า ๒๕,๐๐๐ คน ประมาณ ๒๕,๐๐๐ คนนี้ ท่านได้สำรวจไหมครับว่าอยู่ที่ไหน ได้กระจัดกระจายอยู่ที่ไหนบ้าง อยู่ในป่าหรืออยู่ในเมือง หรือว่าได้ไปเป็นผู้ก่อการร้ายที่กลับเข้ามาทำพวกเรา อันนี้แหละครับกระทบใครขอฝากให้ท่านเก็บไปคิดให้หนัก ถ้าท่านต้องการให้เลือดไทยยังไหลรินอยู่ ให้มีความรักชาติมั่นคงอยู่เวลานี้เลือดไทยจางลงไปทุกที ๆ ก็เพราะว่าเราปล่อยให้เขาแทรกซึมเข้ามาอย่างผิดสังเกตที่กระทบว่า ๕,๐๐๐ กว่าครอบครัวนี้ คิดเฉพาะอุดร หนองคาย สกลนคร และนครพนมเท่านั้นนะครับ ไม่ได้คิดไปต่างจังหวัดเหล่านี้เลย คิดแต่แค่นี้ กระทบอยากกราบเรียนฝากไว้ว่า ชาติและประเทศนั้นถ้าเราปล่อยกันไปนาน ๆ อาจจะชาตินั้นต้องมีแน่ แต่ประเทศก็ไม่แน่ว่าจะมีหรือไม่มี แต่ชาติไทยนั้นจะสูญหายสลายไปอาจจะเหมือนกับชาติมอญอย่างนี้ก็ได้อ ถ้าเรายังปล่อยปละละเลยเช่นนี้ ขอได้โปรดพิจารณาครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญรัฐมนตรี ตอบหรือไม่ครับ ไม่ตอบ

ต่อไปก็เป็นระเบียบวาระที่ ๕ เรื่องที่ค้างพิจารณา ๕.๑ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติรถยนต์ ขอโทษครับ

นายอนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ (บุรีรัมย์) : ท่านประธานครับ ญัตติด่วน ท่านประธานบอกว่าเมื่อหนดกระทำแล้วจะเอาญัตติด่วนเข้าครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ทางสภาได้รับญัตติของท่านดอกเตอร์อนุวรรตน์ นะครับ เมื่อวันที่ ๑๖ แล้วอีกญัตติหนึ่งของคุณสมาน วันที่ ๑๘ เกี่ยวกับเรื่องขอให้รัฐบาลแก้ไขเด็กนักเรียนไม่มีที่เรียน ของคุณสมาน เรื่อง ขอให้ใช้

ข้อบังคับ ข้อ ๓๗ (๑) ขอให้พิจารณาเป็นเรื่องด่วน ขอรับฟังการชี้แจงเด็กที่ไม่มีที่เรียนและการปฏิบัติงานของรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาอันนี้ตามข้อบังคับ ข้อ ๔๔ ถ้าจะเปลี่ยนวาระการประชุมก็ต้องได้รับอนุมัติจากที่ประชุม ฉะนั้นผมอยากจะหารือต่อที่ประชุมว่า ญัตตินี้ความจริงก็ไม่ใช่ญัตติด่วน แต่ว่าเขาก็มีสิทธิ์หารือตามข้อ ๓๗ (๑) ฉะนั้นจะให้เปลี่ยนหรือไม่ให้เปลี่ยนอยู่ที่สภาพิจารณา

นายอนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ (บุรีรัมย์) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม อนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดบุรีรัมย์ พรรคชาติไทย กระผมใคร่ขอกราบเรียนท่านประธานว่าญัตติด่วนนี้ยังไม่ได้บรรจุระเบียบวาระนะครับ จะไปขอเลื่อนวาระที่ไหนไม่มี แต่กระผมได้ยื่นตามข้อบังคับแล้วว่าเป็นญัตติด่วน ก็อยู่ที่ท่านประธานจะต้องพิจารณาว่า จะรับเป็นญัตติด่วนหรือไม่ญัตติด่วนไม่มีการเลื่อนระเบียบวาระ เพราะที่ไม่มีวาระที่จะบรรจุ ขณะนี้ไม่ได้บรรจุไว้ในระเบียบวาระครับ

นายสมาน ชมภูเทพ (ลำพูน) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม สมาน ชมภูเทพ ส.ส. จังหวัดลำพูน กระผมเสนอข้อ ๓๗ (๑) เพื่อหารือเป็นเรื่องด่วน ทั้งนี้ถ้าหากท่านประธานได้พูดว่าไม่เป็นเรื่องด่วนแต่ที่ท่านต้องดู เพราะท่านต้องนึกถึงคำพูดหรือจรรยาบรรณของท่านเป็นผู้ใหญ่เป็นถึงชั้นประธานสภา ท่านบอกว่ากระหู่จบไปแล้วท่านจะเอาเรื่องนี้ขึ้นมาพูด แต่ประเด็นอยู่ตรงที่ว่าท่านจะใช้ข้อ ๓๗ (๕) ท่านอ่านดูซิครับ เป็นอำนาจของท่านประธาน ท่านมีสิทธิ์ที่บรรจุได้ แล้วก็รู้สึกว่าคุณประธานบุญเท่งก็บอก โอ.เค. ไม่เป็นไร เพราะว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องของประธาน ถ้าประธานอนุญาตก็เกม คือให้ใช้ข้อ ๓๗ (๕) ครับ เป็นอำนาจของท่านโดยที่ท่านไม่ต้องไปหารือที่สภาอีก ๓๗ (๕) ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอขอบคุณมากครับ ผมทราบดี แต่ว่าผมก็ไม่อยากใช้อำนาจ เพราะสภานี้เป็นของท่านผู้ทรงเกียรติทุกท่าน เพราะฉะนั้นตามข้อ ๔๔ การแก้ไขเพิ่มเติมญัตติที่ประธานสภาสั่งบรรจุเข้าระเบียบวาระประชุมแล้ว จะกระทำได้อีกต่อเมื่อได้รับความยินยอมของที่ประชุม ฉะนั้นผมอยากจะถามที่ประชุมว่า

จำสืบเอก ทรงธรรม บัญญาดี (เชียงใหม่) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม จำสืบเอก ทรงธรรม บัญญาดี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ ท่านประธาน

ที่เคารพครับ กระผมอยากจะให้ท่านประธานดูข้อบังคับ ข้อที่ ๓๗ (๕) ข้อบังคับ ข้อที่ ๓๗ เขียนไว้ว่า ญัตติต่อไปนี้ไม่ต้องเสนอล่วงหน้าหรือเป็นหนังสือ แต่ (๕) นี้จะครับกระผม คิดว่าจะอยู่ในอำนาจของท่านประธาน ญัตติที่ท่านประธานอนุญาตตามที่เห็นสมควร

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอบคุณมากครับพอแล้วครับ ผมไม่อยากจะใช้อำนาจนั้นนะครับ ก็อยากขอมติจากที่ประชุม ผมอยากจะถามที่ประชุมว่าเดี๋ยวนี้ ก็มีญัตติของท่านดอกเตอร์อนุวรรตน์ ส.ส. สมานของเรานี้เสนอมาว่าขอให้บรรจุญัตติตัวนี้เข้าในสภา ฉะนั้นผมก็อยากจะถามว่าสภานี้เห็นสมควรไหมที่จะบรรจุญัตติของดอกเตอร์อนุวรรตน์ ของคุณสมานนี้ครับ ใครเห็นด้วย ขอให้ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๖๐ คน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปผมจะถามว่าใครไม่เห็นด้วยที่จะบรรจุญัตตินี้เข้ามา ขอให้ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑ คน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เห็นด้วย ๖๐ ท่าน ไม่เห็นด้วย ๑ ท่าน ก็เป็นอันว่าสภานี้จะให้บรรจุ ฉะนั้นบัดนี้เวลาเหลืออยู่ประมาณ ๑๐ กว่านาที นะครับ ผมก็คิดว่าขอพักการประชุม แล้วก็บรรจุญัตติได้พูดกันตอนบ่าย ขอพักประชุม ตอนบ่าย ๆ ๒ โมงตรงประชุมนะครับ ขอบคุณมาก

พักการประชุมเวลา ๑๑.๔๓ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๔.๒๐ นาฬิกา

(เนื่องจากประธานสภาผู้แทนราษฎรและรองประธานสภาผู้แทนราษฎรคนที่ ๑ ไม่สามารถมาปฏิบัติหน้าที่ได้ นายเทียม ไชยนันท์ รองประธานสภาผู้แทนราษฎรคนที่ ๒ จึงปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เนื่องจากทางสภาได้ลงมติให้นำเรื่องของท่านดอกเตอร์อนุวรรตน์ขึ้นมาพิจารณาในวาระต่อไปนี้ และก็เรื่องของคุณสมาน ชมภูเทพ ก็ยื่นมาในลักษณะเดียวกัน เรื่องเกี่ยวกับนักเรียนไม่มีที่เรียน ผมก็ขอให้พิจารณา

ร่วมกันไปด้วย ถ้าที่ประชุมไม่เห็นเป็นอย่างอื่นก็ขอให้พิจารณารวมกันไปเลย ก็ไม่มีผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่น เข็มุดอกเตอร์อนุวรรตน์ ครับ

นายอนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ (บุรีรัมย์) : ท่านประธานที่เคารพและท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม อนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดบุรีรัมย์ พรรคชาติไทย ท่านประธานที่เคารพ ที่กระผมได้ยื่นญัตติตัวร่วมกับเพื่อนสมาชิกส่วนใหญ่ในวันนี้ก็เนื่องมาจากเกิดความจำเป็นขึ้น ความจำเป็นที่กระผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานก็คือว่า ขณะนี้โรงเรียนได้เปิดเรียนไปแล้วประมาณ ๒ อาทิตย์ แต่ก็ยังมีนักเรียนอีกจำนวนเป็นหมื่นที่ยังไม่ทราบอนาคตว่าจะมีโอกาสได้เรียนในปีนี้หรือไม่ กระผมได้ไปตรวจสอบดูจำนวนนักเรียนที่มีปัญหาอยู่ในขณะนั้น เป็นนักเรียนที่กำลังรอความกรุณาจากกระทรวงศึกษาโดยกรมฝึกหัดครู แต่ว่าก่อนที่กระผมจะพูดถึงเรื่องปัญหานั้นก็อยากจะชมเชยเจ้าหน้าที่ของกรมฝึกหัดครูซึ่งได้ทำงานอย่างหามรุ่งหามค่ำทั้ง ๆ ที่เป็นฝ่ายที่จะต้องปฏิบัติตามนโยบาย แต่กระผมเห็นว่านโยบายของรัฐบาลนั้นไม่ได้วางให้แน่นอนที่จะให้ผู้ปฏิบัติหรือข้าราชการประจำได้ดำเนินการไปโดยสะดวก กลับโยนภาระทั้งหมดให้กับข้าราชการประจำ เพราะฉะนั้นกระผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า ทำไมนักเรียนวิทยาลัยครูจึงมีปัญหาลูกขึ้นในขณะนี้ ก็เพราะว่านักศึกษาส่วนใหญ่หรือนักเรียนส่วนใหญ่ที่เข้าในวิทยาลัยครูนั้นเป็นนักเรียนที่มาจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือหรือภาคอีสาน กระผมได้ตรวจสอบประชากรของภาคตะวันออกเฉียงเหนือปัจจุบันนี้มีประมาณ ๑๖ ล้านคน เพราะฉะนั้นลูกหลานที่มันเกิดมาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมันถึงมีมาก เมื่อมีมากกระผมก็ไปดูว่าในปีนี้ได้ขอตัวเลขจากทางกระทรวงศึกษาธิการมาเมื่อเช้านี้เองว่า ในปีนี้มีนักเรียนที่จบ ม.ศ. ๕ สมัครเข้าสอบในวิทยาลัยครูทั้งหมดมีจำนวนเท่าไร ท่านประธานที่เคารพ กระผมอยากจะกราบเรียนว่า มีจำนวนทั้งหมด ๑๐๒,๒๒๙ คน ในจำนวน ๑๐๒,๒๒๙ คนนี้สมัครเข้าเรียน ป.กศ. สูง ๖๐,๓๔๕ คน เรียนครุศาสตร์บัณฑิต ๔ ปี ๑๙,๙๓๔ คน เรียนครุศาสตร์ หลักสูตร ๒ ปี ๒๑,๙๕๐ คน ในจำนวนผู้ที่สมัครเข้าเรียนครุศาสตร์บัณฑิตหรือ คบ. นั้นไม่ว่าจะเป็น ๒ ปีหรือ ๔ ปี ก็รู้สึกว่ามีปัญหาจะไม่ค่อยมาก แต่กระผมจะยกถึงปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือพวกที่จบ ม.ศ. ๕ แล้วมาเรียน ป.กศ. สูง

ความจำเป็นที่กรมต้องเสนอญัตติด่วนที่กรมอยากจะกราบเรียนท่านประธานก็คือว่า ในขณะนี้ผู้ปกครองนักเรียนที่อยู่ใน ภาคตะวันออก เจียงเหนือ ส่วนใหญ่ได้เหมารถ แล้วก็พาบุตรของตัวเองไม่ว่าจะเป็นบุตรสาวหรือบุตรชายเข้ามาในกรุงเทพ ฯ ด้วย โดยมีจุดประสงค์อยู่ ๒ ประการ ประการที่ ๑ อธิการบดีวิทยาลัยครูหรือผู้อำนวยการวิทยาลัยครูได้บอกว่าทางวิทยาลัยครูนั้นไม่สามารถจะรับได้ ขอให้ไปหาผู้แทนของท่าน ผู้ปกครองกับเด็กนักเรียนก็แห่มาที่กรุงเทพ ฯ ในขณะเดียวกันอีกประการที่ ๒ ก็บอกว่า ต้องไปที่กระทรวงศึกษาธิการ ผู้ปกครองก็เหมารถกันแล้วก็พาบุตรไปที่กระทรวงศึกษา กรมได้ไปกระทรวงศึกษา ๔ วันติดต่อกัน เห็นผู้ที่มาติดต่อขอให้บุตรเข้าเรียนหนังสืออันเป็นจำนวนมาก แต่ว่าก่อนที่จะมาที่กระทรวงศึกษาก็ดี ก่อนที่จะไปทำเนียบรัฐบาลก็ดี หรือก่อนที่จะมาชุมนุมกันที่หน้าสภาในขณะนี้ก็ดี พวกผู้ปกครองและบุตรของผู้ปกครองที่มาด้วยกันนั้นต้องไปหาผู้แทนก่อน ไปกินข้าวที่บ้านผู้แทน ไปนอนที่บ้านผู้แทน ผู้แทนต้องขับรถไปส่งโรงเรียนที่จะไปติดต่อหรือกระทรวงศึกษา กรมจะกราบเรียนท่านประธานว่าด้วยเหตุผลความจำเป็นอันนี้กรมอยู่ไม่ได้ กรมก็ต้องมากราบเรียนท่านประธานว่า รัฐบาลจะต้องมีนโยบายอย่างใดอย่างหนึ่งที่จะแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นนี้ ในจำนวนนักเรียนที่เกิดปัญหา ๖๐,๓๔๕ คน กระทรวงศึกษาธิการวางเป้าหมายที่จะรับได้เพียง ๑๓,๐๐๐ คน หรือถัวเฉลี่ยวิทยาลัยครู ๓๖ แห่ง รับเพียงแห่งละ ๓๖๑ คน ซึ่งกรมเห็นว่ากำลังความสามารถของวิทยาลัยครูที่จะรับนักศึกษาเพิ่มขึ้นนั้นน่าจะมี ถ้าหากเราจัดระบบการสอนจัดระบบการเรียนให้มันดีขึ้น กรมลองดูตัวเลขในจำนวนที่ ๑๓,๐๐๐ คนที่หลังจากมีข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ หรือข่าวทางวิทยุที่ไปออกบอกว่า ส.ส. ฝากนักเรียนอภิสิทธิ์ ก็อยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า นักเรียนที่ถูกฝากเข้าไปในกระทรวงศึกษาธิการที่เรียนวิทยาลัยครูนั้นมีเพียง ๗,๘๓๕ คนเท่านั้น ไม่ใช่ ๒๐,๐๐๐ อย่างที่เป็นข่าวเลื่องลือกัน อันนี้เป็นตัวเลขของกระทรวงศึกษาธิการที่กรมได้มาเมื่อเช้านี้ เพราะฉะนั้นผู้ที่ไปฝากนักเรียนเข้าเรียนในวิทยาลัยครู ๗,๘๓๕ คนนั้น ไม่ใช่เฉพาะ ส.ส. ฝากเท่านั้น ผู้ปกครองนักเรียนก็มาฝาก สมาชิกสภาจังหวัดก็มาฝาก สมาชิกสภาเทศบาลก็มาฝาก ครูที่สอนก็มาฝาก พระ เจ้าอาวาสท่านก็มาฝาก กำนัน ผู้ใหญ่บ้านก็มาฝาก ส.ส. สอบตก อดีต ส.ส.

ก็มาฝาก นี่เพียงตัวอย่างที่กระผมหามาได้ และที่เอามาฝากนั้นก็ด้วยความเดือดร้อนของประชาชนจริง ๆ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นั้น เป็นภาคที่ค่อนข้างจะยากจน ที่เราเขียนไว้ในรัฐธรรมนูญไว้เสียสวดยุเลย บอกว่าให้โอกาสการศึกษาทัดเทียมกันนั้น มันไม่จริงหรือครับท่านประธานครับ เดียวนี้เรามีโรงเรียนมัธยมอยู่ในตำบลอยู่ในอำเภอ เด็กที่เรียนมัธยมในตำบลนั้นก็สู้เด็กที่เรียนมัธยมในอำเภอไม่ได้ เด็กที่เรียนมัธยมในอำเภอนั้นก็สู้เด็กที่เรียนมัธยมในจังหวัดไม่ได้ เด็กที่เรียนมัธยมในจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือก็มาเรียนสู้เด็กมัธยมที่เรียนมัธยมในกรุงเทพมหานครไม่ได้ กระผมทำสถิติก็ไปดูตัวเลขของกระผมเองที่จังหวัดบุรีรัมย์ มีผู้ที่จบ ม.ศ. ๕ ได้ที่ ๑ ถึงลำดับ ๑๐ เข้ามาสอบมหาวิทยาลัยในกรุงเทพ ฯ ไม่ได้ ได้ ๒ คน เกษตรเชิงใหม่กับเกษตรบางเขน นอกนั้นเข้าไม่ได้ แล้วเราจะบอกว่าเด็กได้โอกาสรับการศึกษาเท่าเทียมกันนั้นมันเป็นไปไม่ได้ตั้งแต่เกิด เด็กไม่เคยได้รับความเป็นธรรมเลย และเราจะเรียกบอกว่าทดสอบเข้าวิทยาลัยครูนั้นต้องยุติธรรม กระผมไม่อยากจะพูดอะไรมาก จะสรุปตอนหลัง แต่อย่างไรก็ดีจากตัวเลขที่กระผมศึกษามานั้น กระผมเห็นว่ารัฐบาลน่าจะแก้ไขได้จากจำนวน ๖๐,๓๔๕ คน สอบรับเข้าไปแล้ว ๑๓,๐๐๐ คน ที่มีการฝากที่เป็นชาวเล็องลือ ๗,๘๓๕ คน ขณะนี้จะมีนักเรียนที่ไม่มีที่เรียนอยู่ ๓๙,๕๑๐ คน ในจำนวน ๓๙,๕๑๐ คนนั้นกระผมเชื่อว่า มีบางส่วนที่พ่อแม่มีสตางค์ได้เข้ามหาวิทยาลัย สุขุขทัยธรรมราชาไปบ้าง แล้วและบางคนที่ มีเงินพอที่จะส่งเสียลูกได้เดือนละ ๘๐๐ บาท ๑,๐๐๐ บาท ก็คงจะเข้ามหาวิทยาลัยรามคำแหงไปบางส่วน แต่ก็มีส่วนคงจะเข้าโรงเรียนราษฎร์ไม่ได้ เพราะฉะนั้นที่เหลืออยู่จริง ๆ นี้ประมาณเท่าไรก็เป็นหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการและเป็นนโยบายของรัฐบาลที่จะต้องแก้ไข ท่านประธานที่เคารพ สำหรับเด็กเรียนวิทยาลัยครูนั้น กระผมอยากจะกราบเรียนว่า เขาคิดค่าต่อหัวนั้นประมาณ ๑,๒๐๐ บาทต่อคน ถ้าหากว่ามีจริง ๆ เติมตามจำนวน หมายความว่าเด็กพวกนี้ไม่มีที่เล่าเรียนตีเสียว่า ๔๐,๐๐๐ คน ก็จะใช้งบประมาณเพียง ๔๘ ล้านบาท แต่มันก็เป็นไปไม่ได้ กระผมคิดว่าถ้ามีโอกาสที่จะตรวจสอบ ซึ่งกระผมคิดว่าน่าจะทำได้ เพราะว่าเด็กที่เรียนอยู่ที่มีปัญหาอยู่ในขณะนี้ เป็นเด็กเฉพาะภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นส่วนใหญ่มีโรงเรียนในภาคตะวัน-

ออกเฉียงเหนือ^{นั้น}เพียง ๒ โรงเรียนเท่านั้นที่รับเด็กจบ ม.ศ. ๕ ได้ที่เป็นจำนวนมากก็คือ โรงเรียนคณาสวัสดิ์ที่จังหวัดมหาสารคามกับโรงเรียนสิทธิธรรมที่จังหวัดอุบลราชธานี นี้ กระทบไม่ได้มาโฆษณาโรงเรียนนะครับ แต่ว่าเด็กที่เข้าเรียนไม่ได้ตอนนั้นก็เพราะความยากจนของพ่อแม่ ถ้าไปเรียนโรงเรียนราษฎร์จะต้องเสียค่าเครดิตหนึ่งปีประมาณ ๑๐๐ ถึง ๑๒๐ บาท ผู้ปกครองไม่มีปัญญาที่จะไปเสียค่าเล่าเรียนได้ แต่ถ้าเรียนวิทยาลัยครูแล้วเสียค่าเครดิต ๑๐ บาท ท่านประธาน จะเปรียบเทียบให้เห็นว่า เด็กที่ไม่ได้เรียนในขณะนี้^{นี้}เป็นเด็กที่ยากจนจริง ๆ และเป็นเด็กที่ผู้ปกครองจะต้องช่วยวิวชาญควายเพื่อจะพาบุตรมาที่กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อจะให้เข้าเรียนได้รับการศึกษา ชายข้ามแม่แต่พันธุ์ข้าวกที่เก็บเอาไว้ก็ขาย นั่นคือความต้องการของประชาชนที่ต้องการจะให้บุตรหลานได้รับการศึกษา แต่กระทบได้ฟังข่าวแล้วเป็นที่น่าเสียใจที่บอกว่า จะต้องคุมกำเนิดครูไม่ให้เรียนมาก ก็^{ก็}เห็นจากตัวอย่างที่กระทบกราบเรียนไปแล้วคือว่ารับเฉลี่ยวิทยาลัยละ ๓๖๑ คน กระทบว่าหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการนั้น หรือนโยบายของรัฐบาลในด้าน การศึกษานั้นไม่ได้หมายความว่าคนที่เรียนจบจากวิทยาลัยครูแล้วนั้นจะต้องไปเป็นครู ถึงแม้กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งวิทยาลัยครูจะกำหนดให้เป็นครูก็จริง แต่ในทางปฏิบัติกระทรวงศึกษาธิการโดยกรมการฝึกหัดครูนั้นได้แยกวิชาเอกเป็นวิชาชีพไว้หลายอย่าง ซึ่งกระทบอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า อาทิเช่น คหกรรมศาสตร์ เกษตรศาสตร์ อุตสาหกรรม ศิลป พาณิชยกรรม และยังมีอย่างอื่นอีกมาก ซึ่งเป็นวิชาชีพทั้งสิ้น และผู้ที่จบในสาขาวิชาเอกเหล่านี้ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องไปรับราชการ กระทบเห็นคนที่สำเร็จไปเป็นแม่บ้าน โรงแรมก็มี ไปเปิดร้านอาหารก็มี ทำคูกก็ขายก็มี มีตั้งเยอะแยะคนที่เรียนทางศิลปเข้าไป บัณฑิตมอนเล็ก ๆ ทำตุ๊กตาด่านารถขายก็มี เพราะฉะนั้นความนี้^{นี้}ที่บอกว่าคุณที่เรียนวิทยาลัยครูนั้นต้องเป็นครูอย่างเดียวเท่านั้น กระทบว่าสมแล้วที่เขาเรียกว่า กระทรวงศึกษาธิการเป็นเต่าล้านปี ท่านประธานที่เคารพ กระทบอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า ถ้าเป็นกระทบเองนี้กระทบหาเงินได้ ถ้าจำนวน ๔๐,๐๐๐ คนนี้มาเรียนสัก ๒๐,๐๐๐ คนเราน่าจะจัดได้ งบประมาณก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มี ถ้า ๒๐,๐๐๐ คน ก็ประมาณ ๒๔ ล้านบาท เราจะจัดสอนที่ไหน ระบบการสอนในวิทยาลัยครูต้องแก้ไขใหม่ ท่านประธานที่

เคารพ วิทยาลัยครูนี้เดี๋ยวนี้เราจัดเหมือนกับเด็กนักเรียนชั้นมัธยม ห้องละ ๓๕ ถึง ๔๕ คน เด็กในระดับวิทยาลัยนี้เมืองนอก ขออนุญาตท่านประธานจะต้องใช้คำภาษาอังกฤษ เราเรียกว่าทีชเชอร์ คอลเลจ (Teacher college) มันเป็นระดับมหาวิทยาลัยให้ปริญญาแล้ว แต่เข้าเรียนเหมือนเด็ก ๆ ชั้น ป. ๑ ป. ๒ ป. ๓ คือ ๓๕ คนถึง ๔๕ คนเราก็จัดแบบเรียนเลคเชอร์ (Lecture) ให้มันเป็นหมู่เป็นเหล่าเข้าที่หนึ่ง ๆ ตั้ง ๑๐๐ ถึง ๒๐๐ อย่างมหาวิทยาลัยนั้นทำไม่ได้หรือ ถ้าในกรณีอย่างนี้แล้วกระผมเชื่อมั่นว่าจะรับนักเรียนได้เพิ่มขึ้น อีกประการหนึ่ง เมื่อครั้งที่กระผมเป็นรองเลขาธิการนายกรัฐมนตรีเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ เกิดวิกฤตการณ์คล้าย ๆ กันที่กระผมเรียกว่า วิกฤตการณ์ทางการศึกษา ตอนนั้นจะต้องมีการแก้ปัญหาเรื่องนักเรียนไม่มีที่เรียน หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช กระผมต้องขอประธานโทษที่ต้องเอย่ยนาม ท่านเป็นนายกรัฐมนตรี กระผมเป็นรองเลขาธิการนายกรัฐมนตรีในสมัยที่ท่านเป็นนายก คุณประเสริฐ บุญสม กระผมต้องขอประธานโทษต้องเอย่ยนาม เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ได้มาหากระผมบอกว่าให้ช่วยเหลือที่ต้องหาเงินจำนวนหนึ่งไปเปิด ๒ ผลัด กระผมได้ทำหนังสือเสนอท่านนายกรัฐมนตรี คึกฤทธิ์ ในตอนนั้น ท่านอนุมัติเงิน ๑๒ ล้านบาทแก้ปัญหาวิกฤตการณ์การศึกษาไปได้ภายใน ๒ อาทิตย์ ทำได้ แต่ว่าปัจจุบันนี้เท่าที่กระผมไปตรวจสอบดูตามวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือหลายแห่ง ได้คุยกับอธิการหรือผู้อำนวยการวิทยาลัยครูบางท่านที่รู้จักกันเป็นส่วนตัว เขาพร้อมไม่ใช่ไม่พร้อมที่จะสอน แต่ว่าเมื่อเราส่งเด็กไปให้เขาเขาก็ต้องมีความจำเป็นอย่างยี่งจะต้องส่งค่าใช้จ่ายไปให้เขาด้วย จำเป็นจะต้องจ่ายค่าสอนภาคค่ำก็เห็นจะต้องทำถ้าเราต้องการให้ประชาชนคนไทยเป็นคนฉลาดต่อไปในอนาคต ไม่เป็นคนโง่เง่าเต่าตุ่นต่อไป หรือไม่ต้องการให้เด็ก ม.ศ. ๕ จำนวนที่เหลืออีกประมาณ ๔๐,๐๐๐ คนต้องเข้าป่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งแถวสกลนคร นครพนม กระผมคิดว่าเรื่องที่กระผมกราบเรียนมาทั้งหมดนี้เป็นเรื่องที่น่าจะแก้ไขได้ ถ้าหากเราจะมองดูตัวเลขจากวิทยาลัยครู ๓๖ แห่ง ถ้ากระผมคิดคร่าว ๆ ว่าแต่ละแห่งนี้รับเพียง ๒,๐๐๐ คนทั้งที่เข้าไปแล้ว ทั้งที่ยังไม่ได้เข้าให้สอนภาคค่ำหรือจะสอนโดยวิธีใดก็แล้วแต่ แห่งละ ๒,๐๐๐ คน จะรับได้ถึง ๗๒,๐๐๐ คน ท่านประธานที่เคารพ นอกจากนั้นเรายังสามารถที่จะใช้สิ่งอำนวยความสะดวก

สะดวกในจังหวัดแต่ละจังหวัดร่วมกันได้ อย่างในจังหวัดบางจังหวัดมีทั้งวิทยาลัยครู มีทั้งวิทยาลัยเกษตร มีทั้งวิทยาลัยเทคนิค และยังมีโรงเรียนเทศบาลของจังหวัดที่ใช้ได้เต็มที่อีกหลายโรงอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกันเป็นจำนวนมาก เราก็อาจจะร่วมกันใช้สถานที่ร่วมกัน ใช้อาจารย์สอนร่วมกัน ใช้ข้าราชการที่มีวุฒิในท้องที่ร่วมกันก็ได้ แต่กระผมใครจะกราบเรียนท่านประธานว่า รัฐบาลไม่ได้เอาใจใส่เท่าที่ควร ควรจะหางบประมาณให้ฝ่ายปฏิบัติเขาไปแก้ไขปัญหา ไม่ใช่โยนปัญหาให้กับผู้ปกครองนักเรียน ซึ่งบางคนนี่ไม่เคยรู้จักกรุงเทพฯ มากกรุงเทพฯ ต้องไปพักที่วัด ต้องไปนอนข้างถนน กระผมบอกให้อนนหน้ากระทรวงศึกษาธิการ ดีที่สุดปลอดภัยด้วยมียามด้วย ๓ ทุ่มเขาปิดประตูเรือนอนด้วยความปลอดภัย แต่ที่น่าสงสารที่สุดก็คือว่าลูกสาวที่กำลังเป็นสาวรุ่นต้องไปพักโรงแรมจังหวัดตามหัวลำโพงแล้วก็ถูกลวนลาม สิ่งเหล่านี้กระผมทนไม่ได้ในฐานะที่กระผมเป็นคนที่เกิดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพราะฉะนั้นกระผมจึงว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องด่วน เป็นเรื่องจำเป็นที่รัฐบาลจะต้องรีบแก้ไข กระผมเชื่อว่าถ้าเต็มใจที่จะแก้ไขหรือพร้อมกันที่จะแก้ไข โดยที่ไม่มีทีฆีมานะที่จะพูดบอกว่าถ้าทำอย่างนั้นแล้วเด็กจะไม่มีคุณภาพ กระผมก็ได้พูดกับท่าน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการและรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการไปแล้วว่า จะตำหนิว่าเด็กไม่มีคุณภาพเห็นจะไม่ได้ เพราะเด็กที่จบ ม.ศ. ๕ นั้น กระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้ผลิตออกมาเอง มีแผนนโยบายกำหนดมาอย่างนั้นเอง ก็ต้องมีมาตรฐานขั้นต่ำว่าขนาดไหนถึงจะจบ ม.ศ. ๕ ได้ เมื่อให้ประกาศนียบัตรจบ ม.ศ. ๕ มาได้แล้วจะเรียกเขาว่าเด็กไม่มีคุณภาพเห็นจะไม่ได้ ท่านประธานที่เคารพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะมาว่าเด็กภาคตะวันออกเฉียงเหนือของกระผมนี้เป็นเด็กไม่มีคุณภาพนั้น กระผมเห็นจะยอมไม่ได้

ประการที่ ๒ กระผมอยากจะขอว่าอย่าเป็นเทพเจ้าแห่งความยุติธรรมบนความทุกข์ยากบนความชอกช้ำ บนความน้ำตานองหน้าของประชาชนเลย เรามองหาทางที่จะแก้ไขให้ประชาชนที่เดือดร้อนอยู่ในปัจจุบันนี้ได้มีอนาคตบ้าง

ประการที่ ๓ กระผมก็อยากจะขอว่าอย่าได้ถือนโยบายเป็นหลักใหญ่ ให้ถือข้อเท็จจริงที่ประชาชนเดือดร้อนนี้ โดยใช้สามัญสำนึกในความรับผิดชอบต่อประชาชน อย่า

มองแต่ระบบราชการ และระเบียบแบบแผนมากจนเกินไป เพราะในปีนี้เป็นปีที่เรียกว่า
วิกฤติการณ์การศึกษาได้เกิดขึ้นแล้ว

ประการสุดท้ายที่สุดกระผมอยากจะฝากไว้ก็คือว่า การวางแผนการศึกษานั้นจะ
ต้องตกลงกันให้ได้แน่นอนว่าระหว่างสภาพพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สภาพการศึกษา
แห่งชาติซึ่งก็อยู่ในสำนักนายกรัฐมนตรี ซึ่งรัฐบาลก็ควบคุมโดยตรงอยู่แล้วน่าจะได้อ่าง
แผนกันให้จริงจัง ให้รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ไม่ใช่เรื่องเกิดขึ้นแล้วก็บอกกับประชาชนว่า
เข้าไม่ได้ อธิการบดีหรือผู้อำนวยการวิทยาลัยครูปิดประตูบอกว่าเข้าได้ต้องไปหา ส.ส.
อย่างนี้ ส.ส. ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร ในฐานะที่สมัครเป็นผู้แทนเป็นตัวแทนรับใช้ประชาชน
ก็ต้องทำหน้าที่ เพราะฉะนั้นการวางแผนการศึกษานั้น กระผมก็อยากจะกราบเรียนท่าน
ประธานฝากถึงรัฐบาลว่า ช่วยวางแผนการศึกษาอย่าให้เกิดปัญหาเช่นนี้ขึ้นอีกในปีหน้า
เพราะถ้าหากเกิดปัญหาเช่นนี้ขึ้นอีกในปีหน้ากระผมก็ไม่ทราบว่าจะทนไหวเหมือน
กับวันนี้ได้หรือไม่ได้ สำหรับวันนี้กระผมก็ขอฝากท่านประธานไปให้รัฐบาลได้รับเรื่องนี้
ไปแก้ไข จะแก้ไขได้มากได้น้อยประการใด กระผมขอความกรุณาให้แก้ไขด้วยตามที่กำลัง
ความสามารถของวิทยาลัยครูทั้ง ๓๖ แห่งในประเทศไทยหรือวิทยาลัยเกษตร หรือจะเป็น
วิทยาลัยเทคนิค จะรับไปได้ประการใด กระผมก็ขอฝากไปด้วย ขอกราบขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณสมาน ชมภูเทพ

นายสมาน ชมภูเทพ (ลำพูน) : ท่านผู้เป็นประธานที่เคารพ กระผม สมาน
ชมภูเทพ ส.ส. จังหวัดลำพูน ท่านผู้เป็นประธานครับ คือญาติติของกระผมนั้นขอรับฟัง
การชี้แจงเด็กไม่มีที่เรียนและการปฏิบัติงานของรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อเป็น
เช่นนี้กระผมจะใคร่ขอประทานอนุญาตจากท่านประธานว่า ขอให้ท่านรัฐมนตรีได้ชี้แจง
แล้วกระผมจะขอพูดทีหลัง เพราะกระผมถึงจะได้ข้อเท็จจริงว่าการชี้แจงของท่านนั้นตรงกับ
เหตุผลหรือไม่ครับ คือประเด็นของกระผมอยู่ที่ว่าขอรับฟังคำชี้แจง เอาเหตุผลอย่างนี้
นะครับคือเนื่องจากว่าทางสภาของเราได้เคยมอบหมายให้ทางกระทรวงศึกษาธิการจัดหาที่
เรียนและปัญหาการเรียนเด็กของชาติ บัดนี้ความยุ่งยากยังไม่ยุติลง ขอฟังการชี้แจงของ

กระทรวงศึกษาธิการเพื่อรับทราบในการปฏิบัติงานของท่านจะได้ไหมครับ ทางท่าน
รัฐมนตรีพร้อมที่จะชี้แจงไหมครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอีกเรื่องหนึ่งครับ แล้ว
เดี๋ยวท่านอาจจะชี้แจงเองครับ

นายสมาน ช่มภูเทพ (ลำพูน) : ถ้าเป็นอย่างนั้นหลังจากท่านรัฐมนตรี
ชี้แจงแล้ว กระทบขอพูดทีหลังได้ไหมครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาไว้ทีหลังครับ

นายชิงชัย มงคลธรรม (กาฬสินธุ์) : ท่านประธานที่เคารพ กระทบ นาย
ชิงชัย มงคลธรรม ผู้แทนราษฎรจังหวัดกาฬสินธุ์ ตามญัตติที่ท่านผู้มีเกียรติได้เสนอไป
แล้วนั้น กระทบเองมีความจำเป็นที่จะต้องพูดด้วยสักคนหนึ่ง เนื่องจากปัญหาที่เกิดขึ้นเป็น
ปัญหาเฉพาะหน้าที่ปรากฏอยู่ในขณะนั้นนั้นเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปแล้ว แล้วก็ต้องยอมรับ
ว่าเป็นความเดือดร้อนจริงที่ปรากฏขึ้นอยู่ในขณะนี้ กระทบอยากจะทราบเรียนถึงผลที่สืบ
เนื่องมาจากปัญหาทั้งปวงที่เกิดขึ้นอยู่ในขณะนี้ แรกเริ่มเดิมทีนั้นมาจากเมื่อทางรัฐบาลนั้น
ได้ประกาศออกไปว่าจะรับนักศึกษาที่ไม่มีที่เรียนเข้ามาเรียนเพิ่มเติม หลังจากที่ได้ทดสอบ
เข้าเรียนในสถาบันการศึกษาต่างๆ แล้วนั้น ปัญหาที่เกิดขึ้นตรงนี้และกระทบเองอยากจะ
ทราบเรียนให้ท่านประธานและท่านผู้มีเกียรติที่เคารพทั้งหลายได้ทราบว่า ข้อเท็จจริงทั้ง
ปวงที่เกิดขึ้นแล้ว สมาชิกวุฒิสภาของเราจะต้องถูกดำเนินคดีอย่างสาหัสเสียเสียนี้มีปัญหา
เกิดขึ้นจากอะไร นี่คือนี่ที่เราจะต้องพยายามหาทางแก้ไข เพราะเป็นปัญหาที่ทั้งฝ่ายรัฐบาล
เองไม่สามารถที่จะกำหนดหลักการหรือวิธีการต่าง ๆ ในการรับนักศึกษาได้อย่างถูกต้องหรือ
เหมาะสม สิ่งที่รัฐบาลทำเป็นประการแรกคือ การประกาศบอกว่าจะรับนักศึกษาเข้ามาใน
สถานศึกษาต่างๆ ในระดับต่าง ๆ โดยขออนุมัติเงินจากรัฐบาลไป ๗๐ กว่าล้าน ดังที่
ปรากฏแล้วนั้น แล้วเงินจำนวนนั้นก็เอาไปสนับสนุนในการรับนักศึกษา กระทบเองก็
ไม่ทราบรายละเอียด แต่ก็ได้ผ่านพ้นไปแล้ว แต่ปัญหาที่ตามมาอยู่จนเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์
กันและเดือดร้อนกันไปทั่วทุกหัวระแหง โดยเฉพาะในภาคอีสานในขณะนั้นนั้นเป็นเพราะ
ความผิดพลาดของทางรัฐบาลครับ ผู้แทนราษฎรเองก็ถูกโจมตีถูกดำเนินหน้าหนังสือพิมพ์

อย่างน่าอับยศที่สุด เพราะคนเหล่านั้นไม่รู้ข้อเท็จจริง ข้อเท็จจริงคืออะไรครับ ก็คือ
 รัฐบาลเองเมื่อประกาศออกไปแล้วว่าจะต้องรับเท่าไร แต่วิธีการรับวิธีการจัดการนั้น
 รัฐบาลไม่ได้กำหนดออกไปเป็นหลักเกณฑ์ที่ถูกต้อง ขาดการประชาสัมพันธ์ ได้บอกกับ
 ชาวบ้านใหม่ว่าจะรับเท่านี้ รับอย่างไร ให้ไปที่ไหน ประชาชนส่วนใหญ่ที่ลูกหลานเขา
 สอบไม่ได้ พอรัฐบาลประกาศบอกว่าจะรับ เขาก็จะวิ่งไปยังสถานศึกษาต่างๆ อันดับแรก
 ก็วิ่งไปวิทยาลัยครู สำหรับเรื่องนักศึกษาครู วิทยาลัยครูก็บอกว่าให้ไปหาผู้แทนราษฎร
 อันนี้เป็นความจริง และทางรัฐบาลเองก็ต้องยอมรับว่าให้ผู้แทนฝากได้เหมือนกัน หรือใคร
 จะปฏิเสธคำพูดของกระผม และก็ปฏิบัติกันอย่างนั้นจริงๆ แล้วผู้แทนก็ต้องรับทั้งๆ ที่ไม่ใช่
 หน้าที่ที่ต้องฝากชาวบ้านเดือดร้อนก็มาหา จะทำอย่างไรครับ เขาไม่ได้มาบอกให้พาลูกเขา
 ไปเป็นโจร เขาบอกว่าให้พาลูกเขาไปหาที่เรียน อันนี้เป็นสิ่งที่ตั้งถามที่ฟังจะสนั่นสนุน เรา
 ก็เสนอชื่อเข้าไป การที่จะเสนอชื่อเข้าไป ๑ คน ๒ คน ๓ คน หรือ ๔ คน หรือ ๑๐ คนนั้น
 เราก็มารู้หลักเกณฑ์ว่าจะทำอย่างไร แล้วประชาชนเขาก็ไม่ได้กำหนดว่าจะต้องมาขอจาก
 ผู้แทนนี้ได้ ๑๐ คนนะ ๒๐ คนนะ ไม่ครับ เขามาก ๒๐ คน ๓๐ คน ๔๐ คน ๕๐ คน
 กระผมอยู่กรุงเทพฯ ครับ เขาก็เอามาให้ ส่งรายชื่อมาให้ ไอนี้ลูกผม ไอนี้หลานผม
 กระผมเองไม่มีเวลาที่จะต้องไปสำรวจเองด้วยซ้ำไป มาครับ และเราก็เสนอรายชื่อเหล่านี้
 เข้าไปให้ แม้กระทั่งตัวผู้แทนราษฎรเองซึ่งอยู่ใกล้ชิดกับรัฐบาลแค่นี้ ยังไม่มีปัญญาจะ
 รู้ว่ารัฐบาลจะจัดการวิธีการรับด้วยหลักเกณฑ์อย่างไร ไม่มีใครรู้ครับ รู้แต่เพียงว่าฝากไป
 แล้วผลออกมาได้เท่ากันบ้างไม่เท่ากันบ้าง มากบ้างน้อยบ้าง อันนี้เขาเรียกว่า วิธีการจัดการ
 ในการรับนักศึกษานั้นไม่มีระเบียบแบบแผนไม่มีกฎเกณฑ์ ก็ต้องถูกด่าชีครับ หนังสือพิมพ์
 ก็ด่า นักศึกษาก็ต่อต้านว่าผู้แทนใช้อภิสิทธิ์ฝาก ฝากจริงๆ อันนี้เรื่องจริงไม่มีใครปฏิเสธ
 แต่เราทำไปเพราะความจำเป็นเพราะปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้น และเป็นสิ่งที่ตั้งถามที่จะ
 ต้องทำ ไม่ใช่ทำให้บ้านเมืองฉิบหายครับ เพราะฉะนั้นท่านประธานที่เคารพครับ จาก
 ผลเหล่านี้เองทำให้เกิดปัญหาขึ้น ผู้ปกครองเด็กที่มายืนอยู่หน้าสถานีที่เคยยืนอยู่ที่
 กระทรวงศึกษานั้น ทำไม่เขาจะต้องทำอย่างนั้น เขาไม่รู้ครับว่ากระทรวงศึกษามีหลักการ
 ใดๆที่จะทำให้ลูกเขาได้เข้าเรียน เขาก็ไปห้องรัฐมนตรีแคบๆ นั้นแหละครับ ที่ท่าน

๑๓๗๔

เลขาทั้งหลายเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องนี้ทำการอยู่ที่นั่น ชื่อนาย ก. นาย ข. อะไร ลูกใคร มากี่ฝากกันเข้าไปตลอด ความสับสนวุ่นวายนั้นก็เกิดขึ้น และก็ไม่มีหลักยึดว่าเมื่อทำ อย่างนี้แล้วจะได้หรือไม่ ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครให้ประกันได้ว่าทำอย่างนี้แล้วได้นะ และเขาก็ค่อยๆ รั้ออกไป กระผมเองไม่ใช่ผู้ที่จะไปถามว่าทำอย่างไร แต่กระผมรู้ว่า ท่านผู้มี หน้าที่เกี่ยวข้องและรับผิดชอบในเรื่องการรับเด็กนั้น ท่านบอกว่า ใครมาก่อนก็ได้ก่อน เราจะทำให้คนมามากมายทั่วประเทศไม่ได้ เดี่ยวเราก็ช่วยไม่ได้ ไม่ถูกต้องครับ ถ้ารัฐบาล หรือถ้ากระทรวงศึกษาธิการประกาศหลักการ ออกไปเสียให้เด่นชัดในครั้งแรกจะไม่มีปัญหา อย่างนี้เลย ประกาศวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยออกไปเลยครับ วิทยาลัยครูต่างๆ ทั่วประเทศมีจำนวนเท่าไร ที่ไหนจะรับได้เท่าไรส่งไปเลยครับแต่ละจังหวัด อย่าให้เขา ต้องหอบลูกหอบหลานวิ่งมาในกรุงเทพฯ สำนักงานการศึกษาจังหวัดมีทุกจังหวัด บอก เขาไปว่าหลักการเป็นอย่างนั้นนะ ให้ทำอย่างนี้ วิทยาลัยครูต่างๆ เท่าไรให้มาสมัคร การใช้หลักการใช้วิธีการจะทำอย่างไร กระทรวงกำหนดมามีตั้งหลายวิธี จะให้เขาจับสลากก็ได้ หรือจะเอาตั้งแต่ระดับคะแนนไล่กันลงไปก็ได้ เอานักศึกษาที่สอบได้ที่รองๆ เข้ามาเท่าไร กำหนดให้เป็นหลักเกณฑ์ออกไป เมื่อมีหลักเกณฑ์มากำหนดเป็นข้อกำหนดที่ตายตัวแล้ว ผู้ปกครองเขาจะรู้ว่าจะต้องทำอย่างไร ปัญหาที่จะได้ไม่เกิดขึ้น แต่นี้ใครวิ่งมาก่อนก็ได้ ใคร รู้จักกับผู้แทนเอาลูกมาฝากก่อนคนนั้นก็ได้อีก แล้วคนอื่นล่ะ ไม่ใช่คนไทยหรือครับ ที่ไม่ รู้จักผู้แทนราษฎร ที่บ้านอยู่ไกลก็ไม่มีโอกาส แล้วอย่างนี้จะเกิดความเป็นธรรมได้ อย่างไร แล้วผลสรุปเป็นอย่างไรครับ ผู้แทนราษฎรถูกด่าทั้งสภา หาวาใช้อภิสิทธิ์บ้าง หาวาใช้อะไร แล้วใครละเป็นคนทำให้เกิดเหตุการณ์นี้ ก็ท่านรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบนี้ แหละครับ ทั้ง ๒ ท่านนี้ละ ท่านไม่สามารถทำอะไรที่มันเป็นหลักเป็นเกณฑ์ออกมาให้ คนเราได้รู้ และในขณะเดียวกันคำตอบต่างๆ นานาที่ทยอยกันตอบมาเช่นว่า วิทยาลัยครู ไม่สามารถที่จะรับได้อะไรบางอย่างนั้นเป็นเรื่องที่ไม่มีเหตุผล ฟังไม่ขึ้นครับ วิทยาลัยครู ต่างๆ ทั่วประเทศรับนักศึกษาได้มากมาย อย่าไปคิดเลยว่ารับไปแล้วเด็กจะจบออกมาเป็น ครูมากมาย แต่ไม่มีงานทำ อย่าไปพูดครับ ขัดกับปรัชญาการศึกษาของชาติ เราจะต้อง ทำให้คนมีความรู้ เพิ่มคุณภาพชีวิตให้แก่เขา สิ่งเหล่านี้ต่างหากที่รัฐจะต้องสนับสนุน

วิทยาลัยครูทั้งหลายเมื่อครั้งที่มีการเร่งรัดผลิตครู วิทยาลัยครูขยายและเจริญเติบโตอย่างมากมาย อาจารย์มีมากมาย อาคารสถานที่พร้อม บุคลากรพร้อม แล้วมาช่วงระยะหนึ่งก็เกิดมีคนที่มีความคิดว่าจะต้องหยุดชะงักความเจริญเติบโตของวิทยาลัยครูลง ก็ไปตอนระดับ ป.กศ. ต้นออกไปเสีย ให้ ม.ศ. ๕ เข้ามาเรียนในระดับ ป.กศ. สูง แล้วก็บอกว่าต้องลดจำนวนการผลิตนักศึกษาครูลง ไปลดเขาทำไมครับ กระผมไม่เห็นว่าเขาจะเดือดร้อนเลย ขอให้เขามีที่เรียน และในขณะนี้ถ้าจะบอกว่าวิทยาลัยครูต่างๆ ไม่มีความสามารถไม่ถึงประมาณนั้นไม่จริงหรือครับ รัฐบาลนั้นกระผมกล้ายืนยันได้ ไม่ต้องไปให้เงินเขาสักสิ่งเดียวครับในวิทยาลัยครูแต่ละแห่ง มีคำสั่งไปเลยครับให้เขารับนักศึกษามาแทนที่เขาทำได้ครับและทำได้จริงๆ เพราะอะไร ขณะนี้ชั่วโมงสอนก็ดี จำนวนบุคลากรก็ดี อาคารสถานที่ก็ดีมันพร้อม เพียงแต่เราปิดฝุ่นมัน ตั้งระเบียบใหม่ขึ้นมา มีคำสั่งออกไปให้เขาทำ มันทำได้ ถ้าจะพูดถึงการประหยัดที่รัฐจะต้องกระทำในขณะนี้ มันทำได้ครับไม่ว่าอาคารสถานที่ ไม่ว่าบุคลากร ไม่ว่าสถาบันใดมันพอจะทำได้ ไอ้ที่เราจะต้องมาอาศัยเงินกันเป็นหลักมันเป็นข้ออ้าง กระผมคิดว่าไม่จำเป็นสักเท่าไร เพราะฉะนั้นแล้วท่านประธานที่เคารพ หลายๆ อย่างที่มันปรากฏขึ้นอยู่ในขณะนี้ กระผมเองหนักใจและไม่สบายใจ กระผมเอง ผู้ปกครองเด็กที่ไปนอนที่บ้านกระผมนั้น ๑๐ คน ๒๐ คน กลับมาได้ยินข่าวว่าผู้แทนราษฎรได้ไปให้การสนับสนุนให้ผู้ปกครองได้มาต่อต้านได้มารวมกลุ่มขึ้นประท้วงในสิ่งเหล่านี้ มันเป็นเรื่องรู้สึกครับ หรือไม่จริง ผู้แทนราษฎรทั้งหลายที่นั่งอยู่ในสภานี้ใครบ้างที่ผู้ปกครองต่างจังหวัดเขาเข้ามาแล้วเขาไม่ไปนอนพักบ้านท่าน เขาจะไปนอนที่ไหน เงินค่าโรงแรมก็ไม่มี จะขึ้นรถเมล์ไปกระทรวงศึกษา จะนั่งแท็กซี่ยังไม่ถูกเขาก็ต้องไปนอน กระผมเป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดเดียวกันกับท่านรัฐมนตรีช่วย กระผมไม่ได้มีเจตนาว่าจะต้องมาสร้างความหนักใจอะไรให้แก่ท่านเลย แล้วผู้แทนราษฎรจังหวัดกาฬสินธุ์ก็มีอีกหลายคนที่จะต้องรับทราบในเรื่องเหล่านี้ แล้วคนอยู่ข้างนอกล่ะครับที่เขาคอยความหวัง ไม่ใช่จะมาปฏิบัติกันง่ายๆ ไม่ใช่จะมาให้เงื่อนไขที่ให้ไปแล้ววันนี้ พรุ่งนี้มาให้อีกอย่างหนึ่ง ราษฎรมาไม่ก็ร้อยคนนี่เขาปวดหัวตายเลยครับ แก่ไขปัญหาการศึกษาแก่นี้รัฐบาลทำไม่ได้ อย่าหวังเลยครับว่าอนาคตข้างหน้าปัญหาการศึกษา มันจะเพิ่มขึ้น

อย่างมากมายนั้นเราจะไปทำได้ มันเป็นไปได้ เพราะฉะนั้นแล้วท่านทำผิดมาตั้งแต่ต้น ตั้งแต่ท่านประกาศรับนักศึกษาเพิ่มเติมนั่นแหละ วิธีการทั้งหมดท่านทำผิดมาตั้งแต่ต้น แล้วที่เขาทำผิดอยู่ในขณะนี้ท่านว่าเขาทำไม่ถูกนี้ จึงช่วยกันแก้เสีย แล้วให้ปัญหาเหล่านี้ มันหมดไป มันจะได้ไม่มาหนักอกผู้แทนราษฎรทั้งหลายทั้งปวงที่อยู่ในสภาแห่งนี้ แล้วข้อเท็จจริงทั้งหลายทั้งปวงนั้นมันปรากฏอยู่ในขณะนี้ ท่านเดินลงไปเถอะครับท่านรัฐมนตรี ท่านเดินลงไปพบผู้ปกครองทั้งหลายเหล่านั้น ลองดูซิครับลองกล้าหาญลงไปพบหน่อยซิ เขาไม่ได้มีเจตนาจะมาขบไล่ท่านไม่มาอะไรทั้งสิ้น เขาอยากจะให้ลูกเขาได้เรียน ท่านกล้าเถอะครับ ลงไปพบเขา อยู่แถวหน้าสภาก็มี เชิญเขามากินข้าวอยู่ในสโมสรนี้ก็มี

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาสั้น ๆ เถอะครับ อันนั้นนอกเรื่องแล้ว

นายชิงชัย มงคลธรรม (กาฬสินธุ์) : มันจำเป็นเพราะว่าเขามาไว้วายอยู่ในขณะนี้ ท่านประธาน เพราะฉะนั้นแล้วมันจะต้องพูดความจริงกัน ไม่ใช่จะมาอ้อ ๆ อึ้ง ๆ ปัญหาที่มันเกิดที่ผู้แทนมายื่นญัตติเข้ามานี้ ก็เพราะผู้ปกครองเหล่านี้ต้องพูดถึงเขา แล้วเขานั่งฟังอยู่ เพราะฉะนั้นท่านประธานที่เคารพครับ ไม่ใช่เป็นเรื่อง นี้คือเรื่องที่จะต้องพูดกัน กระผมขอกราบวิงวอนละครับ ผ่านไปยังท่านรัฐมนตรีทั้ง ๒ ท่าน ลงไปพบเขาเสียหลังจากนี้ แล้วก็ช่วยเหลือเขา กระผมขอขอบพระคุณครับ

นายปิยะณัฐ วัชรภรณ์ (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผมปิยะณัฐ วัชรภรณ์ มาจากศรีสะเกษ ก่อนอื่นต้องทำความเข้าใจกับท่านประธานเสียหน่อยนะครับว่า มาตรฐานการศึกษาที่จังหวัดศรีสะเกษนั้นอยู่ต่ำเป็นลำดับที่ ๗๑ ของประเทศไทย กระผมจำเป็นที่จะต้องย้ำคำนี้เพื่อให้มีความรับผิดชอบต่อการศึกษาคือได้ตระหนักดีว่า กระผมมาจากจังหวัดที่ควรจะได้รับเอาใจใส่มากที่สุด เมื่อประมาณสักอาทิตย์หนึ่งล่วงมาแล้ว กระผมมีความรู้สึกดีใจอย่างยิ่งที่ได้อ่านข่าวหนังสือพิมพ์ มีข่าวลือว่านายสีปพนนท์ เกตุทัต รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ จะลาออกจากตำแหน่ง แต่กระผมมาเสียใจที่พอเอาเข้าจริง ๆ ท่านปฏิเสธว่าไม่คิดจะลาออก ความจริงแล้วกระผมคิดว่า กระทรวงศึกษาธิการนั้นเป็นกระทรวงที่มีความสำคัญมากที่สุดเป็นกระทรวงหนึ่ง

ปัญหาความเดือดร้อนที่จำเป็นจะต้องมาพูดกันในวันนี้ เป็นความรับผิดชอบกระทรวงศึกษาโดยตรง แล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่จะต้องรับผิดชอบมากที่สุดคือตัวรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ กระผมได้รับใบปลิวแจกที่ค่อนข้างจะตำหนิท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ แต่ด้วยความรู้สึกที่เห็นอกเห็นใจ ฯลฯ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการว่าในฐานะคนที่เป็รัฐมนตรีผู้ช่วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการนั้น แม้มีความปรารถนาดีเพียงไรต้องการจะแก้ไขปัญหอย่างไร ถ้าหากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาผู้มีอำนาจรับผิดชอบโดยตรงมิได้มอบหมายอำนาจหรือเห็นชอบด้วยในนโยบาย ท่านก็ไม่สามารถจะปฏิบัติหน้าที่ได้ ลักษณะของรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาจึงอยู่ในลักษณะที่น้ำท่วมปาก พิจารณาว่าความรับผิดชอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการนั้นได้มีความสนใจเพียงไร งานอย่างนี้เป็นงานที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาจะต้องโดดออกมาเต็มทีเต็มตัว แต่เปล่าครับ ท่านผลัการะเรื่องที่จะถูกตำหนิเดียนวิพากษ์วิจารณ์ในทางเสียหายไปให้รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ตัวท่านเองไม่รับผิดชอบ เพราะฉะนั้นสิ่งที่กระผมจะพูดต่อไปนี้ไม่ว่าจะคำว่า “กระทรวงศึกษาธิการ รัฐบาลหรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ” ให้หมายความถึง นายสีปพนนท์ เกตุทัต รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการทุกถ้อยคำ สิ่งแรกที่สุดสาเหตุที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำเป็นที่จะต้องฝากเด็กนักเรียนเข้าในวิทยาลัย เพราะอะไร เพราะคนของกระทรวงศึกษาธิการเองแนะนำผู้ปกครองเหล่านั้น เด็กเหล่านั้นว่าควรที่จะไปให้ผู้แทนฝาก คนอื่นทำให้ไม่ได้ ใครต่อใครก็เลยเฮโลมาหาผู้แทนราษฎรกัน ในฐานะคนที่เป็ผู้แทนราษฎรอย่างกระผมนั้นตระหนักดีว่าหน้าที่ของเรามีขอบเขตเพียงไร แต่เมื่อมีความเดือดร้อนเกิดขึ้นอย่างนี้ จะให้ผู้แทนราษฎรปฏิบัติพิเศษต่อผู้ปกครองทั้งหลายว่า เรื่องอย่างนี้ไม่ใช่หน้าที่ของผู้แทนราษฎร ไม่ใช่ภารกิจ ไม่ใช่ความรับผิดชอบของเรากระนั้นหรือครับ ท่านประธาน บังเอิญคนที่เป็รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาไม่เคยสมัครผู้แทนราษฎร ไม่เคยล่วงรู้จิตใจสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนทั้งหลาย แต่อย่างน้อยๆ นำมีสำนึกสัณติใหม่ครับว่า ลูกใครหลานใครก็แล้วแต่ ทุกคนก็ปรารถนาที่จะให้ลูกหลานของตัวเองมีสถานที่ศึกษามีที่เล่าเรียนศึกษากันทั้งนั้น ไม่ว่าจะลูกท่านลูกผม หรือลูกใครก็

แล้วแต่ ญาติพี่น้องของคนทุกคนต่างก็ต้องตะเกียกตะกายไขว่คว้าที่จะให้ลูกหลานนั้นมีที่เรียน สถานที่จะเรียน แต่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการก็หาได้เอาใจใส่ใยดีแต่ประการใดไม่ เพราะฉะนั้นเราจำเป็นที่จะต้องรับภาระเหล่านี้ กระผมได้มีโอกาสคุยกับท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ตัวต่อตัวนะครับ กระผมบอกว่าในฐานะที่กระผมเป็นผู้แทนราษฎรนั้นจำเป็นที่จะต้องรับภาระรับที่จะต้องเผชิญปัญหาเหล่านั้น ผู้ปกครองมาขอร้องกัน ถึงแม้ว่าเราไม่มีอำนาจที่จะเข้าไปดำเนินการโดยตรงได้ แต่เราปฏิเสธไม่ได้ที่จะต้องกระเสือกกระสนเข้าไปแสวงหาที่เรียนให้กับเด็กเหล่านั้นจะได้บ้าง ไม่ได้บ้าง สิ่งเหล่านี้ไม่ได้อยู่ในความรับผิดชอบของเรา ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้โต้ตอบกับกระผมว่า อย่าว่าแต่ผู้แทนราษฎรเลยที่มีบัญชีฝากมา ตัวท่านรัฐมนตรีเองก็มีอยู่เยอะแยะเต็มกระเป๋ แต่โดยสำนักหน้าที่ความรับผิดชอบ เราก็กะเสือกกระสนเดินรนไปทั้ง ๆ ที่เราไม่มีอำนาจ แต่ท่านเก็บเอาไปใส่ลิ้นชัก ท่านประธานคิดดูเถอะครับว่า คนที่เป็นผู้แทนราษฎรนั้นไม่มีอำนาจในฝ่ายบริหารที่จะไปจัดการแก้ไขในปัญหาอะไรต่าง ๆ นานาได้เลย แต่คนที่เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการมีอำนาจที่จะแก้ไขปัญหาดัง ๆ ให้ลุล่วงไปได้กลับไม่ได้เอาใจใส่ใยดี ท่านบอกว่ามีบัญชีมาเท่าไรส่งชื่อมาเท่าไรเก็บใส่ลิ้นชักหมด กระผมไม่ปฏิเสธหรอกครับว่า ถ้าหากท่านมีความรับผิดชอบโดยที่ไม่ต้องการจะใช้อภิสิทธิ์ทั้งหลายทั้งปวง แต่ปัญหามีอยู่ว่าเมื่อท่านรู้ว่าเด็กไม่มีที่เรียนมากมายก่ายกองอย่างนั้น ท่านเอาชื่อเขาไปเก็บใส่ลิ้นชักแล้วท่านได้ดำเนินการหรือวางนโยบายอย่างไรบ้าง ในการทำงานที่จะแก้ไขปัญหาดัง ๆ ให้เสร็จเรียบร้อยลงไปได้ กระผมเสียใจเหลือเกินครับ ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ในฐานะซึ่งกระผมเองเป็นผู้แทนราษฎรพยายามที่จะชี้แนะให้กับทางกระทรวงศึกษาธิการเอาใจใส่แก้ไขปัญหานี้ กระผมไม่อาจจะรอบรู้ได้ว่าปัญหาของบ้านเมืองทั่วทั้ง ๗๑ จังหวัด ๗๒ จังหวัดนั้นมีเด็กนักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลืออยู่มากมายก่ายกองเท่าไร แต่ในฐานะที่กระผมอยู่จังหวัดศรีสะเกษใกล้ชิดกับราษฎรกระผมก็รู้ปัญหาในท้องที่ของกระผม เมื่อเราเอาปัญหามาให้กับ ฯพณฯ รัฐมนตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงเรียนมัธยมประจำจังหวัดก็ได้ขอขยายห้องเรียน ขอเงินงบประมาณสร้างอาคารเรียนชั่วคราว กระผมยื่นให้กับ ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเพื่อจะได้หาหนทางประสานงานกัน แก้ไขปัญหาดัง ๆ ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี กระผมกลับได้รับคำปฏิเสธจาก

ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาว่าท่านไม่มีเวลาที่จะพบกระผมซึ่งเป็นผู้แทนราษฎร แล้วท่านก็มาบิดเบือนต่อที่ประชุมคณะกรรมการการศึกษาว่า นายปิยะณัฐ วัชรภรณ์ ไปขู่เข็ญท่านพูดกำกวมให้เข้าใจว่าที่กระผมไปขู่เข็ญนั้นเพื่อฝากเด็ก ขอเรียนนะครั้นว่า กระผมรู้จักนายสีปนนท์ เกตุทัต ดี รู้ว่าคนอย่างนั้นฝากไม่ได้ใช้ทำอะไรก็ทำไม่ได้ อาจจะเป็นความรับผิดชอบด้านหนึ่งของท่าน แต่การที่ท่านมาบิดเบือนว่ากระผมพยายามจะไปใช้อิทธิทธิกับท่านนั้น ขอเรียนให้ท่านทราบเอาไว้ว่า คนอย่างกระผมนั้นจะทำอะไรกับใครศึกษานิสัยใจคอของคน มิใช่ทำอะไรขู่ ๆ ส่งเดช กระผมรู้ว่าคนอย่างท่านนั้นไม่มีวันที่จะแก้ไขปัญหาอะไรต่าง ๆ นานาได้ เพราะท่านไม่ได้สัมผัสต่อปัญหาโดยใกล้ชิด เมื่อวันที่ท่านไปรับมอบโรงเรียนที่จังหวัดศรีสะเกษใช้เวลา ๑ วัน ในจังหวัดศรีสะเกษ ท่านได้มีโอกาสเข้าไปสัมผัสใกล้ชิดกับความทุกข์ยากของผู้ปกครองหรือว่าผู้บริหารงานของโรงเรียนแต่ละแห่งบ้างหรือเปล่านั้น ไปรับมอบโรงเรียนเสร็จก็ไปกินอาหารรับประทานกันไปพักนอนโรงแรมและก็มาประชุมพูดคุยกัน วันทั้งวันไม่ได้ทำอะไรที่จะเป็นขั้นเป็นอัน ลักษณะของคนที่มีความรับผิดชอบต่อปัญหาของบ้านเมืองอย่างนี้ แต่มิได้มีความสัมผัสใกล้ชิดต่อปัญหา จะไปแก้ไขปัญหาก็ได้อย่างไร กระผมดำหนิติเตียนรัฐบาลอยู่ตลอดเวลาว่า คนที่มีความสำคัญคนที่จะวางนโยบายอย่างแท้จริงคนที่รับผิดชอบต่อกระทรวงจริงๆ นั้น คือ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง แต่คนที่เป็รัฐมนตรีว่าการกระทรวงก็พยายามที่จะไม่เอาจากนักการเมืองมา ด้วยเกรงกลัวว่าจะเสียความเป็นธรรม เสียความเป็นกลางบ้าง แล้วคนที่เข้ามารับผิดชอบโดยตรงมีอำนาจเต็มทีนั้นไม่ได้รู้ซึ่งถึงปัญหาต่างๆ นานา ท่านจะไปแก้ไขปัญหาก็ได้อย่างไร เพราะฉะนั้นสิ่งที่กระผมต้องการจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมาพูดในที่นี้คือ เมื่อไรรัฐบาลนี้จะได้ตระหนักถึงปัญหาเรื่องเหล่านี้เราควรที่จะเอาคนที่มีความรับผิดชอบต่อบ้านเมืองโดยรู้ปัญหาถ่องแท้ก็คือ นักการเมืองที่มีอำนาจเต็มทีในกระทรวงศึกษาธิการ เราอาจจะแก้ไขปัญหามากมายทั้งปวงได้ สิ่งทีกระผมต้องกราบเรียนท่านประธาน เป็นความรู้สึกของผู้แทนราษฎรคนหนึ่งที่ยากจะเป็นปัญหาของชาติบ้านเมือง สามารถจะแก้ไขไปได้ โดยคนที่รู้ปัญหาอย่างถ่องแท้และจริงจัง เพราะฉะนั้นกระผมจำเป็นที่จะต้องมาพูดและสนับสนุนสิ่งเหล่านี้ให้เห็นว่าตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาเราไม่ได้มีความมั่นใจอะไรได้เลย

ว่ากระทรวงศึกษาธิการจะแก้ไขปัญหาของเด็กซึ่งมีอยู่ทุกปี ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เราพูดกันในวันนี้ก็คือเรื่องเกี่ยวกับวิทยาลัยครู นโยบายที่ผ่านมานั้นวิทยาลัยครูก็คงจะวางแผนกำหนดเอาไว้ว่าจะรับว่าปริมาณของครูที่เป็นผู้รับผิดชอบในแต่ละวิทยาลัยนั้น สามารถที่จะรับนักศึกษาได้มากน้อยเพียงไรแค่ไหน แต่กระผมไม่เข้าใจว่าการที่รัฐบาลได้שובฮาบลดจำนวนที่จะต้องรับนักศึกษาในวิทยาลัยแต่ละแห่งลงไปนั้นก็จะเป็นความสูญเสียเปล่าในการที่จัดบุคลากรเอาไว้รองรับตั้งมากมายก่ายกองแล้ว กระผมได้เคยพูดคุยกับ ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการโดยตรง ท่านก็กลับปฏิเสธว่า การที่จะพยายามของงบประมาณให้เน้นหนักไปในด้านทางกระทรวงศึกษาธิการให้มากนั้น จะเกิดปัญหาต่อไปในวันข้างหน้าโดยท่านยกตัวอย่างให้กระผมฟังว่า อย่างประเทศศรีลังกาเกิดปัญหามากมาย กระผมไม่เข้าใจเลยครับว่า การสร้างคนให้มีความรู้ การสร้างคนโดยการที่เราให้การศึกษา กับเขานั้นจะเสียหายมากน้อยเพียงไร รัฐบาลนี้พยายามเน้นหนักเน้นหนาว่า ต้องการที่จะอนุรักษ์ทรัพยากรบุคคลซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่ง แต่กระผมเสียใจครับว่า ทรัพยากรบุคคลที่มีความเสียหายอย่างยิ่งนั้นแทนที่ท่านจะสร้างขึ้นมาใหม่ อนุรักษ์ ทรัพยากรรุ่นใหม่ขึ้นมา ท่านกลับมัวแต่ไปอนุรักษ์คนแก่คนแล้วคนเล่า แล้วเมื่อไรเราจะได้อีกคนที่มีคุณภาพเป็นคนใหม่ขึ้นมาเสียทีละครับ กระผมหวังใจว่าสิ่งที่พูดไปในวันนี้ถ้าหากท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการไปใคร่ครวญแล้ว เห็นว่าเป็นความรับผิดชอบโดยตรงกระผมก็คงจะได้ยินข่าวว่าท่านลาออกเหมือนท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ขอบพระคุณครับ

นายอำพล จันทระเจริญ (มหาสารคาม) : เมืองไทยเป็นของคนไทยทุกคน ความคิดเห็นของประชาชน ผู้บริหารย่อมรับฟัง ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายอำพล จันทระเจริญ หรือ นายกล้วย ลูกสารคาม ผู้แทนราษฎรจากจังหวัดมหาสารคาม พรรคสยามประชาธิปไตย ท่านประธานครับ กระผมได้นั่งฟังเพื่อนสมาชิกลุกขึ้นมาอภิปรายด้วยความเคารพ และในขณะเดียวกันนั้นในส่วนลึกของหัวใจของกระผมก็ย่อมที่จะเหมือน ๆ กับท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทุกท่านที่มีความกุ่มกอดัดหนองอยู่ในหัวใจ ภาพพจน์ของประชาชนที่ทะเลาะหลังเข้าสู่เมืองหลวงมาชี้แจงกราบเรียนต่อกระทรวงศึกษาธิการว่า ลูกหลานไม่มีสถานที่เล่าเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับชั้น ป.๑๓. สูง และยิ่ง

ไปกว่านั้น กระทบได้ฟังตัวเลขจากเพื่อนสมาชิก ขอประทานโทษ กระทบต้องเอยนาม คือ ท่านดอกเตอร์อนุวรรตน์ วัฒนพงษ์ศิริ ส.ส. จากจังหวัดบุรีรัมย์ กระทบยังมีความวิตกกังวลใจเป็นอย่างยิ่ง และทำให้กระทบได้มองเห็นว่าเป็นตัวเลขที่น่าวิตกกังวลเป็นอย่างยิ่ง ท่านประธานที่เคารพครับ กระทบจะไม่อภิปรายอะไรให้มากนัก แต่ในบรรยากาศเช่นนี้ กระทบอยากจะให้ท่านรัฐมนตรีที่รับผิดชอบต่อกระทรวงนี้ทั้ง ๒ ท่าน คือรัฐมนตรีว่าการ และรัฐมนตรีช่วยว่าการ กระทบเห็นใจท่านเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมาเจอปัญหาเช่นนี้ เพราะในรอบนี้ การประชุมสมัชชาสามัญในปีนี้รู้สึกว่าการศึกษาก่อเกิดขึ้นจริง ๆ ญัตติเรื่องเด็กไม่มีที่เรียนนี้แหละครับท่านประธานที่เคารพ ในช่วงระยะเวลาไล่เลี่ยติดต่อกัน ๒ ครั้งแล้วครับที่เข้าสู่สภาฯ ฉะนั้นปัญหาเรื่องนี้ท่านประธานที่เคารพ กระทบอยากให้ท่านรัฐมนตรีทั้ง ๒ ท่านที่รับผิดชอบต่อกระทรวงนี้ทั้งว่าการและช่วยว่าการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งครับรัฐมนตรีช่วยว่าการ ซึ่งกระทบรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่งที่มีรัฐมนตรีคนภาคเดียวกับกระทบ กระทบภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง ฉะนั้นในปัญหาที่เกิดขึ้นท่านประธานที่เคารพ มันไม่ใช่ว่าจะเป็นเรื่องที่สุดวิสัย เราแก้กันมาแล้วจนกระทั่งพวกเราสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ถูกประณามทางหน้าหนังสือพิมพ์ ถูกคอลัมน์นิสต์ คอลัมน์น้อย คอลัมน์ใหญ่ คอลัมน์เล็ก โจมตีอย่างสะบัดหันแหลกว่าผู้แทนราษฎรนั้นใช้อภิสิทธิ์ไปฝากเด็ก ซึ่งเรื่องนี้ครับเพื่อนสมาชิกทั้งหลายได้อภิปรายฝากความเดือดร้อนไปยังท่านประธานได้รับทราบแล้ว และกระทบอยากฝากข่าวนี้อีสื่อมวลชนผู้ที่รักความยุติธรรมทั้งหลายได้เก็บเอาข่าวนั้นไปแก้ไขในสายตาของประชาชนด้วย อย่าให้ภาพพจน์ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่กระทำลงไปด้วยความบริสุทธิ์ใจเพื่อลูกเพื่อหลานจะได้มีสถานที่เล่าเรียน แต่พวกเราก็ยังไม่วายถูกทัณฑ์โถมตีอยู่ ฉะนั้นครับเรื่องนี้รีบแก้ปัญหาเถอะครับ ท่านประธานที่เคารพ ท่านรัฐมนตรีครับ อย่าปล่อยปัญหานี้ อย่าคล้าย ๆ กับว่า ท่านกำลังปฏิเสธต่อประชาชนซึ่งกำลังหลังเข้าสู่กรุงเทพ ฯ ในขณะนี้ เป็นที่อับอายใจที่สุดครับ ลูกหลานทั้งหลายต้องการอยากจะเข้าเรียนไปติดต่อขอความช่วยเหลือจากทางวิทยาลัยครูแต่ละแห่ง แต่ในขณะเดียวกันท่านประธานครับ พวกอาจารย์ที่ทำการสอนแต่ละวิทยาลัยครูและอธิการบางคนก็ผลักดันให้ประชาชนกระเสือกกระสนไปพบผู้แทนราษฎร เมื่อเขามาพบผู้แทนราษฎรแล้วก็ใช้

วิธีการโจมตีผู้แทนราษฎรต่าง ๆ นานา อธิการบางคนโดยเฉพาะอย่างยิ่งอธิการบ้านกระผม
นี้แหละครับมหาสารคามนี้แหละครับยิ่งโจมตีผู้แทนราษฎรดิ้นก สักวันหนึ่งต้องเจอกันสัก
ครั้งหนึ่งจนได้แหละครับ กระผมจะบอกให้ ถ้าหากจะย้ายได้ย้ายจากที่มหาสารคาม อธิการ
เฮงช่วยแบบนี้ กระผมขอตำด้วยครับท่านประธาน แต่ในโอกาสที่ท่านประธานที่เคารพ
กระผมขอกราบเรียนต่อไปอีกว่า เจ้าหน้าที่ของกรมการฝึกหัดครูนั้นต้องทนทุกข์ทรมาน
แล้วเป็นขี้ปากของชาวบ้านอีกด้วย ถูกตำ ถูกชด แล้วอีกประการหนึ่งครับในขณะที่เริ่ม
กำลังจะแก้ไขระบบที่จะช่วยเหลือเด็กเข้าเรียนครับท่านประธาน ปรากฏว่าความช่วยของ
ประชาชนก็เกิดขึ้น ช่วยอย่างไร ท่านรัฐมนตรีช่วยของกระผมครับเกิดป่วย ท่านลาป่วย
ทีนี้เวลาประชาชนไปหา ท่านเลขาก็บอกว่าท่านรัฐมนตรีไม่น่า เห็นป่มาดอก เห็นป่วย
ท่านประธานครับขอประทานโทษต้องใช้ภาษาอีสานครับ ท่านไม่มาวันนี้ท่านไม่สบาย ทีนี้
ราษฎรที่มาหาที่พะว้าพะวงไม่เจอท่านรัฐมนตรี จะไปหาท่านเลขา เลขาบอกรัฐมนตรีไม่อยู่
จะไปหาท่านอธิบดี ท่านอธิบดีก็ไม่อยู่ จะไปหาผู้อำนวยการกอง ก็เข้าพบยาก ท่านประธาน
ครับปัญหาจึงเกิดขึ้น จะอย่างไรก็ตามครับสิ่งเหล่านี้กระผมคิดว่าถ้าหากรัฐบาลนี้มีเจตนาดี
ต่อประชาชนต้องการอยากจะทำให้ประชาชนรับการศึกษามากๆ ช่วยกันแก้ปัญหาละเอียด
ท่านประธานครับให้ท่านปรึกษาคณะรัฐมนตรีที่มาประชุมวันนี้เสียว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่
ประชาชนมากันมากและจะมามากยิ่งกว่านี้ ถ้าวันนี้ พรุ่งนี้ มะริ่นี้เหตุการณ์ยังคงอยู่ใน
ลักษณะเช่นนี้ ท่านประธานครับ ยิ่งจะมากันมากจึงอยากฝากท่านผู้มีอำนาจวาสนาที่ขึ้น
ไปเป็นผู้บริหารระดับสูงของประเทศได้ปรึกษาหารือกันเสีย หยิบเรื่องนี้เสนอต่อคณะรัฐ-
มนตรีเป็นการด่วน และหลังจากประชุมนี้ก็ได้อธิบายมาแล้วกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับกรม
การฝึกหัดครูมาหลาย ๆ แห่ง หลาย ๆ ที่มารวมกันแก้ปัญหาระเบิดเสีย ท่านประธานครับ
อย่าปล่อยให้มันเป็นหนามยอกอกของประชาชนต่อไป ขอบพระคุณครับ

จำสืบเอก ทรงธรรม ปัญญาดี (เชียงใหม่) : เรียนท่านผู้เป็นประธานที่เคารพ
ผม จำสืบเอก ทรงธรรม ปัญญาดี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ ก่อนอื่นผม
ใคร่จะเรียน ท่านประธานเรียนท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการว่า ท่านได้สั่ง
การไปยังอธิการบดีวิทยาลัยครูต่าง ๆ ว่าถ้าหากเด็กไม่มีที่เรียนให้ไปหาผู้แทนราษฎรหรือ

เปล่า เพราะที่จังหวัดเชียงรายมีวิทยาลัยครูอยู่ ๑ แห่งแล้วมีผู้ปกครองมาหาผมประมาณ ๒๐ คนขอให้ผมช่วยฝากเด็กเข้าเรียนในวิทยาลัยครู ที่นี้ผมได้พบกับท่านรัฐมนตรีศึกษาธิการและนั่งคุยกันแล้วว่า ผมเป็นผู้แทนราษฎรมา ๑๒ ปีผมไม่เคยฝากเด็กเข้าเรียนเลยแม้แต่คนเดียว เพราะถือนั่นไม่ใช่หน้าที่ของผู้แทนราษฎร หน้าที่ของผู้แทนราษฎรนั้นก็อย่างที่ท่านดอกเตอร์อนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ ท่านนั้นถูกต้องแล้วคือเรายื่นญัตติเข้าสภาให้รัฐบาลแก้ไข ไม่ใช่เรื่องที่คุณแทนจะต้องจูงมือเด็กเอาไปฝากเรียน ท่านประธานที่เคารพผมขอกราบเรียนเรื่องส่วนตัวนิดหนึ่ง เมื่อปีกลายนี้ลูกสาวของผม จบ ม.ศ. ๓ ไปสอบสมัครเข้าที่วิทยาลัยเขตเชียงใหม่ ผมไม่เคยช่วยลูกผมเลยลูกผมก็สอบตกเดี๋ยวนี้เข้าโรงเรียนราษฎรอยู่ที่เชียงใหม่ เพราะผมถือว่าผู้แทนราษฎรไม่ควรจะใช้อภิสิทธิ์ในเมื่อเราสมัครเข้ามาเป็นผู้แทนราษฎรเพื่อสร้างความเป็นธรรมให้เกิดแก่ประชาชน สร้างความเป็นธรรมให้เกิดแก่สังคม แล้วผู้แทนจะทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่สังคมนั้นไม่ถูกต้อง ไม่ใช่เรื่องถูกต้อง ท่านประธานที่เคารพ แต่ที่นี้ผู้รับผิดชอบกลับจะยึดเยียดให้ผู้แทนราษฎรกระทำการในสิ่งซึ่งไม่ถูกต้องคือไม่รักษาความเป็นธรรมในสังคม ท่านประธานที่เคารพผู้แทนราษฎรที่ได้รับฝากเด็กเข้าเรียนนั้นแทบทุกคนบอกกับผมว่า อธิการบดีบอกให้ไปหาผู้แทน และบางคนมาบอกให้ไปหาผมว่าผู้แทนราษฎรมีโควต้าได้ ๑๕ คน ซึ่งผมเองก็ไม่ทราบว่าได้โควต้า ๑๕ คนที่ไหน แต่ผู้ปกครองมาบอกผมอย่างนี้ผมก็ได้ชี้แจงให้เขาฟังบอกว่าผมเป็นผู้แทนมา ๑๒ ปีไม่เคยฝากเด็กเลย เพราะไม่ใช่หน้าที่ของผู้แทน หน้าที่ของผู้แทนคือมาตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรี ยื่นญัตติไว้วางใจหรือไม่ไว้วางใจหรือจะไล่อรัฐมนตรีออกจากตำแหน่งก็ได้ นั่นแหละคือหน้าที่ของผู้แทน เพราะฉะนั้นผู้แทนไม่มีหน้าที่จูงมือเด็กไปฝาก ท่านประธานที่เคารพ วันนี้ผมรู้สึกสลดใจที่ว่ารัฐมนตรีจะเป็นไปหรือไม่นั้นไม่ทราบที่จะตั้งผู้แทนเข้าไปเกี่ยวข้องโดยการที่จะให้โควต้าผู้แทน การกระทำเช่นนั้นเป็นการบิดสระให้พ้นหน้าบ้านเหมือนกับว่าผู้แทนยื่นญัตติเข้ามาในสภาก็เอาใจผู้แทนโดยให้โควต้าไปเสียหมดเรื่องหมดราว ที่นี้ผู้แทนที่ได้โควต้าไปนั้นไปทำผิด คือผิดอย่างไรครบท่านประธาน เด็กที่สอบได้อยู่ในสำรองไม่ได้เรียน เพราะผู้แทนเอาคนที่สอบไม่ได้ไปยึดเยียดแทนไปนั่งในตำแหน่งที่จะเรียนแทน อันนี้ผมรู้จักไหนท่านประธาน รู้จากผู้ปกครองนัก-

เรียนบอกผมว่า ลูกผมไม่ได้สอบ ทำไม่ถึงไม่ได้สอบผมถาม เพราะบ่วยพอดิว้นสอบ เอ้าไม่ได้สอบจะไปเรียนได้อย่างไร เขาบอกว่าผู้แทนฝากได้ นี่หรือครับความเป็นธรรมของสังคม แล้วเด็กที่สอบได้อยู่ในอันดับสำรองล่ะครับ แล้วจะให้เขาไปที่ไหน นี่ล่ะครับผู้ปกครองจากภาคอีสานนี้ลูกเขาติดสำรองครับ แต่ไม่ได้เรียน เพราะอภิสิทธิ์ที่ไปกันเขา มันมีเหตุผลใจเกิดขึ้นในรัฐสภานี้ เพราะเหตุนักเรียนที่ไม่มีที่เรียนนี้ล่ะครับ จึงทำให้ ส.ส. ท่านหนึ่งอยู่ในเครื่องแบบผู้แทนราษฎรตบหน้าเพื่อน ส.ส. ที่สโมสรรัฐสภาเป็นเรื่องเป็นราวอยู่ขณะนี้ เพราะเหตุนี้แหละครับ ผมถึงว่าเป็นเรื่องที่น่าสลดใจที่ทางกระทรวงศึกษาธิการบัตสวะให้พินหน้าบ้านด้วยการให้อภิสิทธิ์แก่ผู้แทนราษฎร โดยผู้แทนราษฎรไม่มีหน้าที่ดังที่ผมกราบเรียนให้ทราบ ผมขอเสนอแนะกับท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ดังที่ท่าน ขอร้องที่เอ่ยนาม ดอกเตอร์อนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ บอกว่า เราแก้ไขได้ครับ ทำไมจะแก้ไขไม่ได้ อาคารเรียนของเรามี บุคลากรของเราก็มี เพียงแต่เราจะหางบประมาณสักก้อนใดก้อนหนึ่งเพื่อที่เราจะแก้ปัญหาเหล่านั้น บัดนี้ท่านประธานที่เคารพ บัณฑิตตกงานแทบจะเดินชนกันตาย เราจะหาเงินก้อนนั้นมารับสมัครให้เขาเป็นครูบาอาจารย์ แล้วรับสมัครเด็กที่ไม่มีที่เรียนให้เขาเรียนไม่ได้หรือ ไม่ใช่มาบัตสวะให้พินหน้าบ้านนี้ ผมได้กราบเรียนกับท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการแล้วว่า ผมไม่เคยฝากเด็กเรียนเพราะไม่ใช่หน้าที่ของผู้แทน เพราะฉะนั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งผมเห็นว่าถ้าหากเป็นไปอย่างที่เขาเขียนใบปลิวออกมานี้ ผมก็ว่าไม่ถูกต้อง ผมจะอ่าน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : อย่าอ่านเลยครับ

จำสิบเอก ทรงธรรม ปัญญาดี (เชียงใหม่) : นิดเดียวครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ต้องครับ

จำสิบเอก ทรงธรรม ปัญญาดี (เชียงใหม่) : เอาละ ผมไม่อ่านแล้วครับ ผมจะเล่าให้ฟังว่า ในใบปลิวเขาว่าอย่างไร ในใบปลิวนี้เขาบอกว่า ผู้ปกครองนักเรียนที่มาจากภาคอีสานไปพบกับท่านรัฐมนตรีที่กระทรวงศึกษาธิการ เสร็จแล้วท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ คือ ขอร้องที่เอ่ยนาม คือ คุณขุนทอง ภูผิวเดือน ได้ออกมาชี้แจงว่า กระทรวงศึกษาธิการไม่สามารถจะประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับเรื่องการแก้ไขปัญหานี้

ให้แก่ประชาชนทราบได้ ถ้าหากประชาสัมพันธ์ไปก็จะทำให้นักเรียนแห่กันมามากก็เหมือนเราไปหาปลากลางหนอง คนไหนไปก่อนก็ได้ คนไหนมาช้าก็ไม่ได้ นี่หรือครับ จะแก้ปัญหานี้หรือ คนไหนมาก่อนก็ได้ คนไหนมาช้าก็ไม่ได้ และขอทราบเรียนกับท่านประธานว่าการแก้ปัญหาโดยที่ให้โควตาแก่ ส.ส. นั้น ผมไม่เห็นด้วย เพราะผู้แทนไม่มีหน้าที่จูงมือเด็กไปฝากเรียน ขอขอบพระคุณครับ

นายสุเทพ วงศ์กำแหง (นครราชสีมา) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม จำอากาศตรี สุเทพ วงศ์กำแหง พรรคพลังใหม่ จากนครราชสีมา ที่กระผมจำเป็นจะต้องลุกขึ้นมาพูดนี้ อภิปรายนี้ กระผมอยากจะขอเรียนว่า มันเป็นความเจ็บปวดที่อยู่ในความทรงจำยากที่จะลืมเลือนได้ เพราะกระผมเองนั้นเป็นคนบ้านนอก กว่าที่กระผมจะลุกขึ้นมาเป็น ผู้เป็นคนได้นั้นก็ต่อสู้การศึกษามากแสนมาก ตั้งแต่เป็นเด็กกระผมรู้ว่ากระผมต่อสู้กับความยากจนและต้องต่อสู้กับการที่จะเอาตัวอยู่รอด การที่ต้องต่อสู้กับการศึกษานั้นเป็นเรื่องสำคัญสำหรับชีวิตของมนุษย์ ในขณะที่กระผมได้เห็นแล้วว่าชีวิตของกระผมแต่วัยเด็กจนถึงอายุ ๔๗ ปีแล้ว การศึกษาก็ยังต้องแก่งแย่งชิงดีชิงกันและกันอยู่ตลอดเวลา ความจริงแล้วกระผมอยากจะขอเรียนว่า ถ้าจะพูดถึงความจริง รัฐเป็นผู้มีหน้าที่ที่ต้องให้การศึกษแก่ประชาชนทั่วทั้งประเทศ นี่คือหลักความจริง แต่ทุกวันนี้หาเป็นเช่นนั้นไม่ ต่างคนต่างต้องต่อสู้ไม่ว่าจะต้องใช้ด้วยวิธีเล่ห์กลใดก็ตาม นี่เป็นสิ่งที่ทำให้กระผมจำเป็นจะต้องลุกขึ้นมาพูดในวันนี้ ท่านประธานที่เคารพ กระผมอยากจะขอเรียนว่า สิ่งที่คุณปกครองและนักเรียนทั้งหลายเหล่านี้มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมาร้องเรียนถึงกรุงเทพ ฯ เพราะต่างคนต่างก็ไม่รู้ตัวมาล่วงหน้าว่า การที่ตัวเองจะได้มาถึงกรุงเทพ ฯ นั้นจะมีโอกาสที่จะได้เอาลูกของตัวเองนั้นได้เรียนหรือไม่ แต่เมื่อได้รับการนัดจากกระทรวงศึกษาธิการทุกครั้งไปบอกมาให้มา แล้วบอกว่าต้องคอยอีกครั้งหนึ่ง ให้มาอีกวันนั้นวันนี้ ทุกครั้งที่มาก็จำเป็นต้องใช้เงินใช้ทอง เงินทุกบาททุกสตางค์นั้นหามาได้ด้วยความยากและลำบาก เมื่อเป็นเช่นนั้น กระผมมองเห็นว่าถ้ากระทรวงศึกษาธิการไม่สามารถที่จะแก้ไขปัญหานี้เหมือนอย่างที่คุณเคยบอกว่า ถ้าผู้มีอำนาจสูงสุดในการศึกษาไม่สามารถที่จะแก้ไขปัญหานี้ได้ก็เหมือนพายเรือในอ่างนั้น กระผมพูดด้วยความที่เป็นจริงและก็เชื่อว่าถ้ารัฐ

ไม่สามารถจะแก้ไขปัญหานี้ได้ การศึกษาข้างหน้าของเราคงจะทำให้คนโง่ไปอีกมาก สิ่งหนึ่งที่กระผมทราบมาอยู่ว่าความเป็นจริงแล้วโควตาของวิทยาลัยครู นครราชสีมา นั้น ยังมีโควตาเพียงพออยู่ที่จะรับได้ เมื่อกี้ผู้ปกครองได้บอกให้กระผมทราบด้วยว่า วิทยาลัยครูที่โคราชนั้นมีอยู่ประมาณ ๑๒๕ คนที่จะรับได้ต่อไป กระผมยังคิดว่าถ้าเผื่อท่านจะตัดสินใจแก้ปัญหาเฉพาะหน้านี้ด้วยการที่จะให้นักเรียนที่ยังตกค้างอยู่ประมาณ ๒๐๐ คนนั้นแบ่งสันปันส่วนเข้าอยู่ที่โคราช ผู้ปกครองนักเรียนทั้งหลายแหล่งต่างยินดีพร้อมที่จะรับเขาอยู่ กระผมจึงขอเรียนกับท่านประธานอย่างนี้ครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านรัฐมนตรีจะชี้แจงอะไรใหม่ครับ เชิญครับ

นายขุนทอง ภูผิวเดือน (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่เคารพ กระผม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ด้วยความเคารพ ด้วยความยึดมั่นในคารวธรรม คือเคารพในบุคคลอื่น เคารพในความคิดเห็นและเคารพในข้อเสนอแนะของผู้อื่นด้วยความจริงใจที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทุกท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านดอกเตอร์ อนุวรรตน์ ได้เสนอญัตติเข้ามาวันนี้ และทุกท่านซึ่งได้อภิปรายไปแล้วล้วนแต่แสดงออกซึ่งวิถีทางที่จะช่วยกันสร้างสรรค์แก้ปัญหาของบ้านเมืองต่อไปในอนาคตทั้งสิ้น กระผมไม่เสียใจอะไรเลย เพราะกระผมรับฟังด้วยความเคารพจากจริงใจดังได้กราบเรียนมาแล้ว แต่ก่อนอื่นใคร่อยากจะเรียนว่า มีปัญหาดำหนิวว่า กระผมนี้รับผิดชอบเรื่องนี้ ท่านรัฐมนตรีว่าการไม่รับผิดชอบ อาจจะเป็นคำพูดที่ถูกในสายตาของท่าน แต่คงจะไม่ถูกที่สุดเพราะหลังจากวิทยาลัยครูทั่วประเทศได้ประกาศผลการสอบเข้าเรียนวิทยาลัยครูทั่วประเทศระดับชั้น ป.กศ.สูง ชั้น คบ. ๔ ปี ๒ ปี เสร็จไปแล้ว ก็ปรากฏว่ามีบรรดาท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรก็ได้เสนอชื่อพิจารณาเด็กเหล่านี้หน่อย มันสอบพลาดไปพอมีทางจะทำได้ใหม่ มีจำนวนทั้งสิ้นก็ ๑๐๐ กว่าคนเศษ ๆ ในโอกาสเดียวกันก็มีประชาชนมาพบกระผมที่กระทรวงศึกษาธิการอีกด้านหนึ่งด้วย และก็ทราบว่า มีไปพบทางกรมการฝึกหัดครูอีกทางหนึ่งด้วย กระผมก็ปรึกษาหารือกับท่านรัฐมนตรีว่าการว่านี่เราจะเอาอย่างไร เมื่อปีที่แล้วก็มีอย่างนี้เราก็แก้ปัญหาผ่อนคลายเป็นไปได้โดยไม่จำเป็นจะ

ต้องประกาศ เมื่อปีถัด ๆ ไปก่อนที่เราเข้ามารับตำแหน่งหน้าที่นี้ก็สอบถามจากเพื่อนซึ่งมาเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ ก็ได้ผ่อนคลายเป็นพิเศษ ถ้าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติจะคิดว่ากระทบกับท่านรัฐมนตรีว่าการนี้โง่เดินตามกันซึ่งเขาปฏิบัติมาแล้วก็คงจะถูก แต่ก็คิดว่าในเมื่อท่านที่เป็นรัฐบาล เป็นรัฐมนตรีมาก่อนแก้ปัญหาเรื่องนี้ในทำนองนั้น ก็พอจะบันยะบันยังและตัวกระทบเองทดลองเมื่อปีที่แล้วก็จัดสรรไปยังวิทยาลัยครูต่าง ๆ เสร็จเรียบร้อยแล้วเรื่องก็เรียบร้อย กระทบก็คิดเอาว่า เอ เทียบนี้ก็คงจะเรียบร้อย กระทบก็เลยขออนุมัติท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เพราะท่านบอกว่ารัฐมนตรีช่วยพิจารณาเรื่องนี้เถิด เมื่อปีที่แล้วท่านก็เคยแก้ไขมาแล้วก็รู้สึกว่าการมันเรียบร้อยดี ก็ดำเนินการตามแบบเก่าแต่ที่มีข่าวว่ากระทบนั้นไปบังคับอธิการวิทยาลัยครูทั่วประเทศให้รับยึดเยียดนั้น ไม่จริง เพราะในวันที่ ๒๗ พฤษภาคมที่ผ่านมา กระทบก็ได้ประชุมร่วมกับอธิการวิทยาลัยครูทั่วประเทศว่าจะพอรับได้ไหมจำนวน ซึ่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ท่านเสนอมากับราษฎรและตัวประชาชนเองมานี้เราจะไปตำหนิท่านผู้แทนราษฎรไม่ได้ กระทบพูดในที่ประชุมอย่างนี้เลย เพราะท่านได้เป็นผู้รับเลือกตั้งมาจากประชาชน ท่านเป็นตัวกลางเป็นคนกลางที่จะรับความเดือดร้อนความต้องการของประชาชนนำมาสู่ผู้บริหารให้หาทางแก้ไข ให้หาทางช่วยเหลือ ทางอธิการวิทยาลัยครูทั่วประเทศก็บอกว่าถ้าจะรับเพิ่มก็กำหนดจำนวนไม่ได้แต่ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการจะต้องกำหนดนโยบายมาแน่นอน เพราะอธิการวิทยาลัยครูทั่วประเทศนี้ปฏิบัติงานภายใต้พระราชบัญญัติวิทยาลัยครู โดยมีสภาการฝึกหัดครูเป็นผู้กำกับนโยบายจะให้รับเพิ่มนี้ จะต้องได้รับอนุมัติเสียก่อน กระทบก็ยอมรับในหลักการนั้นแล้วได้คุยกันในหลักการคร่าว ๆ ว่าเราจะทำอย่างไรดี ก็เอาอย่างนี้ก็แล้วกันแบบปีที่แล้ว แต่ยังมีแก้ไขกันบ้าง

ประการแรก ทางอธิการวิทยาลัยครูทั่วประเทศขอว่า ขอให้วิทยาลัยครูทั่วประเทศได้มีสิทธิ์เอนกเรียนซึ่งมาสมัครสอบและทางวิทยาลัยได้ประกาศขึ้นเป็นที่สำรองไว้เข้าทั้งหมดซึ่งมีประมาณ ๓,๐๐๐ คน กระทบก็ยอมรับในหลักการนี้ กระทบเห็นว่าเป็นความยุติธรรมที่สุดในเมื่อเขาได้ประกาศชื่อเป็นที่สำรองแล้ว กระทบก็ยอมให้โดยไม่ขัดข้อง

ประการที่ ๒ เขาบอกว่า ในเมื่อเข้าเงื่อนไขดังคนอื่น ก็ขอให้บุตรครู บุตร
 ข้าราชการ นักการภารโรง หรือลูกหลานของวิทยาลัยครูได้มีส่วนเข้ามาด้วย โดยทาง
 วิทยาลัยครูต่าง ๆ เสนอมา แต่ให้รับเฉพาะผู้สมัครเข้าเรียนชั้น ป.๑. ในปีการศึกษา
 ๒๕๒๔ เท่านั้น หรือผู้ใดสมัครเข้าเรียน คบ. หลักสูตร ๔ ปี แต่ยินดีแจ้งความประสงค์
 ว่า ยินดีจะลดลงมาเรียนชั้น ป.๑. ก็จะพิจารณาช่วยเหลือ ส่วนจำนวนนั้นยังกำหนด
 ไม่ได้ว่าจะรับเพิ่มได้เท่าไร ก็ในวันนั้นกระผมก็ทำเป็นหลักการว่าเราไม่ประกาศก็เอาเท่าที่
 เสนอมาแล้วนั้นก็คงพอจะแก้ปัญหาได้เหมือนปีที่แล้ว ทางอธิการวิทยาลัยโดยที่ประชุมตกลง
 กันว่า ขอให้ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการนี้เสนอชื่อที่บรรดาสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรท่าน
 เสนอมา ที่ผู้ปกครองเสนอมา ที่แจ้งมาทางวิทยาลัย หรือที่แจ้งมาทางกรมการฝึกหัดครู
 ให้กรมการฝึกหัดครูภายในวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๒๔ กระผมก็ทำงานทั้งวันเสาร์ วันอาทิตย์
 ทั้งขณะนั้นกระผมป่วยด้วยความจริงกระผมป่วยมาแล้วครั้งหนึ่ง ก็ทราบข่าวมีอุบัติเหตุเรื่อง
 การศึกษา ม. ๓ ม.ศ. ๓ เขายังไม่หายดีก็มา มาก็มาทำงานก็ป่วยอีก ก็อุตส่าห์ทำให้เสร็จ
 คิดว่าเรื่องจะเรียบร้อยในวันที่ ๑ กระผมก็เสนอเรื่องราวให้กรมการฝึกหัดครูพิจารณา ท่าน
 ผู้แทนทั้งหลายครับ ดังท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้มีเกียรติจากจังหวัดเชียงรายท่าน
 บอกว่า กระผมให้โควต้า จะถือว่าโควตาก็ใช่ แต่ไม่ได้เป็นโควต้าที่แน่นอนอย่างนั้น
 กระผมพิจารณาตามควรด้วยเหตุผลว่า ผู้แทนราษฎรท่านเสนอมานี้จะให้คนละเท่าไร เพื่อ
 ให้เข้ากับจำนวนที่ทางวิทยาลัยครูเขาบอกว่า จำนวนยังบอกไม่ได้ขณะนี้ ขอให้ท่านเสนอ
 จำนวนหนึ่งมาก่อน กระผมก็เสนอไปด้วยความสุจริตใจในวันที่ ๑ กระผมเสนอไปเท่าที่
 กระผมจำได้มีตัวเลขอยู่นี้ก่อนที่กระผมยื่นใบลาตั้งแต่วันที่ ๑ แต่วันที่ ๑ ไม่ได้กลับ ลา
 แล้วไม่ได้ลา เพราะยังตกลงยังส่งเรื่องราวให้กรมการฝึกหัดครูยังไม่เสร็จ กระผมส่งในวันที่
 ๑ นั้นที่มาติดต่อกับกระผมเองของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ๙๒๒ ท่าน และแล้วจากราษฎร
 ซึ่งมาติดต่อกับกระผมในครั้งนั้น วันที่ ๑ จำนวน ๕๐๙ คน ของผู้แทนราษฎร ๙๒๒ คน
 ส่วนเสนอกับทางกรมการฝึกหัดครู ๓,๐๐๐ คน ซึ่งเขาถือว่าเป็นที่สำรองนั้นเป็นสิทธิของ
 วิทยาลัยครูต่าง ๆ ที่เขาจะต้องเสนอ เขาจะต้องเอาเขาเอง แล้วก็จากวิทยาลัยครูซึ่งเขาขอ
 ว่า ควรจะให้สิทธิลูกครูบาอาจารย์และญาติพี่น้องในที่นั้นได้เข้าด้วย แต่อยู่ในกฎเกณฑ์

เดียวกันได้สมัครสอบ ถ้าไม่ได้สมัครสอบในปี ๒๕๒๔ นี้จะไม่พิจารณา เขาก็ส่งมา ๑,๒๑๙ คน จากข้าราชการในกระทรวงศึกษาธิการก็ฝากลูกหลานมาจำนวนตัวเลขก็ ๒๑๙ คน จากหน่วยงานอื่น เช่น จาก กอ.รมน. จากทหาร จากอะไรหลายสิ่งหลายอย่างก็ไม่มาก ๑๑๕ คน ผู้ปกครองมาติดต่อเอง ทางกรมการฝึกหัดครูในวันนั้นก็ ๒๕๖ คน รวมแล้วบัญชีในวันที่ ๑ ซึ่งกระผมส่งไป คัดไปให้กรมการฝึกหัดครูนั้น ๔,๐๒๓ คน แล้วกระผมก็ใช้สิทธิของกระผม คือยื่นใบลาต่อท่านนายกรัฐมนตรีแล้วไปรักษาตัวเอง ก็นึกว่าเรื่องมันเรียบร้อยจะไปนอนสบายอยู่คงเรียบร้อย ทุกสิ่งทุกอย่างก็คงจะเรียบร้อย เหมือนปีที่แล้ว ก็ได้ทราบข่าวว่ายังมีบรรดาเพื่อนผู้แทนราษฎรที่เคารพทั้งหลายว่ายังไม่ได้เสนอชื่อทางการฝึกหัดครูเขาก็โทรศัพท์ทางไกลไปถามกระผมว่า จะให้ทำอย่างไร กระผมก็มอบนโยบายให้มาว่า ทางกรมการฝึกหัดครูวินิจฉัยไปแล้ว รวมทั้งผู้แทนราษฎรรวมทั้งราษฎรที่ไปติดต่อ แต่กระผมขอให้นโยบายว่า ผู้ปกครองเด็กซึ่งมาติดต่อด้วยตนเองนั้นขอได้โปรดเอาใจใส่เป็นพิเศษ คือพ่อมาเอง แม่มาเอง พี่ชายมาเอง แต่ให้ฟังพิจารณามีบุคคลบางประเภทฉวยโอกาสในขณะที่คนจำนวนมากอยากจะได้ของจำนวนน้อยก็ไปเที่ยวร่ำปากชาวบ้าน อันนี้เป็นข้อเท็จจริง แต่ไม่ใช่ผู้แทนราษฎรเด็ดขาด พิมพ์เป็นโรเนียวมาเลยเป็นปี ก็แล้วก็รอกบายชื่อผู้ปกครองทำหน้าที่เป็นตัวแทนบอกว่า เป็นลูกเป็นหลานกระผม กระผมสอบสวนด้วยความแท้จริง ถามไปถามมาชื่อพ่อของหลานคุณชื่อว่าอย่างไร ตอบชื่อพ่อของหลานไม่ได้ มีลักษณะนี้หลายสิ่งหลายอย่าง กระผมก็ไม่พยายามพิจารณา เพราะกระผมไม่ยากให้คนไปรีดไถซึ่งกันและกัน แล้วอาจจะแอบอ้างเอามาให้กระผมก็ได้ ในขณะที่กระผมไปนอนป่วยอยู่นั้นก็ได้รับทราบว่าเป็นไร ด้วยความบริสุทธิ์ใจกระผมไม่ได้เป็นอย่างนั้น กระผมถึงกราบเรียนให้เพื่อนผู้แทนราษฎรได้รับทราบ และกระผมเชื่อด้วยความสุจริตใจว่าที่สื่อมวลชนที่ดีที่มีข่าวว่า นักศึกษาต่อต้านก็ดี อ้างว่าผู้แทนราษฎรได้ใช้อภิสิทธิ์นั้นกระผมได้ตอบโต้ไปทางหน้าหนังสือพิมพ์แล้ว ๒ ครั้ง โดยกล่าวอ้างตัวเลขว่าไม่เป็นความจริง ผู้แทนราษฎรก็ทำหน้าที่เป็นคนกลาง หลังจากทีราษฎรทั้งหลายที่เดือดร้อนมาพบเขา จะให้ท่านเหล่านั้นทำ

อย่างไร กระทบก็อ้างตัวเลขว่าที่ผู้ปกครองฝากเองได้ทั้งหมด ๒,๙๗๙ คน ที่ฝากผ่านทาง ท่านผู้แทนราษฎร ๑,๙๕๖ คนเท่านั้น จะถือว่าผู้แทนราษฎรไปเอาเปรียบนะมันจริงหรือ เปล่า ในเมื่อตัวเลขเป็นอย่างนี้ และกระทบเชื่อโดยสุจริตใจว่าบรรดาผู้แทนราษฎรทั้งหลายนั้นท่านไม่ทำอย่างนั้นเด็ดขาด กระทบยืนยันกับสื่อมวลชน ๒ ครั้งมาแล้ว กระทบยืนยันตัวเลขว่า ตามที่ท่านดอกเตอร์อนุวรรตน์ ท่านได้ชี้แจงในคำอภิปรายของท่านนั้น ท่านชี้แจงว่าตัวเลขทั้งหมดทุกระดับก็แสนกว่าก็ถูกต้อง แต่มันมีเศษซึ่งท่านไม่ได้พูดให้ชัดเจน กระทบจะขอนำมาชี้แจงต่อที่ประชุมนี้ให้รับทราบ ระดับ ป.กศ. สูง ทุกวิทยาลัย สัมคร ๖๐,๓๔๕ คน ค.บ. ๔ ปี ๑๙,๙๓๔ คน ค.บ. ๒ ปี ๑๐,๙๕๐ คน ระดับปริญญาตรีในที่ประชุมเรารับปากไม่ได้ เพราะถือว่าเป็นระดับบัณฑิต แต่ระดับ ป.กศ. สูงนั้นก็ไม่ใช่รับปากก็เอาบุคคลซึ่งได้สัมครสอบ และก็สนใจอยากจะเรียน เรื่องไม่ได้ประกาศไม่ได้ประกาศจริง ๆ เพราะดำเนินตามวิธีการซึ่งเคยทำมาแล้ว ก็เรียกว่าหนทางนี้เคยเดินอย่างนี้ เรียบร้อยก็เดินไปอย่างนี้ก็ดีกว่าจะไม่มีขากหนาม จะถือว่ากระทบผิดพลาดความสามารถไม่พอ คิดการล่วงหน้าไม่ถูกต้องอันนี้ก็ถูก เพราะเรื่องมันเป็นอย่างนั้นไปแล้ว ท่านที่เคารพทั้งหลายครับ ในเมื่อตัวเลขมันเป็นอย่างนี้วิทยาลัยครูต่าง ๆ รับเข้าได้สอบได้จริง ๆ ตามเป้าหมาย ๑๓,๖๙๗ คน รวมแล้วรับ ๒ ครั้ง คือวันที่ ๑ กระทบเสนอชื่อไปแล้ว กระทบก็ลาป่วย ก็ให้ทางกรมการฝึกหัดครูช่วยกรุณาหากวิทยาลัยครูมีที่ที่จะรับเพิ่มได้อีกก็พิจารณาไปเถิด รวมทั้งหมดแล้ว ๗,๙๓๕ คน ขณะนี้คนส่งไปเรียนใน ป.กศ. สูง ๒๑,๕๓๒ คน ก็เรียกว่าเกินเป้าหมายตามสภาการศึกษา สภาการฝึกหัดครูกำหนดไว้ตามนโยบายของรัฐบาล ส่วนนโยบายของรัฐบาลจะถูกจะผิดนั้นท่านวิจารณ์ได้ในทางสร้างสรรค์ก็เรียกว่าเกินเป้าหมายไป ๗,๙๓๕ คน ก็มีเหลืออยู่ซึ่งยังไม่มีที่เรียน แต่ก็ไม่ทราบว่าจะไปเข้าเรียนที่ไหนแล้ว จะไปอยู่มหาวิทยาลัยรามคำแหงหรือจะไปอยู่ที่ไหนก็ไม่ทราบ ๓๙,๙๑๓ คน แต่ถ้ารวมเอา ค.บ. ๔ ปีซึ่งยังสนใจที่จะลดมาเรียน ป.กศ. สูงเพิ่มเข้าอีกก็ คงจะเกือบ ๕๐,๐๐๐ คน ถ้าสมมุติว่ามันเป็นอย่างนั้น ดังนั้นที่มีใบปลิวว่ากระทบเอาไปเปรียบเทียบกับไปหาปลาในหนอง กระทบก็พูดที่เล่นที่จริงกับพี่น้องคนภาคตะวันออกเฉียงเหนือว่า พี่น้องทั้งหลายมาสายไปหน่อย มันก็เหมือนเราไปลงปลาในหนองนั้นนะ

เขาเริ่มลงตั้งแต่ ๓ โมงเช้า แต่บ่าย ๓ โมงพี่น้องถึงมา ก็ไม่เข้าใจว่าปลา มันจะเหลือหรือไม่เหลือ ก็คงเป็นไปไม่ได้ เพราะมาสายเสียแล้ว ถ้าทำทั้งหมดจะถือว่ากระผมผิดพลาด เพราะว่าไม่ได้ประกาศ ไม่ได้ประกาศจริง ๆ เพราะที่ประชุมของอธิการบอกว่าเรารับเฉพาะคนซึ่งมาแจ้งความประสงค์ไว้ขณะนี้ แล้วก็เสนอไป มันก็ได้ไม่หมด เพราะว่าบรรดาผู้แทนราษฎรทั้งหลายท่านก็ต้องรับผิดชอบราษฎร แต่ละจังหวัดแต่ละเขตจำนวนมากมายพอสมควร กระผมไม่ตำหนิท่าน กระผมอยากจะเรียนต่อไปว่า ทำไมตามที่ท่านผู้เสนอญัตติท่านเสนอว่า เรียนครูนั้นไม่จำเป็นจะต้องเป็นครูสมอไปอันนี้ก็ถูก แต่กระผมคิดว่าคงไม่ถูกที่สุด ข้อที่ถูกที่สุดนั้นก็คือเรียนครูแล้วอยากเป็นครู โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระผมขอยืนยันกับค่านิยมของพี่น้องในภาคตะวันออกเฉียงเหนือว่า อยากจะเรียนครู เพราะว่าเรียน ๒ ปี เรียนแล้วได้สอนอยู่ใกล้บ้าน พ่อแม่ได้พึ่งพาอาศัยอะไรทำนองนี้ก็คือค่านิยมของคนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แต่ในข้อเท็จจริงแล้ว จะมีจำนวนสักกี่เปอร์เซ็นต์ ซึ่งไปประกอบอาชีพอย่างอื่น และได้รับความสำเร็จ กระผมยืนยันว่ามี ส่วนใหญ่แล้วแม้มีอาชีพอย่างอื่น เวลาเขาประกาศสอบครูต้องมาสมัครอยู่ดี เขาประกาศรับ ๑๐๐ อัตรา ก็มี คนมาสมัคร ๒,๐๐๐ คน ๓,๐๐๐ คน ขณะนี้มีอยู่แล้วคนเรียนจบครู ไม่มีอัตรารับให้พอ กับปริมาณของจำนวนคนที่เรียนสำเร็จนั้น มีแน่นอน และอะไรตามมาครับ เกิดปัญหา คอร์รัปชัน พอในเมื่อตำแหน่งมีน้อย คนสมัครมีมาก ก็วิ่งเต้นก็เกิดมีหน้าม้าขึ้นมาทาง ๆ ที่กรรมการไม่รู้ก็บอกว่าข้าพเจ้าไม่รู้จักกับศึกษาธิการจังหวัด รู้จักประธานกรรมการรู้จักคน นั้นคนนี้ เสร็จแล้วก็มีการอย่างนี้เกิดขึ้น ปัญหาที่มีที่ท่านดอกเตอร์อนุวรรตน์ท่านว่า เราต้องรับผิดชอบอย่างจริงจัง กระผมคิดว่าท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการก็ดี กระผมก็ดี รับผิดชอบด้วยความจริงใจเต็มตามความสามารถที่มีอยู่ ความสามารถของกระผม นั้น ถ้าสมมุติว่ากระผมสามารถจะแบกกระสอบข้าวสาร ๑๐๐ กิโลกรัมได้ ถ้าจะให้กระผมแบกมากกว่านั้นหนัก ๑๕๐ กิโลกรัมนี้กระผมทำไม่ได้ กระผมได้รับทำด้วยความจริงใจ แต่ว่าความรับผิดชอบในการผลิตครูนั้น ถ้าเผื่อมากจนเกินไป อนาคตของบ้านเมืองถ้าถึงวันนั้นแล้วเราทั้งหลายไม่ได้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรรุ่นใหม่

ก็มาบอกว่ารัฐมนตรีสมัยนั้นมันบ้าหรืออย่างไร ผลิตไม่ลืมหลืมตา ที่ท่านดอกเตอร์อนุวรรตน์ ท่านว่าลูกของท่าน ก็สมัยอาจารย์หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช อนุมัติงบประมาณให้ เรียนครู ๒ ผลัด ในกาลเวลานั้นกระผมคิดว่าท่านอาจารย์หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช ท่านตัดสินนโยบายถูกต้อง เพราะว่ามีความจำเป็นจะต้องเร่งผลิตครู เพราะว่าครูไม่พอ ผลิตแล้วปัญหาหนักขึ้นครุรุ่นนั้นก็ยังมีเหลืออยู่บ้าง ส่วนใหญ่ทำงานไปแล้ว ก็ผลิต เกินมาเรื่อย ๆ ทุกปี กระผมคิดว่าท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายต้องยอมรับความจริงอันนี้ว่าเกิน มาทุก ๆ ปี เพราะการกระทำดังที่เรากระทำมาแล้วนี้ ถ้าทุกคนคิดกันว่า นี่คือข้อผิดพลาด ก็เป็นข้อผิดพลาด ถ้าถือว่าควรจะทำต่อไป ถ้ายังเห็นว่าไม่ดีควรจะทำต่อไป มันก็คงไม่ดี ต่อไป ถ้าเห็นว่าวิธีนี้ไม่ดี เราจะเลิกมันก็อาจจะดี นี่คือข้อเสนอแนะของกระผม กระผม คิดว่าที่ท่านดอกเตอร์อนุวรรตน์จะให้เปิด ๒ ผลัดในการเรียนครูนั้นกระผมไม่เห็นด้วย ด้วยความสัตย์จริงกระทรวงศึกษาธิการไม่เห็นด้วย เพราะคนที่จะไปเป็นครูได้นั้น กระผม เองพยายามคิดอยู่เสมอว่าทำอย่างไร ถึงจะได้คนดีที่สุดไปเป็นครู คำว่า “ครู” นั้นคือ คนเก่ง คนยอด อย่างครูมวยจะต้องชกมวยเก่งถึงจะเรียกว่า เป็นมวยชั้นครู ขอโทษขอ ประทานอภัย อาจารย์หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช ท่านเก่งทุกอย่าง เราก็เรียกท่าน ว่าบรมครู คือท่านเก่งจริง ๆ ท่านรู้นั้นรู้นี้ รู้หมดแทบทุกอย่าง ฉะนั้นการที่เราจะผลิตครู เป็น ๒ ผลัดกระผมคิดว่าความล้มเหลวในอนาคตในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของบ้าน เมืองนั้นมันจะถูกแล้วหรือยัง ในความเห็นส่วนตัวของกระผมว่าไม่น่าจะเป็นอย่างนั้น และกระทรวงศึกษาธิการก็คิดว่ามีลักษณะแนวความคิดเห็นเหมือนกันกับกระผม เพื่อนที่ รักครับ กระผมคิดว่าทำไมอาจารย์วิทยาลัยครูถึงผลักรทำให้ประชาชนได้มาพบผู้แทน- ราษฎร และได้มาพบรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่เคารพ ทั้งหลาย กระผมขอกราบเรียนว่า จำเป็นจะต้องขออนุญาต แม้ว่าแถลงการณ์ฉบับนี้อาจ จะว่ากระผมไม่มีความสามารถ เอาละครับ ความสามารถของคน กระผมยอมรับว่ามีขีด จำกัดอยู่ในระดับหนึ่ง จะให้มีมากกว่าความสามารถที่แท้จริงซึ่งเป็นธรรมชาติ และเกิด มาจากทักษะของแต่ละคนนะมากกว่านั้นคงเป็นไปได้ อันนี้กระผมยอมรับ แต่กระผม อยากจะกราบเรียนท่านทั้งหลายว่า มันมีขบวนการเกิดขึ้นแล้วครับ กระผมเชื่อกันแล้ว

บรรดาเพื่อนผู้แทนราษฎร ขอประทานเอ่ยนาม คุณเชวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ ที่อ้างชื่อ
 ในหนังสือพิมพ์ วันนี้กระผมจับได้แล้ว มีอาจารย์วิทยาลัยครู ๔-๕ คน เคยมี
 นักเรียนซึ่งไปสอบเข้าเรียนครูที่นั่นสอบไม่ได้ ได้มาเขียนคำร้องต่อกระผม เมื่อตอน
 กระผมกลับไปนี่เอง ขอความเป็นธรรมจากรัฐมนตรีช่วยศึกษา เพื่อเรียกเงินคืนจาก
 อาจารย์วิทยาลัยครูอุบล มีทั้งหมด ๓๓ คนก็บอกระบุชื่อว่ามี ๔-๕ คน แต่กระผมจำชื่อ
 ได้ ๒ คน เขาก็เซ็นชื่อ นี่เป็นคำร้องที่ชัดเจน และก็มีคำร้องจากประชาชน จากอำเภอ
 กุฉินารายณ์ว่าปีที่แล้วเอาเงินเขามาคนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ส่วนปีนี้ก็ว่าจะช่วยให้ได้ก็ไม่ได้
 และมีคำร้องจากผู้หญิง จังหวัดบุรีรัมย์ว่า ภรรยาของอาจารย์ในวิทยาลัยครูไปเอาเงินเขา
 นอกจากนั้นก็มีคนร้องเรียนว่าคนนั้นคนนั้นซึ่งเป็นประชาชนธรรมดาที่มีมากมาย ซึ่งกระผม
 ไม่สามารถที่จะบอกได้ในที่นี้ ขบวนการ ๓๓ ของอาจารย์วิทยาลัยครูนี้บอกว่าเอาคนละ
 ๕,๐๐๐ บาท ท่านคุณดุชิครับ ๓๓ ก็ ๕,๐๐๐ เขาก็ต้องการเงินคืน และระบุชื่อชัดเจน
 จะด้วยเหตุนี้หรือไม่ที่ทำให้อาจารย์ในวิทยาลัยครูจำนวนน้อย ไม่ใช่จำนวนมากอาจจะมี
 อยู่ทุกวิทยาลัย แล้วก็ไปทำอย่างนี้ ในเมื่อช่วยไม่ได้ก็ต้องผลักรถ ขอโทษที่ให้เรา
 ทงหลายได้เปิดเกมในทางสภาผู้แทนราษฎรแล้วก็เอาผลก้นนั้นเข้าไป แล้วเขาก็ได้
 ประโยชน์ ซึ่งกระผมกล้านำความจริงนี้มาชี้แจงในสภานี้ เพราะเขาเซ็นชื่อจริง และเป็น
 นักเรียนซึ่งมาอยู่ขณะนี้ ๓๓ ทำให้กระผมถึงคิดว่า คุณเชวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ ของกระผม
 นี้ถูกเขาป้าย เพราะคน ๆ นี้เขามีวิธีการแยบยล เขาไปเอาเงินจากนักเรียนมาแล้วเขามา
 เขียนหนังสือฉบับหนึ่งให้นักเรียนเสนอไปยังคุณเชวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ก็คิดว่าเป็นราษฎร
 ที่เดือดร้อน ก็ปะหน้าชื่อว่าเป็นญาติไม่มีที่เรียน ก็ขอให้ช่วยพิจารณา เชวงศักดิ์
 เศรษฐมัตย์ ส.ส. อุบล จริง ๆ นะชื่อคนตรงกับฉบับที่เขาบอกร้องทุกตัวอักษร ทุกเลข
 ที่ ลักษณะอย่างนี้มีมาก ในสังคมไทยครบขณะนี้สาเหตุที่เรื่องมันยืดเยื้อ มันไม่เรียบร้อย
 เหมือนทุกปีที่ผ่านมาคงจะมีเหตุอย่างนี้เกิดขึ้น ความคิดของบุคคลซึ่งไม่สุจริตคิดอย่างนี้
 แล้วก็ไปทำให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้ทรงเกียรติว่าเอาเงินเอาทองจริง ๆ กระผมยืนยัน
 ได้ ไม่ใช่ กระผมสอบสวนแล้ว กระผมเช็คแล้ว แต่ว่าคนแอบอ้างมีเยอะ แม้แต่กระผม
 เองเขาก็แอบอ้าง กระผมขอระบุมีคนเดียว คนหนึ่ง กระผมไม่ขอระบุชื่อเพราะเขาไม่ได้อยู่ที่นี้

เขาเป็นข้าราชการครูแต่ปลดเกษียณไปแล้ว ไปกว้านประชาชนในเขตกาฬสินธุ์ บอกว่าจะเอามาให้กระผมคนละ ๕,๐๐๐ บาท จนเดี๋ยวนี้กระผมก็ไม่เคยได้รับเงิน ๕,๐๐๐ บาทเลย และคนคนนั้นเมื่อกระผมทราบ บัญชีแกฝากมา ๙ คน ๑๐ คนนี้กระผมไม่ให้เลย กระผมรู้สึกว่าการกระทำนี้เป็นบาปทางใจพอสมควร พอกระผมรู้แน่ชัดว่าคนคนนั้นเอาเงินเข้ามาแล้วก็จะแอบอ้าง กระผมก็ไม่ให้ แม้ว่าราษฎรเหล่านั้นจะด่าว่าไม่ให้เสียงกระผมเลย ไม่สนับสนุนให้กระผมเป็นผู้แทนราษฎรอีก กระผมก็พอใจ ในเมื่อประชาชนเขาเห็นว่ากระผมทำอย่างนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ถูก แต่กระผมคิดว่ากระผมทำถูกและชอบธรรมที่สุด และกระผมคิดว่าถ้าสภานี้จะมอบหมายนโยบายให้กระทรวงศึกษาธิการไปปฏิบัติโดยให้รับครุภัณฑ์นั้น คงจะเป็นไปไม่ได้ แต่ถ้าหากว่าจะคิดเอาวิธีอื่นอาจจะเป็นวิชาชีพ ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการท่านเป็นคนกำหนดนโยบาย ท่านจะเป็นคนชี้แจงและแถลงว่าจะทำอย่างไร ประเด็นหนึ่งซึ่งกระผมอยากจะกราบเรียนต่อสภานี้ นักเรียนซึ่งเหลืออยู่ทั้งหมดประมาณ ๕๐,๐๐๐ คน เราไม่แน่ใจว่าไปเข้าเรียนอยู่ที่ไหน เราไม่แน่ใจว่าขณะนี้เด็กเหล่านั้นไปเข้าเรียนอยู่ในโรงเรียนเอกชน ซึ่งเขาตั้งเป็นโรงเรียนราษฎรอาชีวศึกษาเท่าไร ถ้ากระผมพูดไป ท่านทั้งหลายก็จะคิดว่ากระผมไปเข้ากับเอกชนจริง ๆ เอกชนเหล่านั้นเขาก็ตั้งขึ้นมาแล้วก็ช่วยเหลือรัฐบาลในขณะซึ่งรัฐบาลอย่างเมืองไทยสภาวะเศรษฐกิจไม่สามารถจะจัดการศึกษาระดับสูงด้วยตนเองได้ทั้งหมด ก็กำหนดนโยบายให้เอกชนเขามาร่วมด้วย ถ้าเผื่อว่าเรารับทั้งหมด เกิดพวกนั้นไปลาออกจากโรงเรียนเอกชนมา เพราะค่าเล่าเรียนมันแพงมากเป็น ๔ เท่ากับโรงเรียนรัฐบาล บางโรงก็ตั้ง ๑๐ เท่า ถ้าออกมาแล้วโรงเรียนเหล่านั้นยุบเลิกอยู่ไม่ได้ นักเรียนเหล่านั้นถูกลอยแพ รัฐบาลนี้สภานี้ก็ต้องมาพิจารณาผู้ตกอีกว่าจะต้องหาที่เรียนให้นักเรียนเหล่านั้นได้อย่างไร จะต้องตั้งงบประมาณมาสร้างอาคารเรียนอีกเท่าไร และจำเป็นจะต้องช่วยครูของโรงเรียนราษฎรซึ่งถูกลอยแพนั้น ให้มาเป็นข้าราชการของกระทรวงศึกษาธิการ กระผมคิดว่าความจริงอย่างนี้ กระทรวงศึกษาธิการก็ครุ่นคิดและก็คิดอย่างถี่ถ้วน แต่อาจจะไม่ถี่ถ้วนมากที่สุด เพราะข้อบกพร่องของคนมันมี กระผมถึงกราบเรียนโดยสรุปว่าเพื่อนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้มีเกียรติทั้งหลายท่านสบายใจได้เลย ท่านไม่ได้

เป็นบุคคลซึ่งใช้อภิสิทธิ์ ท่านทำหน้าที่เป็นคนกลาง แม้ว่าทำหน้าที่เป็นคนกลาง ไม่ถูกบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ ท่านอาจจะลั่นไกล ซึ่งมีบางคนไม่เห็นด้วยว่าทำหน้าที่คนกลาง แบบนี้ ก็ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เสียหาย และที่มีข่าวว่าไปเอาเงินเอาทองนั้น ท่านถูกแอบอ้างชื่อ กระผมยืนยันได้ด้วยความสุจริตใจ กระผมขอเรียนชี้แจงแก่นี้ ขอบพระคุณมากครับ

นายประสิทธิ์ จันทวรา (อุบลราชธานี) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผมมีความดีใจมากที่ท่านประธานอนุมัติให้กระผมได้พูดวันนี้ กระผม ประสิทธิ์ จันทวรา ส.ส. จังหวัดอุดรธานี เท่าที่ท่านผู้มีเกียรติได้เสนอบัญญัติเข้าสู่ สภานี้ ให้นับนักศึกษาเพิ่มเข้าเรียนในปีการศึกษาปีนี้นั้น กระผมก็ภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง แต่เมื่อทางรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้รับนักศึกษาเพิ่มเข้าคราวนี้นั้น กระผมว่าการรับไม่ถูกต้องนัก ไม่ให้ความยุติธรรมแก่นักเรียนเหล่านั้น เนื่องจากท่านใช้อภิสิทธิ์ สิทธิฝักต่าง ๆ จากผู้ปกครองก็ดี จากอาจารย์ ครูก็ดี จากข้าราชการศึกษาก็ดี จากผู้แทนก็ดี นะครับ ถ้าหากว่าท่านจะรับอย่างนี้แล้ว จะหาความยุติธรรมจากไหน เพราะท่านก็รับ ไม่ได้ทั้งหมด ถ้าท่านรับได้ทั้งหมด กระผมไม่ว่า รับไม่ได้ เมื่อรับไม่ได้ก็เกิดความเหลื่อมล้ำต่ำสูงขึ้น เพราะว่าเด็กบางคนนั้นฝากได้ก็ดีใจไป ผู้ที่ไม่ได้ก็เสียใจ ก็ไม่มีที่จะร้อง โวยวายอย่างนี้ ปัญหาว่ามันเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นปีต่อไป กระผมคิดว่าท่านควรจะวางนโยบายรองรับนักศึกษาที่จะจบเป็นปี ๆ อย่างมีขั้นตอนถูกต้องและปริมาณก็มีเป็นจำนวน จำกัดอยู่แล้วนะครับ ไม่ต้องสร้างปัญหาอย่างนี้เกิดขึ้นอีกประการหนึ่ง

ประการที่ ๒ หากว่ามีการรับเพิ่มอย่างนี้ ก็ควรจะพิจารณาหลักเกณฑ์อย่างที่ท่านผู้มีเกียรติได้พูดไปแล้วหลายท่านนะครับ หลักเกณฑ์อย่างไรอย่างหนึ่งเราจะเล่นจับสลากเอาใหม่ละ เราเรียกมารวมใครอยากจะเรียนวิทยาลัยครูต่อมาก็ท่าน เรียกมารวมจับสลากเอาใหม่ อย่างหนึ่งนะครับ อย่างที่ ๒ ก็เรียงลำดับเอาคะแนนที่สอบ สมมุติว่า นักเรียนวิทยาลัยครูอุบลจะรับได้สัก ๒๐๐ คน ก็เรียงลำดับเลขที่สอบจากเลขที่ ๑ ที่ยัง ตกค้างถึงเลขที่ ๒๐๐ รับผิดชอบนั้นก็แค่นี้ไป ปัญหาคงไม่เกิดขึ้น หรืออย่างที่ ๓ เรียกสมัคร สอบใหม่ทั้งหมด ผู้ที่สอบตกค้างอยู่มีเท่าไรก็เรียกสอบใหม่ก็ได้ ทำได้ทั้ง ๓ อย่าง แล้ว จะไม่มีปัญหาอย่างนี้เกิดขึ้น ปัญหาที่เกิดขึ้นในท้องที่จังหวัดอุบลราชธานีนี้ สำหรับตัว

กระทบเองมิได้ฝากท่านเลยแม้แต่คนเดียว เพราะการฝากผู้แทนราษฎรจะฝากเด็กนักเรียน
 เข้าโรงเรียนนั้น กระทบก็ว่าเป็นการไม่ถูกต้องเป็นตาบ ๒ คม สมมุติว่ามีนักศึกษาฝาก
 กระทบ ๑๐๐ คน ท่านช่วยกระทบได้เพียง ๑๐ คน อีก ๙๐ คนจะดำ่ว่ากระทบหาว่ากระทบ
 ลำเอียงเวลาหาเสียงวิ่งตอก ๆ มากราบเท่ากราบดินถึงบ้าน เวลาบรรจุได้ก็ฝากเด็กเข้าเรียน
 ได้เพียงคนอื่นรักคนนั้นชังคนนี้ ปัญหาขึ้นก็จะตามมา ไม่ใช่ผลดีแก่ผู้แทนราษฎรแม้แต่
 ประการใด ฉะนั้นกระทบพยายามหลบหลีกที่สุดในการฝากเข้าเรียนครั้งนี้ ครั้นต่อมาเมื่อ
 วันจันทร์ที่ ๑๕ นี้ กระทบกลับไปเยี่ยมบ้านก็ไปเจอผู้ปกครองนักเรียนโผล่ไปถึงบ้านกระทบ
 อีก ๑๐ กว่ารายครบในวันนั้น บอกว่าท่านอาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการวิทยาลัยครูอุบล
 บอกว่าไปฝากเข้าเรียนท่านไม่รับ ให้มาหา ส.ส. เป็นคนรับ จะทำอย่างไร กระทบก็ว่า
 เออมันจะถูกต้องหรือไม่ การรับนักเรียนลักษณะอย่างนี้กระทบก็ไม่เห็นด้วยในหลักการ
 จำเป็นกระทบก็เอาถ้าท่านว่าอย่างนั้นจริงๆ เราก็คงพาไป กระทบก็นำผู้ปกครองและเด็ก
 นักเรียนเหล่านั้น ๑๖-๑๗ คนไปพบผู้อำนวยการวิทยาลัยครูอุบล ท่านก็บอกว่ารับไม่ได้
 พวกที่รับ รับใครได้ละ รับใครที่ไหนบ้าง กระทบก็ถามท่าน ท่านบอกว่ารับได้เฉพาะ
 รายชื่อที่ส่งมาจากกระทรวงศึกษาธิการเท่านั้น ส่วนนอกนั้นรับไม่ได้ และจะรับถึงเวลาบ่าย
 ๓ โมงวันนี้เท่านั้น นอกนั้นก็ไม่มีรับ กระทบเรียนอีกว่าถ้าหากว่ารายชื่อจากกระทรวงศึกษา
 ธิการส่งมานั้นขาดตกบกพร่องมีคนสละสิทธิ์ ท่านจะรับเด็กของกระทบเพิ่มได้ไหม ท่าน
 ก็บอกว่ารับเพิ่มไม่ได้ จะรับเพิ่มได้ก็ต่อเมื่อท่านรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการส่งมาเท่านั้น
 ฉะนั้นรายชื่อที่กระทบฝากอยู่เวลานี้ก็มี ถ้าหากท่านจะรับก็รับ กระทบก็จะเสนอท่านนะ
 ครับ ถ้าจะรับเพิ่มอีก ที่นี้ก็เสนออีก เพราะว่าท่านวางกฎเกณฑ์มาอย่างนั้น หลีก
 แล้วหลีกอีกก็หลีกไม่พ้น เพราะประชาชนก็ต่อว่าเรา ทำไม ส.ส. จังหวัดอื่นฝากได้ละ
 ส.ส. บ้านเราทำไมไม่ฝากบ้างล่ะ เวลาหาเสียงคุณก็ไปหาท่านให้ช่วย เป็นอย่างนี้ไม่มี
 เจตนา และอีกทีนี่เมื่อเป็นเช่นนี้ ครั้นต่อมาเมื่อวันอังคารที่แล้วก็มีการสนทนาที่ใจดี
 กระทบนี้แหละ หาว่ากระทบนี้วิ่งเต้นฝากเด็กเข้าเรียนเอาเปรียบสังคม ลงชื่อสถาปนการ
 ศึกษา ๘-๙ สถาปน บอกว่า ส.ส. หน้าด่านหน้ามีอะไรต่างๆ ลงชื่ออย่างเหลวไหลกลเลย
 นี้เพราะปัญหานี้และกัแกมหากินเงินรายละ ๕,๐๐๐ บาท ๖,๐๐๐ บาทด้วย เงินเดือน

๑๘,๐๐๐ ไม่พอใช้หรืออย่างไร จึงมารีดนาทาเร้นจากประชาชน เอาถึงขนาดนั้นครับ นี่
 เพราะปัญหาท่านรับผิดชอบเหล่านี้ กระทบก็ถูกโจมตีและสร้างความแตกแยก สร้างความ
 เข้าใจผิดระหว่างประชาชนกับ ส.ส. และก็ลงข่าวหนังสือพิมพ์แทบทุกฉบับบอกว่า ส.ส.
 ผากเด็กเข้าเรียนเอาเงินรายละ ๕,๐๐๐ บาท ๖,๐๐๐ บาท อย่างนี้เป็นต้น ผลเสียหาย
 ก็เกิดขึ้น ฉะนั้นต่อไปนี้กระทบก็อยากที่จะให้ท่านรับนักศึกษาที่เหลือ แม้ท่านว่าจะเหลือ
 วิทยาลัยครูนั้น หากว่ารับมาก ๆ แล้วจะไม่มีที่ทำงาน ก็ขอให้ทางคณะกรรมการศึกษา
 พยายามหาที่เรียนที่อื่นอีกซิครับ เพราะเด็กขณะนี้ต้องการเรียนในสถาบันของทางราชการ
 เพราะราคาถูกหน่อย จะเป็นสถาบันการเกษตร โรงเรียนเกษตรกรรมหรือเทคนิค ซึ่ง
 เป็นโรงเรียนอาชีพะ เมื่อเรียนจบแล้วไปหาทำงานที่ไหนก็ได้ ทำไม่ไม่เปิดรับ เปิดรับ
 ซิครับดีกว่าปล่อยให้ให้นักศึกษาว่าง เทียวเร่ร่อนสร้างปัญหาสังคมอยู่อย่างกว้างขวาง แม้
 ว่าเรียนจบมาแล้วไม่มีงานทำ ก็ยังมีความรู้ติดตัว แม้จะประกอบอาชีพอะไรก็พอจะได้
 ตำแหน่งว่างเยอะแยะไป แม้แต่ตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน กำนันเขาก็เอา ต่อไปนี้เราต้องเลือก
 คนที่จะมาบริหารแต่ละท้องถิ่น ก็ต้องเลือกเอาคนมีความรู้อยู่บ้าง ยังมีตำแหน่งตำรวจ
 ตำแหน่งทหาร นายสิบ นายร้อย อะไรต่าง ๆ ก็เวลาอายุครบ ๒๐ ปี เมื่อเป็นพลทหาร
 ก็มีสิทธิ์เรียนนักเรียนนายสิบก็ยังได้ แต่ขอให้มีการศึกษาไว้ก็แล้วกัน อันนี้กระทบก็ขอ
 ขอบคุณท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษา ที่บอกว่าปีต่อไปจะไม่ให้มีการผลิตพลาดอย่างนี้
 ปีนี้ท่านยอมรับว่ามีการผลิตพลาดอย่างมาก เพราะท่านดำเนินการตามนโยบายปีที่แล้ว ๆ มา
 ปีนี้มีการเปลี่ยนแปลงก็เป็นบทเรียนแล้ว ปีต่อไปก็ขออย่าให้ผลิตพลาดอย่างนี้ ขอขอบคุณ
 ครับ

นายสมาน ชมภูเทพ (ลำพูน) : ท่านผู้เป็นประธานที่เคารพ กระทบ สมาน
 ชมภูเทพ ส.ส. จังหวัดลำพูน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : สรุปละเอียดครับ

นายสมาน ชมภูเทพ (ลำพูน) : ท่านผู้เป็นประธานครับ ของกระทบความ
 จริงเจ้าของญัตตินี้จะให้กระทบสรุปไปที่เดียวไม่ได้ ก็น่าจะเป็นท่านรัฐมนตรี คืออย่างนี้
 ครับกระทบฟังดูแล้ว เพราะกระทบยื่นญัตติบอกว่าขอให้รัฐมนตรีได้ชี้แจงว่าท่านได้ปฏิบัติ

อย่างไรหลังจากที่สภามอบหมายไปแล้วสำหรับเด็กที่ไม่มีที่เรียน ฟังพูดในวันนี้รู้สึกจะมุ่งตรงในเฉพาะนักเรียนวิทยาลัยครูเท่านั้น กระทบฟัง ๆ รู้สึกว่าท่านจะพูดในเฉพาะจังหวัดกาฬสินธุ์ หรือในจังหวัดที่มีเหตุการณ์ หรือว่าเฉพาะนักเรียน ป.กศ. กระทบขอกราบเรียนท่านผู้ที่รับผิดชอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านรัฐมนตรีว่าการคือท่านเองได้นึกหรือไม่ว่า ในขณะที่เด็กนักเรียนที่ไม่มีที่เรียนจริงๆ อย่างที่จังหวัดลำพูน หรือเชียงใหม่ มีวิทยาลัยการเกษตร เด็กสอบเป็นจำนวนมากเท่าไร ในขณะที่สำรองก็ไม่ได้รับการช่วยเหลือ ก็แสดงว่าเด็กคนนั้นไม่มีที่สอบก็หมายความว่าเร่วนต่อไป กระทบฟังท่านรัฐมนตรีได้ชี้แจงมาอย่างยัดเยียดแล้ว กระทบก็น่าสมเพชนโยบายการเมืองของประเทศไทยเป็นอย่างมาก เพราะว่าท่านเองแต่ละท่านเข้ามาเป็นรัฐมนตรีนั้น ท่านไม่ได้มีนโยบายเป็นของตัวเอง ท่านเข้ามาแต่ละคนฟังการให้สัมภาษณ์ในวันแรก ผมขอไปศึกษาดูนโยบายก่อน ใ้ไหนแหละครับคือเป็นตัวปัญหา เมื่อแต่ละคนเข้าไปจะต้องขอศึกษาดูก่อน เพราะตัวเองไม่มีนโยบายที่แน่นอนของตัวเอง อย่างปัญหาการที่เด็กนักเรียนไม่มีที่เรียนนี้ก็ควรจะเตรียมมาตั้งแต่ต้นแล้ว ไม่ใช่ว่าปีที่แล้วแก้ไม่ตก ปีนี้ก็มานั่งในห้องแอร์ต่อ ปีหน้าเกิดมีปัญหาค่อยว่ากันใหม่ มันไม่ใช่เป็นอย่างนั้น กระทบเองที่กระทบรู้สึกเป็นห่วงก็คือว่าในขณะที่ไม่ใช่วิทยาลัยครูเท่านั้น เด็กนักเรียนที่จบตั้งแต่ชั้น ป. ๗ ไม่มีที่เรียน อย่างจังหวัดของกระทบก็ต้องโกนหัวเป็นพระไปอยู่กับโรงเรียนที่เป็นพระ เพราะว่าทางรัฐบาลไม่สามารถจะช่วยเหลือได้ระดับสูงขึ้นมาได้อีก สอบเข้าโรงเรียนวิทยาลัยหรือว่าเข้าวิทยาลัยการเกษตรที่ลำพูนก็เหลือนั้นครับ ต้องการนักเรียนจำนวนไม่กี่ร้อยคน ผู้สมัครเป็นพัน ๆ แล้วเขาเหล่านั้นไปอยู่ที่ไหน รัฐบาลมีนโยบายรองรับหรือไม่ กระทบบอกว่ารัฐบาลถ้าหากเป็นอย่างนี้ กระทบถือว่าเป็นฆาตกรในระดับชาติ คือฆาตกรต่อเยาวชน คือผลิตผลเขาเหล่านั้นออกมาแล้วไม่ได้ให้อาาคตเขา กระทบเองรู้สึกเป็นห่วงก็เนื่องมาจากว่ากระทบฟังท่านผู้มีเกียรติจากจังหวัดศรีสะเกษ กระทบก็ประสบด้วยตัวของกระทบเองมาเหมือนกันว่าสำหรับคนที่เข้ามาเป็นรัฐมนตรีนั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐมนตรีว่าการคนปัจจุบัน ท่านมีบุคลิกประจำตัวของท่านอย่างนั้น ท่านผู้เป็นประธานที่เคารพท่าน ส.ส. ผู้มีเกียรติท่านอาจจะไปหาหรือเพื่อปัญหา ขอพูดง่าย ๆ ว่า ปัญหาที่ว่าเด็กนักเรียนฝากเข้าเรียน ท่าน

ก็ไปอ้างบอกว่าท่านทำไม่ได้ เพราะของท่านเองก็มีอยู่แล้ว คือพูดง่าย ๆ ว่าบัตสวะไปเลย ซึ่งกระผมเชื่อเหลือเกินครับ แต่ละท่านที่เคยไปพบกับท่านรัฐมนตรีผู้นี้ ท่านอยู่ในลักษณะที่เป็นข้าราชการประจำ แล้วท่านเป็นนักการเมืองไซลาน ท่านเองทำงานตามระเบียบแบบเลยที่เดียวครับ บอกว่าผมมีระเบียบอย่างนี้ ผมทำไม่ได้ ตั้งกฎเกณฑ์เป็นของตัวเองออกมาทุกอย่าง ท่านไม่ใช่เป็นนักการเมือง ไม่มีการวางแผนล่วงหน้า คือการทำงานทุกวันแต่ละอย่างเอาปัญหาเฉพาะหน้าไปวัน ๆ หนึ่ง พูดง่าย ๆ ว่า ฉันอยากเป็นรัฐมนตรี ฉันจะนั่งอยู่อย่างนี้แหละทำอะไรได้ก็ทำตามแต่ไม่ได้ก็ทำตามแต่ พูดง่าย ๆ ว่าความจริงเป็นอำนาจของรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบ แต่ท่านกลับกลับไปขวางอำนาจของรัฐมนตรีคือโยนให้รัฐมนตรีช่วยเป็นผู้ที่รับผิดชอบไป เมื่อเป็นอย่างนี้รัฐมนตรีช่วยก็เล่นมวยวัด พูดง่าย ๆ ว่าเอาปัญหาเฉพาะหน้าโยนให้กับบรรดา ส.ส.ทั้งหลายเป็นผู้รับผิดชอบบ้าง ซึ่งมันเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยดี แต่อย่างไรก็ตาม ตัวรัฐมนตรีนี้ไม่ได้รับผิดชอบนโยบายที่แน่นอนและไม่มีนโยบายของตัวเอง กระผมเชื่อเหลือเกินปีหน้ามีใหม่อีก ถ้าไม่มีกระผมทำลายครับ ถ้าหากไม่ได้วางโครงการ ขึ้นเล่นมวยวัดอย่างนี้ ที่กระผมเป็นห่วงก็คือว่าท่านเองเป็นข้าราชการประจำ กระผมว่าท่านเหมาะสมที่สุดที่ท่านควรจะเป็นข้าราชการประจำ กระผมก็ได้ฟังกับเพื่อนผู้ทรงเกียรติ บอกว่าได้ยินข่าวว่าท่านได้ลาออกไปแล้ว ท่านจะลา กระผมก็ดีใจ บอกตรง ๆ เหตุผลเพราะอย่างไร แม้กระทั่งตัวรัฐมนตรีช่วยว่าการเองท่านก็บอกเหมือนกัน ผมได้ลาออก กระผมก็ดีใจคำว่า "ลาออก" ในที่นี้ เพราะฉะนั้นเพื่อให้ถูกต้องที่สุด กระผมว่าอย่างนี้ ไม่รู้ว่าใครจะเป็นคนรับผิดชอบ เพราะรู้ว่าปีหน้าท่านต้องเล่นมวยวัดอย่างแน่นอน ท่านในฐานะเป็นผู้รับผิดชอบ กระผมได้วางใบลาแทนท่านไปเลยครับ ท่านร่างให้ถูก ๆ ก็แล้วกัน กระผมบอกอย่างนี้ กระผมขอกราบเรียน วิธีการที่ท่านจะได้พักอย่างแน่นอน กราบเรียน ฯพล ฯ นายกรัฐมนตรี...

ผู้ปฏิบัติหน้าที่ทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณสมานอย่าเลยครับ

นายสมาน ชมภูเทพ (ลำพูน) : ครับ คืออย่างนี้ครับท่านผู้เป็นประธาน กระผมก็อ้างเหตุผลว่าท่านจะได้ทำงานต่อไป

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร พุดกับประธาน ไม่ใช่พุดกับ
ท่านรัฐมนตรี

นายสมาน ชมภูเทพ (ลำพูน) : ครับ ขอขอบคุณมากครับท่านผู้เป็นประธาน
ที่เคารพครับ คือเดี๋ยวกระผมจะฝากท่านผู้เป็นประธานนะครับ เรื่องการขอลาออกจาก
การเป็นรัฐมนตรีว่าการ รัฐมนตรีช่วยว่าการ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เรื่องนี้ไม่ใช่เกี่ยวกับประเด็น
ที่เราพุดกันอยู่ เรื่องว่าเด็กไม่มีที่เรียน

นายสมาน ชมภูเทพ (ลำพูน) : ครับ ถ้าอย่างนั้นก็ตามแต่ท่านผู้เป็น
ประธานครับ กระผมคิดว่าเมื่อท่านเองไม่สามารถจะบริหารประเทศชาติบ้านเมืองไปได้ถูก
ต้องแล้ว กระผมร่างไว้เรียบร้อยแล้ว เดี่ยวกระผมจะฝากให้ท่าน ท่านก็เป็นแต่เพียง
เซ็นชื่อ ๒ คนเท่านั้น มอบให้ท่านนายกไป กระผมก็คิดว่าทุกอย่างคงจะเรียบร้อย เอาละ
ครับกระผมเองจะไม่พุดนอกเรื่อง กระผมขอฝากไว้ว่า ถ้าท่านยังแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า
ไปวัน ๆ หนึ่ง โดยที่ท่านไม่แก้ไขได้ถูกต้องหรือถูกจุด อย่างโรงเรียนเกษตรกรรมจังหวัด
ลำพูน ในขณะนี้ยังมีเด็กนักเรียนที่สอบสำรองไว้อยู่คอยกันนักหนาว่าจะได้รับการช่วย
เหลือ แต่ได้ฟังท่านพุดในวันนี้ท่านพุดแต่วิทยาลัยครูในภาคอีสาน แต่ภาคอื่นท่านแบ่ง
ไปที่ไหน ภาคใดแบ่งไปที่ไหน กระผมเชื่อเหลือเกินว่าในทุก ๆ ภาคก็คงมีปัญหาเด็กไม่มีที่
เรียนเหมือนกัน เพราะฉะนั้นฐานะที่ท่านเป็นรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบ กระผมขอฝากว่าท่าน
จะต้องมีนโยบายที่แน่นอน ถ้าไม่สามารถที่จะมีนโยบายที่แน่นอน แล้วก็ไม่สามารถแก้ไข
ปัญหาเรื่องต่างๆ แล้ว กระผมก็เห็นว่าจดหมายฉบับนี้ คงจะดีที่สุดสำหรับท่านทั้ง ๒ ท่าน
เซ็นแล้วก็ยื่นให้ท่านนายกไปเสีย ซึ่งกระผมได้ร่างไว้เรียบร้อยแล้ว ขอขอบคุณมากครับ

นายเฉลิมพล สนิทวงศ์ชัย (อุดรธานี) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม
นายเฉลิมพล สนิทวงศ์ชัย ส.ส. จากอุดรธานี ท่านประธานครับ ด้วยความเคารพใน
ความคิดเห็นของท่านผู้เสนอญัตติและที่อภิปรายไปแล้ว กระผมอยากจะขอกราบเรียนว่า
ในคำอภิปรายนั้นบางครั้งก็ดูเหมือนว่า คล้าย ๆ กับอยากจะเป็นการแก้ไขเฉพาะปัญหา

เฉพาะหน้าเท่านั้น กระผมต้องขอประทานโทษที่จำเป็นจะต้องใช้คำพูดว่า “บางครั้ง” นั้น ท่านอาจจะยังไม่เข้าใจในลักษณะของการที่จะให้การศึกษาแก่เยาวชนเท่าที่ควรนัก ก็เลยลืมไปว่าการที่ให้การศึกษานั้นเราควรจะต้องมีเป้าหมาย แต่อย่างไรก็ตาม ด้วยความเคารพอย่างที่คุณได้กราบเรียนแล้ว ในขณะที่เดียวกันกระผมก็ให้รู้สึกสงสารท่านรัฐมนตรีทั้ง ๒ ท่านที่ต้องรับผิดชอบ เพราะว่าเท่าที่ฟังแล้วนั้นดูเหมือนว่าท่านคล้ายๆกับจะไม่เข้าใจในการจัดระบบการศึกษาอีกเช่นเดียวกัน กระผมอยากจะขอกราบเรียนเพื่อไม่ให้เป็นการซ้ำประเด็นนะครับว่าความผิดพลาดทั้งหลายเหล่านั้นเริ่มต้นจากอะไร กระผมเองเป็นคนหนึ่งที่เคยเสนอญัตติขอให้ทางกระทรวงศึกษาธิการได้หาทางแก้ไขเพื่อที่ให้มีเด็กเข้าเรียนให้เพียงพอ หรือเป็นการแก้ปัญหาตั้งแต่ยังไม่ได้เปิดเทอมแล้ว แล้วกระผมก็เชื่อว่าปัญหานี้จะต้องยืดเยื้อและก็เป็นเช่นนั้น กระผมอยากจะขอกราบเรียนถึงข้อผิดพลาดตั้งแต่เริ่มต้นเลยครับ

ข้อผิดพลาดข้อแรกนะครับ ผิดพลาดตั้งแต่ก่อนสอบไล่ หมายความว่ากระทรวงศึกษาธิการได้ออกทั้งทาง ที.วี. และทั้งทางสถานีวิทยุได้ยอมรับและยืนยันว่ากระทรวงศึกษาธิการได้เตรียมพร้อมทุกประการในอันที่จะรับเด็กเข้าเรียนในระดับทั้งมัธยมและอุดมศึกษา แต่เสร็จแล้วก็รับไม่ได้ เมื่อรับไม่ได้ความโกลาหลก็เกิดขึ้น

ข้อที่ ๒ ผิดพลาดเพราะว่าต่อมาท่านมุ่งเฉพาะในเรื่องของวิทยาลัยครู การที่มุ่งในวิทยาลัยครูนั้น ท่านก็คงจะมุ่งไปในแง่มหาวิทยาลัยครูนั้นเป็นภาควิชาการมากกว่าวิชาชีพ แต่ความจริงแล้วในภาควิชาการนั้นยังมีวิทยาลัยพลศึกษา วิทยาลัยเกษตร ส่วนอาชีพนั้นหลายท่านก็อยากจะให้ส่งเสริม แต่บังเอิญเหลือเกินว่าความผิดพลาดของแผนพัฒนาเศรษฐกิจ ฉบับที่ ๕ นั้นเกิดไปขัดขวางในการที่จะพัฒนาในกรมอาชีวศึกษา ซึ่งท่านรัฐมนตรีเองก็คงจะไม่ทราบว่าจะไปแก้ไขปัญหานี้อย่างไร เพราะฉะนั้นในการก่อสร้างหรือในการพัฒนาในด้านอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษานั้นจึงเป็นอันยุติในปีนี้ ความโกลาหลหรือในการที่จะแก้ไขปัญหาด้านอาชีวศึกษาก็เป็นอันจบไป นี่ก็เป็นปัญหาหนึ่งที่ไม่สามารถที่จะกระจายนักเรียนออกไปในหลายๆ ทาง กระผมอยากจะขอกราบเรียนว่า หลังจากจบมัธยมปลายแล้ว

นอกจากจะเข้า วิทยาลัยครูแล้ว ยังมีวิทยาลัยพลະ ยังมีวิทยาลัยเกษตร ยังมีวิทยาลัย
อาชีวศึกษานะครับ

ความผิดพลาดในเรื่องที่ ๓ ก็คือ หลักการในการรับนักเรียน เท่าที่ท่านผู้อภิ-
ปรายไปนั้น กระผมได้ฟังแล้วเป็นการเสนอเพียงหรือเป็นการที่ตีกรอบเพียงปัญหาเฉพาะ
หน้า ในขณะที่เดียวกันกระทรวงศึกษาธิการมีความผิดพลาดในเรื่องการวางหลักการในการ
รับนักเรียน อย่างที่ท่านผู้มีเกียรติได้กล่าวไปหลาย ๆ คน หลาย ๆ ท่านแล้ว กระผมจะไม่
กล่าวเพื่อเป็นการซ้ำซากทั้งหมดนี้คือความผิดพลาด ท่านประธานครับ แต่ที่แท้จริงแล้ว
ความผิดพลาดอันยิ่งใหญ่ขึ้นต้องจากเริ่มต้น คนที่จะเข้ามาเป็นรัฐมนตรีนั้น กระผมคิดว่า
ควรที่จะต้องได้สร้างแผนงานของตนเองเข้ามา เมื่อเข้ามารับตำแหน่งหน้าที่แล้วก็ต้องลง
มือดำเนินการตั้งแต่เริ่มต้น ไม่ใช่ว่าการเป็นรัฐมนตรีนั้นเพื่อที่จะเข้ามาศึกษางาน ตำแหน่ง
รัฐมนตรีไม่ใช่ตำแหน่งศึกษางาน แต่เป็นตำแหน่งที่จะต้องเข้ามารับผิดชอบงาน กระผม
อยากจะขอกราบเรียนว่า ประเทศใดๆ ในโลกนี้มันจะเจริญได้นั้นมีอยู่ ๒ กระทรวงครับที่
จะต้องรับผิดชอบ เพราะต้องสัมผัสกับประชาชนโดยตรงกระทรวงมหาดไทย ๑ ละครับแต่
กระผมจะไม่พูดถึง กระผมอยากจะพูดถึงกระทรวงศึกษาธิการนั้นผิดพลาดมาเพราะอะไร
เพราะว่าผู้ที่เข้ามาเป็นรัฐมนตรีนั้น กระผมไม่แน่ใจนักที่ท่านเข้าใจหรือที่ท่านคือเจ้าของ
โรงงานหล่อ หล่อเด็ก หล่อคนนะครับ ถ้าสมมุติเราเทียบนักเรียนนั้นเป็นสินค้า ท่าน
จะต้องทำความเข้าใจกับการให้การศึกษาทั้ง ๓ ระดับให้แน่นอนให้เข้าใจแจ่มแจ้งมีวัตถุประสงค์
ส่งอย่างไร ประถมศึกษา^{นี้} รัฐบาลจะต้องผลิตเด็กระดับประถมออกมาอย่างไรบ้าง ระดับ
มัธยม^{นี้}อะไรบ้าง ท่านจะให้ระดับอุดมศึกษาอย่างไร ในขณะที่เดียวกันท่านจะต้องฟังหัว
และแก้เจตนาคติของเขาว่า การให้การศึกษา^{นั้น}เพื่ออะไร ที่นี้ทำไมละครับ ที่ประชาชน
จึงพยายามให้ลูกหลานเข้าศึกษาในโรงเรียนมากมายเหลือเกินในขณะนี้ ใครจะปฏิเสธครับ
ว่า การส่งบุตรหลานเข้าเรียน^{นั้น} ทุกคนมักพูดว่า เรียนให้เก่งนะลูกนะแล้วจะได้เป็นเจ้า
เป็นนาย ^{นั้น}หมายความว่า การส่งบุตรหลานเข้ามาเพื่อมุ่งที่จะมารับราชการ ที่นี้ทาง
กระทรวงศึกษาธิการไม่ได้เคยทำความเข้าใจกับประชาชน ไม่ได้เคยทำความเข้าใจกับครู
ว่า การผลิตนักเรียนการสอนนักเรียนออกมานั้นไม่ใช่มุ่งมองให้ไปรับราชการ ที่นี้กระผม

อยากจะกราบเรียนเพื่อนท่านสมาชิกทั้งหลายว่า ถ้าสมมุติว่ามุ่งให้นักเรียนจบวิทยาลัยครู
 มากๆ นี่มันก็เหมือนกับมันสำปะหลังทุกวันนี่ล่ะครับผลิตออกมามากๆ แล้วขายไม่ออก มี
 บางท่านบอกว่า การที่จะให้บุตรหลานเข้าโรงเรียนนั้นไม่จำเป็นจะต้องให้เป็นไปตามวิชา
 ที่เรียนมานั้น กระทบเข้าใจผิดพลาด กระทบเห็นด้วยกับท่านรัฐมนตรีขุนทองขอ
 ประทานโทษที่ออกนาม ที่ว่า ๑๐๐ เปอร์เซนต์นั้นที่ส่งเข้าวิทยาลัยครูมีกี่คนครับที่ไม่หวัง
 ที่จะไปเป็นครู แต่ที่นี้นักเรียนครูออกมาแล้วมันล้นแล้วครับ เหมือนกันกับมันสำปะหลัง
 เหมือนกับอ้อยในปัจจุบันนี้ขายไม่ออก เมื่อขายไม่ออกก็เกิดเป็นปัญหาสังคม ก็ด่าว่ากล่าว
 ว่ารัฐบาลนั้นปล่อยให้คนว่างงานแต่แท้ที่จริงแล้วนะครับ เนื้อแท้ที่อยู่ตรงที่ว่ากระทรวงศึกษา-
 ธิการไม่ได้ทำความเข้าใจกับผู้ที่สอนนักเรียนโดยตรง แล้วทางกระทรวงมหาดไทยก็ไม่ได้
 ทำความเข้าใจกับผู้ปกครอง เพราะฉะนั้นในการที่จะส่งบุตรหลานเข้าโรงเรียน ที่แท้จริง
 แล้วคนไทย ๑๐๐ เปอร์เซนต์ นี่ครับมุ่งหวังในการเป็นข้าราชการ เมื่อไม่ได้เป็นข้าราชการ
 ก็ทำอะไรไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเรียนครูแล้วจะไปทำอะไร หลายท่านบอกว่า ออก
 ไปเป็นแม่บ้าน อะไรต่ออะไรแบบนี้ กระทบไม่ถึง แต่มันมีเพียง ๑ ใน ๑๐๐ เท่านั้น
 เพราะฉะนั้นท่านประธานที่เคารพ กระทบอยากจะกราบเรียนว่า กระทรวงศึกษาธิการนั้น
 จะต้องยอมรับและเข้าใจว่าตนเองนี่คือ โรงหล่อเด็ก หรือแม่พิมพ์ การที่จะผลิตนักเรียน
 ออกมาในสาขาต่างๆ นั้นท่านจะต้องทำความเข้าใจว่า เดียวนี้ต้องการใช้แรงงานเท่าไร
 ท่านต้องการในด้านมันสมองเท่าไร ท่านต้องการในเรื่องของการเป็นข้าราชการเท่าไร
 ท่านต้องศึกษาและท่านต้องมีข้อมูลเหล่านี้ ถ้าหากว่าเราทำความเข้าใจเช่นนี้แล้ว ผู้ปก-
 ครองก็จะสามารถคล้ายๆ กับว่าเขาจะต้องมีแนวความคิดซึ่งขณะนี้เขาเรียกว่ามีไกด์ (Guide)
 มีอาจารย์แนะแนวทั้งหลายเหล่านั้น ท่านจะต้องทำความเข้าใจเรื่องนี้ เมื่อหากว่าท่าน
 สามารถทำความเข้าใจกับผู้ปกครองนักเรียนได้อย่างถ่องแท้แล้วผู้ปกครองนักเรียนนั้นบาง
 คนก็อาจจะมองถึงว่า เออ ถ้าเข้าไปเรียนแล้วครูเขาก็มีอยู่แค่นั้น หรือข้าราชการมีอยู่แค-
 นี้ เพราะฉะนั้นในสายวิชาการก็อาจจะลดลง แต่ที่นี้กระทบอยากจะขอกราบเรียนท่าน
 ประธานผ่านไปที่หารัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการว่า ท่านต้องไปทำความเข้าใจหรือแก้แผน
 พัฒนาฉบับที่ ๕ เสียว่า แนวโน้มของกระทรวงศึกษาธิการนั้นท่านจะต้องหันมาส่งเสริม

๑๔๐๔

ในด้านอาชีพครับ ในด้านอาชีพนั้นจะเป็นการช่วยแก้ไขปัญหาคนว่างงานได้อย่างมาก แต่ที่ท่านจะต้องแก้ไขหลักสูตรเปลี่ยนแปลงให้ หลักสูตรมีทางใน ความชำนาญการให้มากขึ้น ไม่ใช่ว่าอาชีพแล้ว ท่านกลับไปสอนวิชาการใกล้เคียงกันกับอาชีพ เพราะฉะนั้น จบอาชีพ ปวช. ออกมา ปวส. ออกมาไม่สามารถที่จะไปดำเนินการได้ กระทบขอ อนุญาตหยุดยกตัวอย่างให้ฟังว่า ถ้าสมมุติว่าให้อาชีพนี้สอนเด็กในเรื่องของไฟฟ้า เรียน ปวช. จบมา ๓ ปีครับท่านประธาน ไม่สามารถจะออกไปซ่อมวิทยุได้แม้แต่เครื่องเดียว แต่ในโรงซ่อม โรงงานต่างๆ ในร้านค้าของเขาหรือของเอกชนที่เขาทำขึ้น เขาเรียนกัน เพียง ๖ เดือน เขาสามารถที่จะออกไปซ่อม สร้างได้ ในเครื่องยนต์ จักรกลก็เช่นเดียวกัน ช่างไม้ก็เหมือนกัน ทำไมละครับสิ่งเหล่านี้รัฐบาลจึงไม่ได้มาคิดแก้ เพราะฉะนั้น การที่พูดกันอยู่ในวันนี้มีแต่พูดกันเฉพาะหน้า ปีไหนก็ปีนั้นก็เฉพาะหน้าอยู่อย่างนี้แล้ว ก็สอน ๆ ไป เฮโลกันเข้าไปเรียนครูเข้าไปหมื่นสองหมื่นสามหมื่นคน เสร็จแล้วออกมา ก็ว่างงานเป็นปัญหาแก่รัฐบาล เฉพาะจะนั้นท่านประธานครับ กระทบก็ใคร่ขอถือ โอกาสนี้กราบเรียนแต่เพียงสั้น ๆ เท่านั้น เมื่อกระทบมีโอกาสขึ้นไปเป็นผู้บริหารเมื่อไรแล้ว กระทบจึงจะอธิบายให้นายกฟังได้ว่าการแก้ปัญหาค่าการศึกษาที่แท้จริงนั้นเพื่อที่จะให้ทะลุไปร่ง เพื่อที่จะให้ประเทศไทยนี้มีทรัพยากรคือประชาชนพลเมืองนั้นมีวินัย มีความรับผิดชอบและมีความเข้าใจในอันที่จะสร้างสรรค์บ้านเมืองอย่างไร ถ้าหากว่ากระทรวงศึกษาธิการ โดยรัฐมนตรีไม่ได้เข้าใจในหลักสูตรวิชาการและเป้าหมายของการให้การศึกษาแล้ว อย่างว่าแต่อีก ๑๐ ปีเลยครบอีก ๑๐๐ ปีประเทศไทยก็จะวุ่นวายอยู่อย่างนี้ เพราะฉะนั้นกระทบก็ขอกราบฝากท่านประธานไปถึงคณะรัฐบาลและนายกฯ ว่า การแก้ปัญหานี้อย่ามาพูดกัน เฉพาะในวันนี้พรุ่งนี้ ต้องมีการเตรียมการกันว่าเราจะสร้างคนออกมาอย่างไร นี่คือน้ำที่ ของรัฐบาลที่จะต้องแก้ ไม่ใช่มาพูดกันเฉพาะเรื่องวิทยาลัยครูหรืออะไรในลักษณะนี้ แต่อย่างไรก็ตาม กระทบก็อยากจะกราบเรียนว่าประชาชนซึ่งมารออยู่ข้างหน้าสภาและรออยู่ บ้านว่าจะแก้และช่วยเขาอย่างไร วันนี้กระทบก็อยากจะขอกราบแทบเท้าท่านรัฐมนตรีผ่าน ท่านประธานสภาว่าขอได้ชี้แจงอะไร ให้เขาได้ เข้าใจว่า จะช่วยเหลือแก้ไขให้เขาได้ อย่างไร และมีหลักการอันที่จะรับตั้งแต่วันนี้ ต่อไปนี้จะทำอย่างไร ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เราพูดกันมานานพอสมควรแล้ว จวนจะอภิปรายได้แล้วก็ให้ท่านรัฐมนตรีพูดอีกสักครั้งหนึ่ง เชิญครับ

นายสีปนนท์ เกตุทัต (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม สีปนนท์ เกตุทัต รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ กระผมในนามของกระทรวงศึกษาธิการและรัฐบาล ขอขอบคุณท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเป็นอย่างยิ่งที่ได้กรุณาชี้ปัญหาและให้ข้อเสนอแนะในแง่มุมต่างๆ โดยเฉพาะให้ข้อเสนอแนะในแง่มุมของการจัดการศึกษาที่เน้นไปในทางการอาชีวศึกษา ซึ่งเป็นทางที่กระทรวงศึกษาธิการได้ดำเนินการมาในรัฐบาลชุดนี้ และจะเน้นให้หนักต่อไปในอนาคต กระผมใคร่จะขอกราบเรียนเป็น ๓ ตอน

ตอนที่ ๑ ก็คือ จะกราบเรียนถึงสภาพของกระทรวงศึกษาโดยทั่ว ๆ ไป เราได้ปรับปรุงขึ้นมาอย่างไร และแนวโน้มระยะยาว

ตอนที่ ๒ แนวที่ได้แก้ไปแล้ว สำหรับผู้ที่จบ ม. ๓ ม.ศ. ๓ ที่ขึ้น ม. ๔ ม.ศ. ๔ ซึ่งเป็นปัญหาเฉพาะหน้าเฉพาะส่วนหนึ่งของผู้ที่เข้าศึกษาต่อไปได้ และได้คลี่คลายไปแล้วเป็นอย่างมาก ซึ่งในส่วนนั้นรัฐบาลก็ได้อนุมัติเงินให้กระทรวงศึกษาธิการได้ดำเนินการจัดสรรไปในทางระดับนั้น และตอนสุดท้าย กระผมจะกราบเรียนเพื่อชี้แจงและแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าในปีนี้

กระผมขอกราบเรียนในตอนที่ ๑ เรื่องปัญหาการศึกษาของเมืองไทย ในปัจจุบันเรามีนักเรียน นิสิต นักศึกษา อยู่ในประเทศไทยขณะนี้ประมาณ ๑๐ ล้านคน ใช้เงินงบประมาณในปีนี้ ๒,๘๐๐ ล้านบาท ประมาณร้อยละ ๒๐ ของงบประมาณแผ่นดิน และในปีหน้าจะเพิ่มเป็น ๓,๒๐๐ ล้านบาท เมื่อเทียบตัวเลขอันนี้ที่ใช้จ่ายในการศึกษากับงบประมาณแผ่นดินหรือกับผลผลิตทั่วประเทศเทียบกับประเทศอื่น ๆ ที่กำลังพัฒนาเป็นสัดส่วนที่น้อยและน้อยค่อนข้างมาก เมื่อ ๒๐ ปีที่แล้วมาเราได้เงินเพื่อการศึกษาจากรัฐบาลประมาณร้อยละ ๒ ของผลิตภัณฑ์มวลรวมทั่วประเทศ เอาเงินเดือนของทุกคนบวกกันเอาข้าวที่เราผลิตได้บวกกันบวกกันให้หมดได้เป็นร้อยละหนึ่งเราใช้เพื่อการศึกษา ๒.๐ เพื่ออนาคตนี้ที่เราทำเมื่อ ๒๐ ปีที่แล้ว กระผมก็ไม่ได้ตำหนิท่านผู้บริหารในขณะนั้นด้วยเงิน

เท่านั้นเรามีของอย่างนั้น และเรากำลังเร่งพัฒนาเศรษฐกิจเราก็ต้องทำอย่างนั้น ในขณะที่
 เราใช้เงินทางการศึกษาร้อยละ ๔ ของผลิตภัณฑ์มวลรวมทั่วประเทศ ในขณะที่ญี่ปุ่นใช้
 ร้อยละ ๔ มาแล้ว ๑๐๐ ปี ในขณะที่ในปัจจุบันนี้มาเลเซียใช้เงินเพื่อการศึกษาร้อยละ ๗
 แต่ประเทศไทยใช้ร้อยละ ๔ ที่มาจากงบประมาณแผ่นดิน ดังนั้นนักวางแผนการศึกษา
 นักวิชาการ และทุกท่านที่สนใจในทางการศึกษาและการศึกษาระยะยาวจึงได้ชี้ให้ทุกรัฐบาล
 เห็นเป็นต้นมาว่าถ้าเราลงทุนเพียงร้อยละ ๔ ขณะนี้เฉพาะจากกระเป๋าที่มาจากภาษีอากรของ
 ประชาชนไม่พอ และเราจะต้องรับผิดชอบในอนาคตอีก ๑๐ ปี ๒๐ ปี ๓๐ ปี ข้างหน้า
 ที่ประเทศไทย คงอยู่คงกระพัน มาจนถึงขณะนี้ก็เป็นเพราะเราได้สร้างการศึกษา มาแล้วเมื่อ
 ๑๐๐ ปีที่แล้ว ในขณะที่ประเทศอื่น ๆ ยังไม่ได้ทำกัน แต่ขณะที่ ๑๐๐ ปีที่แล้วญี่ปุ่นลง
 ร้อยละ ๔.๐ ไทยลงเราไม่มีตัวเลข แต่กระผมเดาว่าประมาณน้อยกว่าร้อยละ ๑ ด้วยความ
 จำกัดของเงินแค่นี้ คำถามที่เกิดขึ้นก็คือว่า เราจะทุ่มลงไปในระดับไหน ประถมศึกษา
 หรือมัธยมต้น หรือมัธยมปลาย หรืออุดมศึกษา รัฐบาลที่รับผิดชอบ และรัฐบาลนี้จึง
 ได้เน้นไปในทางประถมศึกษา เพราะถือว่าการศึกษาเป็นพื้นฐานของการพัฒนา และเป็น
 พื้นฐานของการพัฒนาระบบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข จึงได้เน้น
 หนักลงไปที่ประถมศึกษา กระผมขอกราบเรียนเมื่อก่อน พ.ศ. ๒๕๒๐ มีเด็กไทยเพียง
 ๕๐ เปอร์เซนต์ ที่จบประถม ๔ ได้เรียนต่อประถม ๕ ในขณะที่เด็กไทยทุกคนที่จบประถม
 ๔ ได้เรียนประถม ๕ และผลงานวิจัยทั้งที่ทำในเมืองไทย ทั้งที่ทำในต่างประเทศ ทั้งที่ทำ
 โดยชาวต่างประเทศที่ทำในเมืองไทยพบว่า เด็กไทยที่เรียนเพียง ๔ ปี หลังจาก ๓ ปีที่เข้าจบ
 ประถม ๔ ๑ ใน ๓ ลืมการอ่านออกเขียนได้ เพราะได้เรียนเพียง ๔ ปี รัฐบาลนี้จึงได้เน้น
 ในทางประถมศึกษาเป็นหลัก และเดี๋ยวนี้มีเด็กไทยที่อยู่ในระดับประถมศึกษาร้อยละ ๙๗
 ของในกลุ่มอายุนี้ เมื่อปี ๒๕๒๐ มีเพียงร้อยละ ๘๓ รัฐบาลได้ทุ่มเงินลงไปหนักทางประถม
 ศึกษาและพยายามมุ่งปรับคุณภาพของการประถมศึกษาเพื่อหวังที่จะให้การศึกษานั้นเป็นพื้น
 ฐานของการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข และเน้นในด้าน
 การพัฒนา จึงได้ปรับปรุงหลักสูตรทางด้านประถมศึกษาให้มีการอาชีพมากขึ้น ให้ทำงาน
 เป็นกลุ่มให้ผลัดกันเป็นหัวหน้า ให้ผลัดกันเป็นลูกน้อง และรู้จักเลือกผู้แทนของเขาที่เป็น
 หัวหน้าในประถมศึกษา ซึ่งเป็นระบบการประถมศึกษาใหม่ ที่เรากำลังทำอยู่ปัจจุบันนี้

เดี๋ยวนี้เรามีเด็กไทย ๙๗ เปอร์เซนต์ในกลุ่มอายุนี้ได้เรียนในประถมศึกษา กระผมคิดว่า
 รัฐบาลนี้ทำถูกที่ทุ่มลงไปทีประถมศึกษา ปัญหาจึงยังมีบ้างในระดับอุดมศึกษา เดียวกระผม
 จะกราบเรียนชี้แจงว่า ปัญหาเป็นอย่างไร และแนวแก้เป็นอย่างไร การศึกษาเหมือนกับ
 รถไฟขบวนใหญ่และยาว หรือเหมือนกับเรือ ๕ แสนตัน ไม่ใช่ว่ารัฐมนตรีคนใดชอบใจ
 ใดๆจะมาหักหัวเรืออย่างไรก็ได้ ถ้าทำอย่างนั้นกระผมคิดว่าไม่รับผิดชอบ เพราะอะไร
 เรือ ๕ แสนตันกว่าที่กัปตันมาถึงจะเลี้ยวได้ใช้เวลาประมาณเท่าไร ท่านที่เคยขับเรือทราบดี
 ทำไม่ได้ภายใน ๑ ปี ทำไม่ได้ภายใน ๑ วินาที ถ้าทำภายใน ๑ วินาที หรือ ๑ ปี เรือ
 ลำนี้จะชนฝั่ง ดังนั้นจึงต้องใช้เวลาค่อยปรับค่อยปรังไป แล้วเราเน้นในแง่ประถมศึกษา

กระผมขอต่อมาในแง่มัธยมศึกษา ที่มีสมาชิกบางท่านกล่าวอ้างว่า ไม่มีที่เรียน
 ให้เด็ก ป. ๗ ไม่มีที่เรียนให้เด็ก ม. ๑ กระผมขอรับว่าไม่เป็นความจริง ในปีการศึกษาที่
 แล้วมีผู้จบจากประถมปีที่ ๖ ๙๐๒,๐๐๐ คน ตัวเลขกว้าง ๆ นะครับ ในอดีตเด็กที่จบ
 ประถมนี้ไม่ค่อยได้เรียนต่อ เราเตรียมที่ไว้ตามโรงเรียนมัธยมต้นต่าง ๆ ทั้งในส่วนกลาง
 ในตัวเมืองและในตำบลใหญ่ รัฐบาลเร่งไปสร้างโรงเรียนมัธยมต้นในตำบลใหญ่ เพื่อที่จะ
 เปิดโอกาสให้เด็กประถมที่อยู่ในไร่ในนาได้เรียนใกล้บ้าน ได้เตรียมที่ไว้ ๔๕๐,๐๐๐ ที่
 คาดว่าจะมีผู้เรียนประมาณเท่านั้น มีผู้เข้าเรียน ๔๐๑,๐๐๐ คน ยังมีที่ว่างอยู่อีกประมาณ
 ๕๐,๐๐๐ ที่ อย่างไรก็ตามได้พยายามจัดการในด้านประถมศึกษา และรอยต่อระหว่างประถม
 ต้นถึงมัธยม ๑ กราบเรียนได้ว่า ตรงนี้ไม่เป็นปัญหาและเราได้เน้นตรงนี้ และรัฐบาลนี้และ
 กระผมคิดว่ารัฐบาลต่อไปน่าจะเน้นตรงจุดนี้ เพราะถ้าประชาชนชาวไทยได้เรียน ๖ ปีหมด
 ทุกคน คงสภาพอ่านออกเขียนได้ คิดเลขเป็น รู้จักการทำงานเป็นกลุ่มและได้มีการเรียน
 มัธยมต้นสูงขึ้น ซึ่งเราปรับวิชาอาชีพเข้าไปนี้ จุดนี้จะเป็นจุดที่ช่วยเสริมสร้างพื้นฐานของ
 ประเทศชาติในอนาคตระยะยาว และรัฐบาลก็ได้มุ่งเน้นตรงจุดนี้ โดยที่กระผมได้กราบ
 เรียนมาว่า เราใช้งบประมาณแผ่นดินเพียงร้อยละ ๔ ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ
 หรือร้อยละ ๒๐ ของงบประมาณแผ่นดินนั้นไม่เพียงพอ จึงต้องเชิญชวนเอกชนที่มีกุศล
 เจตนาเข้ามาร่วมรับผิดชอบในการศึกษา และเปิดโอกาสให้ได้จัดการศึกษาเอกชนเข้ามา
 ร่วมด้วย คำถามที่เกิดขึ้นก็คือ ถ้าให้เอกชนเข้ามาร่วมจะทำให้ร่วมตรงไหนมากน้อยสักเท่าใด

โดยที่รัฐบาลเห็นว่าประถมศึกษาเป็นหน้าที่ของรัฐโดยตรง เพราะเป็นการศึกษาภาคบังคับ บังคับทั้งพ่อแม่และบังคับทั้งรัฐบาลเองต้องจัดให้ได้ และขณะนี้อย่างที่กระทรวงศึกษาธิการได้กราบเรียนแล้ว เราจัดได้ร้อยละ ๙๗ ของเด็กไทยที่มีช่วงอายุที่ควรอยู่ในประถมศึกษา ขณะเดียวกันก็มีโรงเรียนราษฎรที่สนใจจัดประถมศึกษา รัฐบาลก็ไม่ว่าและเชิญชวนให้จัดได้ รัฐบาลจัดอยู่ ๙๔ เปอร์เซ็นต์ ราษฎรจัดอยู่ ๖ เปอร์เซ็นต์ ในระดับประถมศึกษา และกระทรวงศึกษาธิการคิดว่าสัดส่วนก็คงจะเป็นประมาณนี้ไป เพราะยังมีเอกชนหลายท่านสนใจจัดประถมศึกษาสำหรับระดับมัธยมต้น จึงได้จัดสัดส่วนไว้ว่า โดยที่บุคคลที่มีโอกาสได้เรียนมัธยมต้นนั้น มีฐานะค่อนข้างดีกว่าที่อยู่ในระดับประถม สัดส่วนที่จัดก็คือรัฐบาลประมาณ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ เอกชนประมาณ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ และเอกชนที่สนใจจัดในระดับมัธยมต้น มักจะจัดในชุมชนหนาแน่น จึงได้มีโรงเรียนอยู่ในตัวเมือง อำเภอเมือง และอำเภอใหญ่ ส่วนในตำบลเกือบไม่มีโรงเรียนมัธยมต้นของเอกชนเลย ซึ่งตรงนี้รัฐบาลไปจัดเพื่อที่จะเปิดโอกาสให้ประชากรในชนบทได้เรียนในมัธยมต้น ตรงนี้เป็นจุดเน้นอันดับ ๑ ก็คือ ประถมศึกษา อันดับ ๒ มัธยมต้น อันดับ ๓ คือมัธยมปลาย และหลักสูตรมัธยมปลายนี้รัฐบาลได้พยายามมุ่งเน้นในด้านการอาชีพให้มากขึ้น และในการอาชีพนั้นหากได้มีโอกาสได้ฝึกงาน เด็กจะจบไปในระดับ ป.วช. จะได้มีงานทำ และสามารถทำงานได้และเอกชนก็มีส่วนร่วมในการจัดตรงนี้ประมาณร้อยละ ๕๐ คือรัฐบาลจัด ๕๐ ส่วน เอกชน ๕๐ ส่วน ร้อยละ ๕๐ ในสายอาชีพ สำหรับสายสามัญซึ่งรัฐบาลก็ได้ปรับหลักสูตรและเปิดให้มีการอาชีพมากขึ้น ในตรงนี้รัฐบาลจัดประมาณ ๗๐ ราษฎรจัดประมาณ ๓๐ ด้วยสัดส่วนเท่านี้และการวางแผนการรับ ม. ปลายอย่างนี้ ในปีปัจจุบันนี้รัฐบาลจึงได้วางสัดส่วนอย่างที่กระทรวงศึกษาธิการได้กราบเรียนแล้ว ๗๐ ต่อ ๓๐ สำหรับสายสามัญ ๕๐ ต่อ ๕๐ สำหรับสายอาชีพ ปัญหามีอยู่เพราะ ค่าเล่าเรียนที่เราเก็บ ในโรงเรียนรัฐบาลต่ำกว่าโรงเรียนเอกชน ซึ่งจะต้องหาทางปรับ เพราะว่าผู้คนที่ได้มีโอกาสเรียนถึงมัธยมต้นและเรียนถึงมัธยมปลายนั้น มีความสามารถที่จะจ่ายเงินได้พอสมควร ซึ่งรัฐบาลเตรียมที่จะพิจารณาและปรับในเรื่องนี้พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้ทุนการศึกษา หรือยกเว้นค่าเล่าเรียนสำหรับผู้ที่ไม่ได้รับเรียน สำหรับในปีปัจจุบันนี้ก็ได้แก้ปัญหาในช่วงนี้ไป มีผู้ที่จบ ม. ๓ ม.ศ. ๓ ไปขึ้น ม. ๔ ม.ศ. ๔

ประมาณ ๖ แสนคน รัฐบาลได้เตรียมที่ไว้ประมาณ ๕ แสน และได้เตรียมที่สำรองไว้อีกประมาณ ๘๐,๐๐๐ คน ดังที่กระผมได้กราบเรียนในที่ประชุมนี้และในคณะกรรมการการศึกษาแล้วเมื่อประมาณเดือนที่แล้ว และส่วนใหญ่ก็ได้จัดและเข้าที่เรียนไปเกือบตามปกติแล้ว ทั้ง ๆ ที่ยังมีที่ว่างอยู่ในอีกบางแห่งในบางจุด แต่แน่ละถ้าเผื่อว่าการวางแผนในระดับจังหวัดยังไม่มั่นคงพอ อาจจะมีการกระจุกในบางแห่งและกระจายยังว่างอยู่ในบางแห่งซึ่งของพรรคนี้ต้องใช้เวลาปรับปรุงไป โดยทั่วไปมีนักเรียนอยู่ในประถมศึกษา ๗ ล้าน ๕ แสนคน ๙๗ เพอร์เซ็นต์ มีนักเรียนอยู่ในมัธยมศึกษา ๒ ล้าน ๕ แสนคน และได้เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ ตัวเลขที่เป็นปัญหา กระผมก็เห็นใจท่านผู้แทนราษฎรและท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ รวมทั้งพ่อแม่พี่น้องประชาชนที่ยังมีปัญหายอยู่ในช่วงเข้าอุดมศึกษา ประเด็นที่กระผมจะกราบเรียนในตอนอุดมศึกษา ซึ่งมีอยู่ในขณะนี้กระผมคาดว่าเป็นพันคน แต่ที่มาร้องเรียนที่กระทรวงศึกษาธิการ และท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการประมาณ ๑๐๐ คน เรากำลังพูดถึงตัวเลข ๑๐ ล้านคน ที่จะวางแผนและใช้เงิน แต่เกิดมีปัญหามากประมาณ ๑๐๑ ถึง ๑,๐๐๐ คน กระผมยอมรับว่าเป็นปัญหา และเราจะต้องหาทางแก้ปัญหาลักษณะนี้ทุกปีไป กระผมขอกราบเรียนในตรงนี้ว่า เราจะต้องตัดสินใจว่า การอุดมศึกษานั้นจัดให้เพื่อสนองความต้องการของทุกคนที่จะเรียนหรือจัดให้ตามกำลังเงินของรัฐ เพราะรัฐมีเงินไม่มากดังที่กระผมกราบเรียนแล้ว รัฐบาลไทยลงเงินในการศึกษา ๓๒,๐๐๐ ล้านบาท ๓๒,๐๐๐ ล้านบาทในปี ๒๕๒๕ ในปีนี้ ๒๘,๐๐๐ ล้านบาท และก็คิดเป็นร้อยละ ๔ ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ ขณะที่มาเลเซียลงร้อยละ ๗.๐ คำถามที่เกิดขึ้นก็คือว่า จะทำอย่างไร ก็ต้องพยายามขึ้นค่าเล่าเรียนหรือปรับค่าเล่าเรียนหรือหาวิธีอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้การศึกษาของเราได้ดำเนินไปได้ ด้วยเหตุดังนั้นนโยบายของรัฐบาลและเป็นนโยบายระยะยาว จึงได้เห็นว่า การอุดมศึกษาน่าจะจัดเป็น ๒ ส่วน ส่วนหนึ่งเป็นระบบจำกัดตามกำลังความสามารถของรัฐบาลที่มีเงิน และตามกำลังความสามารถของเอกชนที่เราร่วมมือกันจัดสัดส่วนระหว่างรัฐกับเอกชน และอีกส่วนหนึ่งเป็นระบบเปิดที่เปิดรับสมัครทั่วไปทั้งเรียนโดยวิธีนั่งเรียนอยู่กับบ้านก็ได้ เช่นที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงและ

และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช เมื่อเป็นอย่างนี้ กระผมขอกราบเรียนต่ออีกนิดหนึ่ง
ครับ

(นายเซวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ ได้ยืนและยกมือขึ้น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เดี่ยว จะประท้วงหรืออย่างไร
ครับ

นายเซวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ (อุบลราชธานี) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม
เซวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ จากอุบลราชธานี กระผมอาศัยข้อบังคับ ข้อ ๔๘ ในกรณีที่มิใช่
อภิปรายพาดพิงถึงตัวกระผมซึ่งเป็นเชิงทำให้กระผมเสียหาย เพราะฉะนั้นกระผมจึงอยากจะ
ประท้วงกราบเรียนว่า ในการอภิปรายของท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการก็
ดี ในการอภิปรายของท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษา กระผมอยากจะเรียนว่า มันเป็น
เรื่องนอกประเด็น เพราะขณะนี้ทางสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้ตั้งญัตติเข้ามาถามท่าน . . .

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละครับ ๆ

นายเซวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ (อุบลราชธานี) : เพราะเกี่ยวกับประเด็นที่พาด
พิงถึงกระผม ท่านประธานจะต้องให้โอกาสกระผมนะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เดี่ยว ๆ จะให้พูด

นายเซวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ (อุบลราชธานี) : ครับ ขอบพระคุณมากครับ

นายสีปพนนท์ เกตุทัต (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : กราบเรียน
ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอกราบเรียน ผู้ที่จบ ม.ศ. ๕ ที่เข้าอุดมศึกษาในปีนี้ ใน
ปีนี้มีผู้จบ ม.ศ. ๕ ประมาณ ๒ แสนคน ประเดี๋ยวกระผมจะแจกแจงเข้าที่ไหนได้อย่างไร
ที่จบประมาณ ๒ แสนคนนั้น ประมาณ ๑๖,๐๐๐ คน ได้เข้าในมหาวิทยาลัย จำกัดรับ
๒๑ แห่ง ของรัฐบาลประมาณ ๔,๐๐๐ คน ได้รับเข้าไปโดยตรง โดยหลักสูตรระยะสั้น
ดังนั้นเข้าในมหาวิทยาลัยจำกัดรับ ๑๑ แห่ง ๒๐,๐๐๐ คน ใน ๒ แสนคนที่จบ แต่ใน ๒
แสนคนที่จบนั้นประมาณเพียง ๘๕,๐๐๐ คนเท่านั้นที่สมัครเข้าไปแข่งขันกัน ๒๐,๐๐๐ ที่
นั่งในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เช่น จุฬา ธรรมศาสตร์ เกษตรศาสตร์ เป็นต้น อีกประมาณ

หมื่นคนเข้าในวิทยาลัยเอกชนที่มีอยู่ ๑๑ แห่ง อีกประมาณหมื่นคนได้เข้าไปแล้วในระดับ ปวส. ในโรงเรียนราชภัฏวิชาชีพศึกษา รวมเป็น ๔๐,๐๐๐ คน ที่เข้าในวิทยาลัยครู วิทยาลัยอาชีววะ สถาบันเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาประมาณ ๔๐,๐๐๐ คน ที่เข้าในกรม กองต่างๆ ที่เป็นส่วนราชการ เช่น กรมไปรษณีย์โทรเลข เช่น โรงเรียนต่างๆ ของหน่วยราชการ อีกประมาณหมื่นคน รวมทั้งสิ้น ๙๐,๐๐๐ คน และได้สมัครเข้าไปในรามคำแหง ปกติที่เหลือก็คือประมาณแสนคน ดังนั้น ๒ แสนคนที่สำเร็จจาก ม.ศ. ๕ หากไม่เลือกสถานที่ สามารถได้เรียนเข้าหมด ไม่มีประเทศใดในโลกที่จัดอุดมศึกษาให้แก่ผู้สำเร็จมัธยมศึกษาเช่นประเทศไทยที่จัดให้ทุกคนได้เข้าหมด หากไม่เลือกที่เรียน อย่่างไรก็ตาม อันนี้เราได้ทำมาและเราก็ทำต่อไป ปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ต่อ ๑ ที่นั่งของนักเรียนอุดมศึกษานั้น ทำให้เราสร้างที่นั่ง หรือโรงเรียนใหม่ในระดับประถมได้น้อยลง ๓๐ ที่นั่ง เพราะแพงขึ้นมาเป็นสัดส่วนเท่านั้น ในระดับมัธยมศึกษาที่ราวๆ ๒๐ ที่นั่ง ท่านต้องเลือกเอาว่าท่านจะลงทุนในอุดมศึกษาหรือท่านจะลงทุนในมัธยมต้น รัฐบาลนี้เลือกลงทุนในมัธยมต้น และชะลอในอุดมศึกษา โดยเชื่อเชิญให้ผู้ที่สำเร็จ ม.ศ. ๕ ได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเปิด เพราะเงินทุกบาททุกสตางค์มันจำกัด ถ้าเงินไม่จำกัด กระทบไม่ขัดข้องเลย และรัฐบาลนี้ก็ไม่ต้องขัดข้อง ด้วยเหตุผลดังที่กราบเรียนมาแล้ว จึงทำให้มีปัญหาอยู่บ้างในช่วงรอยต่อของ ม. ต้นขึ้น ม. ปลาย ซึ่งก็ได้คลี่คลายปัญหาไปแล้ว อย่่างที่กระทบได้กราบเรียน และ ม. ปลาย คือ ม.ศ. ๕ เข้าอุดมศึกษา และยังมีที่จำกัดอยู่บ้าง

กระผมขอกราบเรียนในข้อประเด็นสุดท้าย ที่กระผมจะกราบเรียนก็คือว่า สำหรับปัญหาเฉพาะหน้าที่พ่อแม่พี่น้อง ประชาชน และลูกหลานของท่านอีกประมาณร้อยกว่าคนถึงพันคนไม่มีที่เรียนนี้จะทำอย่างไร รัฐบาลนี้มีได้หนึ่งนอนใจ ในช่วง ๑-๒ สัปดาห์ที่แล้วมา ได้พยายามหาทางปรึกษากันระหว่างท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ และกรมกองที่เกี่ยวข้องดูว่ามีที่นั่งที่สถานศึกษาใดอยู่บ้าง และด้วยการที่พิจารณา ดูอัตราครูที่มีอยู่ และที่ได้สมัครในปีที่แล้ว จึงมองเห็น และเห็นตรงกับท่าน ส.ส. ผู้มีเกียรติหลายท่านว่า น่าที่จะจัดการด้านอาชีพมากขึ้น ก็จึงได้ดูในสถานที่ที่วิทยาลัยครูพอ

มีอยู่บ้างไหม ทั้ง ๆ ที่สถานที่พอมืออยู่บ้าง ปัญหาคือความจำกัดที่ตัวครู ครูอาชีพนั้นไม่ได้ผลิตง่าย ๆ ต้องใช้เวลา และปัญหาที่เราขยายการอาชีพไม่ได้เร็วเท่าที่ควร คือปัญหาการผลิตครู และได้เร่งรัดมาแล้วใน ๒-๓ ปีที่แล้ว และจะมุ่งหนักขึ้นในแผนพัฒนาระยะที่ ๕ คือ การผลิตครูอาชีพ อย่างไรก็ดีแล้วแต่ที่เรามีรายชื่ออยู่ที่ได้มาร้องเรียนอยู่ประมาณ ๑๐๐ กว่าท่านหรือ ๑๕๐ ท่านนี้ รัฐบาลนี้จะจัดให้ แต่ขณะนี้โรงเรียนได้เปิดแล้ว และสถานที่เรียนในวิทยาลัยครูจำกัดมีโรงเรียนอยู่ ๒ ลักษณะ แต่จะเปิดอีกประมาณ ๓ เดือนคือประมาณเดือนตุลาคมเราจะเปิดในภาค ๒ ที่มีหลักสูตร ปวท. ใช้เวลาเรียน ๒ ปี หลักสูตร ปวช. พิเศษ ใช้เวลาเรียนประมาณ ๑ ปี สำหรับผู้จบ ม.ศ. ๕ และมีโรงเรียนสารพัดช่าง ซึ่งถ้าท่านผู้ใดสนใจจะประกอบอาชีพจริง ๆ โรงเรียนสารพัดช่างนั้นใช้เวลาเรียนประมาณ ๓ เดือนครึ่ง และค่าเล่าเรียนก็ถูก ซึ่งกระผมก็ได้เช็คแล้วว่าโรงเรียนสารพัดช่างมีที่ใหม่ ในขณะที่ที่นั่งของโรงเรียนสารพัดช่างเต็มหมด แต่จะจัดให้ได้ประมาณปลายเดือนกันยายนต้นเดือนตุลาคม ดังนั้นกระผมจึงขอกราบเรียนแก่ปัญหาเฉพาะหน้าในขณะนี้ขอให้พ่อแม่พี่น้องประชาชน โดยบุคคลของท่าน โดยไม่ต้องผ่านตัวกลาง ยื่นใบความจำนองสมัครไว้ที่กระทรวงศึกษาธิการ และเราจะได้เช็คดูรายชื่อกับที่ท่านยังไม่มีที่เรียนอยู่นี้ และขอให้เมื่อเวลาปลายเดือนกันยายนและต้นเดือนตุลาคม ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการจะเปิดรับ ขอให้ท่านไปสมัครสอบที่โรงเรียนใกล้บ้านของท่าน และก็ต้องมีการสอบ เพื่อดูอันดับความสามารถและจะได้พิจารณาจากผู้ที่ยังหลงเหลืออยู่ประมาณ ๑๐๐ คน ถึง ๑,๐๐๐ คนนี้เป็นกรณีพิเศษ กระผมขอกราบเรียนอย่างนี้ ขอบพระคุณอย่างสูงครับ

นายเชวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ (อุบลราชธานี) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม เชวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ จากอุบลราชธานี กระผมเองอยากจะพูด ณ สภาแห่งนี้ เพื่อให้ปรากฏอย่างแจ่มชัดว่า ในวันที่ ๑๗ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๒๔ ได้มีหนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้ลงข่าวว่า ได้มีสโมสรนักศึกษาครูอุบลราชธานีได้ลงข่าวได้มีใบปลิวพิมพ์แจกทั่วอุบลราชธานีเป็นการโจมตีกระผม เชวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ กับคณะ ส.ส. จำนวน ๓ - ๔ - ๕ คน ว่าเป็นบุคคลไร้ยางอายไม่มีเกียรติหากินบนหลังของนักศึกษาและ

ประชาชนผู้ยากไร้ นี่คือข่าวที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้เอามาลง กระจกผมอยากจะเรียนท่านประธานว่า กระจกผมไม่ได้ดำเนินทางสื่อมวลชนหรือหนังสือพิมพ์ไทยรัฐแต่อย่างใด กระจกผมอยากจะเรียนย้ำให้ท่านประธานได้ทราบ ณ บัดนี้ว่า ตัวกระจกผมเองนายเซวงศักดิ์ เศรษฐ-
 มาตย์ นี้เป็นผู้แทนราษฎรมาด้วยความสุจริต ประชาชนเลือกกระจกผมมาโดยไม่ได้ใช้เงิน
 ทอง กระจกผมยอมรับว่ากระจกผมได้รับการร้องเรียนจากประชาชนในเขตเลือกตั้งของกระจก
 จำนวนหนึ่ง ประมาณ ๔ คน ให้กระจกผมหาที่เรียนให้ เพราะเขาเองสอบเข้าเรียนที่
 วิทยาลัยครูอุบลไม่ได้ กระจกผมเองมาพิจารณาว่ากระจกผมเป็นผู้รับใช้ประชาชน ชายของ
 กระจกผมคือราษฎร ไม่ใช่รัฐบาล แต่รัฐบาลเป็นผู้ที่ดำเนินนโยบายตามที่แถลงไว้ในรัฐสภา
 ว่า จะจัดการศึกษาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๐ ให้กับราษฎร ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาระดับ
 ประถมศึกษาหรือระดับอุดมศึกษาหรืออาชีวศึกษา เมื่อกระจกผมเข้าใจเช่นนี้ ในฐานะที่
 กระจกผมได้รับทราบความเดือดร้อนของราษฎรเขา กระจกผมก็ได้รับเอาปัญหาอันนี้มาพิจารณา
 ว่า เมื่อรัฐบาลหลอกให้เขาศึกษาเล่าเรียนสนใจแล้ว เขาเรียนจนถึงชั้น ม.ศ. ๕ แล้วเขา
 ก็อยากจะเรียนต่อชั้นอุดมศึกษา เพื่อจะได้มีความรู้กว้างขึ้น ก็เป็นความคิดที่ถูกต้องของ
 ราษฎรแล้วเป็นสิทธิ์ของเขาโดยชอบที่เขาจะทำอย่างนั้นได้ แต่ปัญหาอุปสรรคที่สกัดกั้น
 เขาก็อยู่ตรงที่รัฐบาลไม่สามารถจะหาที่เรียนให้เขาได้ กระจกผมจึงมาพิจารณาว่า สมควรที่
 กระจกผมจะต้องเอาเด็กเหล่านี้ไปฝากหรือไม่ การที่กระจกผมเอาเด็กเหล่านี้ไปฝาก กระจกผม
 เห็นว่าไม่ใช่เป็นการไร้ยางอาย ไม่ใช่การขูดรีดประชาชน แต่เป็นการรับปัญหา น่าจะ
 เป็นรัฐบาลมากกว่าไม่มียางอายที่ไม่สามารถรับเด็กเพิ่มขึ้นหาที่เรียนให้เขาได้ เอาเงินภาษี
 อากรเขามาแล้ว ตั้งวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขึ้นมาแล้ว เอาเงินภาษีอากรของราษฎรทั้ง
 ราษฎรเรียนเก่งและเรียนไม่เก่งมาตั้งวิทยาลัยครู ทำไมจะต้องรับแต่คนเรียนเก่งอย่างเดียว
 คนที่เรียนไม่เก่ง อย่างจบ ม.ศ. ๕ แล้ว ถ้าสอบเข้าไม่ได้นี่เป็นคนชั่วอย่างนั้นหรือ ไร้
 สมรรถภาพอย่างนั้นหรือ นี่คือกระจกผมเอามาความคิด เมื่อคิดแล้วก็มีคามจำเป็นที่กระจกผม
 เป็นผู้แทนปวงชน ก็ต้องเอาไปเสนอต่อรัฐบาล คือเอามาให้ท่านขุนทอง ภูมिवเดือน
 รัฐมนตรีช่วยว่าการว่าท่านจะรับได้ไหม ๑ คน ๑ คนนะครับ จากอำเภอบุณฑริกเป็นเด็ก
 กันดารชื่อนายทวีศักดิ์ พะเมเด กระจกผมเอามาฝากท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการก็บอกว่า โอ.เค.

ถ้าอย่างนั้นรับรองเพราะมีคนฝากมาแล้ว ๑,๘๐๐ คน นายเซวรงค์ศักดิ์ฝาก ๑ คน ท่านผู้
 เป็นประธานครับ เมื่อฝากแล้ว ทางกรมการฝึกหัดครูก็ได้อนุมัติ มีหนังสือรายงานไปยัง
 วิทยาลัยครูอุบล แต่ปรากฏว่านามสกุลเป็นพรหมมาซึ่งมันไม่ถูก นามสกุลที่แท้จริงคือ
 พะเมเด กระทบก็ร้อนใจเด็kmันร้องมา กระทบก็มาหาผู้อำนวยการกองการฝึกหัดครู ว่า
 ทำไมมันเป็นพรหมมา กระทบก็เลยเขียนนามบัตรชี้แจงไปบอกจะให้ขอแก้ไขใหม่ นี่แหละ
 คือความจริง ท่านผู้เป็นประธาน กระทบจึงได้อ่านนามบัตรกับหนังสือนี้ไปยื่นยื่นต่อท่าน
 อธิการพล กำบัง ที่วิทยาลัยครูอุบลว่าให้แก้ไขไปตามนี้ เพราะฉะนั้นท่านผู้เป็นประธาน
 ครับ กระทบอยากจะเรียนยั่วว่า ตั้งแต่ที่รัฐบาลได้ให้งบประมาณ ๗๒ ล้านบาทขยาย
 โรงเรียนนั้น กระทบฝากเด็กได้คนเดียวเป็นสัจจริง และกระทบไม่เคยเอาเงินราษฎรมา
 โดยการฝากเป็นค่าแรง ค่าน้ำชา ๕,๐๐๐ บาท ๖,๐๐๐ บาท ตามที่สมาคมนักศึกษาวิทยา-
 ลัยครูอุบลได้กล่าวหากระทบแต่อย่างใด ถ้าหากกระทบเอาเงินราษฎรคน ๆ นั้นมา แล้วฝาก
 เด็กได้มากกว่า ๑ คน ก็ให้พระสยามเทวาริราช จงลงโทษกระทบผู้เป็นประธาน ให้
 กระทบตายไป ๗ ชั่วโมง และอย่าให้กระทบได้พูดได้เกิด อย่าได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิก
 สมาผู้แทนราษฎรอีกต่อไป แต่ถ้าหากการกล่าวหาโจมตีของสมาคมนักศึกษาครูอุบลราช
 ธานีไม่เป็นความจริง ก็ขอให้เขาได้รับผลตอบแทนเช่นกระทบ แล้วก็กระทบจะดำเนิน
 การทางศาลเพื่อพิสูจน์ความจริงต่อไปอีกด้วย เพราะฉะนั้นท่านผู้เป็นประธานครับ กระทบ
 อยากจะเรียนว่า ถึงเวลาแล้วหรือยังที่รัฐบาลจะแก้ไขปัญหาวิทยาครูซึ่งเป็นสถาบันการ
 ศึกษาซึ่งจะแก้ปัญหาประชาชนในท้องถิ่นได้ โดยตัดคำว่า “ครู” ออกเสียครับ ตัดออก
 โดยเร็ว ให้ตั้งคำว่า “วิทยาลัยอุบลราชธานี วิทยาลัยศรีสะเกษ วิทยาลัยอุษรยา” เพื่อ
 รับนักศึกษาทุกแผนกการ แม้แต่จะรับนักศึกษาบัตรกรี นักศึกษาแก้วิทย์ นักศึกษาสหกรณ์
 เกษตรตำบล เกษตรอำเภอ เรียน ๖ เดือน ๘ เดือนออกไปพัฒนาบ้านเมือง ให้เงินเดือน
 เขาเพื่อเป็นการระบายนักเรียนชั้นสถานที่เรียนเหล่านี้ออกไปมีงานทำ ท่านผู้เป็นประธาน
 ครับ มีนักเรียน ป.กศ. สูง คนไหนจบมาแล้ว มาร้องรัฐบาลว่าเราไม่มีงานทำ ถ้ารัฐบาล
 จะใจกว้างลองให้เขาเรียนดูซิ หาสถานศึกษาให้เขา ไม่มีเอาร่มมาจ้างครู ๒ ชั่วโมงได้
 ๔,๐๐๐ คน ให้จบ ป.กศ. สูง ตามความปรารถนาของเขา อย่าล่อให้เขารักผมแล้วไม่แต่ง

งานมันดีไหมท่านผู้เป็นประธาน รัฐบาลล่อให้เขาเรียน เรียนแล้วไม่ให้เขาต่อ กระทบ เคยบอกว่าจะออกกฎหมายห้ามเขาซิ อย่าให้คนเรียนไม่เก่งไม่ได้เรียน ท่านรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงศึกษาครับ อยากให้เขาเรียน มันเรียนแล้วไม่มีที่เรียน จะให้เขาไปเรียนที่ไหน ไปเรียนในป่าในดงได้เมื่อไร กระทบอยากจะถามท่านตรงนี้ อย่าได้พูดถึงนโยบาย ๗ ปี ๘ ปี การวางแผนอย่างนั้นอย่างนี้ กระทบอยากจะเรียนว่า ท่านรู้มาแล้ว ๓ ปี ทำไมไม่แก้ ปี ๒๕๒๙ ม.ศ. ๕ จะไปบรรจบกันอีกครั้งหนึ่ง ท่านก็บอกว่าจะแก้ไม่ได้ กระทบอยากจะเรียนว่าถ้าจะเปิดโรงเรียนเคลื่อนที่ เมื่อเดือนพฤศจิกายนก็อย่าพูดกันดีกว่า แก้ตรงนี้ครับ แก้เดี๋ยวนี้ แก้ได้ไหม ถ้าแก้ไม่ได้ก็บอกประชาชนเขาว่าแก้ไม่ได้ หรือถ้าแก้ไม่ได้จริงๆ ก็ลาออกไป คนอื่นคนที่เขาแก้ได้ออกมาแก้ กระทบเรียนอย่างนี้ด้วยความสัตย์จริงครับ ท่านผู้เป็นประธาน กระทบขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : พูดกันมาพอสมควรแล้ว พอจะปิดอภิปรายได้ไหม

นายขุนทอง ภูผิวเดือน (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ ด้วยความเคารพ ผมขอทำความเข้าใจกับคุณเซวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ ผมยืนยันได้ว่า คุณเซวงศักดิ์ฝากมาคนเดียวจริงๆ คือนายทวิศักดิ์ พะเมเด แต่ว่าคุณเซวงศักดิ์นี้อาจจะไปเฟลโอเซ็นชื่อให้ใครคนหนึ่ง ซึ่งเขียนที่ศาลจังหวัดอุบลราชธานี ขออนุญาต “วันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๒๔ เรื่องขอฝากเด็กเข้าเรียน กราบเรียนพี่ขุนทอง ภูผิวเดือน ที่นับถือ เด็กที่ถือหนังสือนี้ เป็นลูกหลานคนยากจน อยากเรียนต่อวิทยาลัยครูอุบลราชธานี ผมเองไม่มีโอกาสช่วยเขาได้ นอกจากพี่ขุนทองเท่านั้น ผมจึงขอความกรุณาที่ได้ช่วยอนุเคราะห์เท่าที่เห็นสมควร ขอขอบคุณ เซวงศักดิ์ เศรษฐมัตย์ ส.ส. อุบลราชธานี” ตอนนั้นผมไม่อยู่ แต่มันอย่างนั้นครับคุณเซวงศักดิ์ ที่ผมต้องพาดพิงถึงคุณ ผมปกป้องคุณเซวงศักดิ์ซึ่งเป็นบุคคลที่สุจริต มันมีนักเรียนซึ่งมีชื่อตรงกันกับบัญชีที่เขาเอาไปให้คุณเซวงศักดิ์เขียนใบปะหน้าให้นี้ จริงๆ รายชื่อทั้งหมดเขาเขียนเอง คุณเซวงศักดิ์ไม่ได้เขียน แต่ใบปะหน้าซึ่งเป็นหนังสือนำส่ง คุณเซวงศักดิ์เขียนที่ศาลจังหวัดอุบลราชธานี ที่นี้อีกชุดหนึ่งซึ่งเขามาร้องขณะนั้นชื่อตรงกัน เขาบอกว่า อาจารย์วิทยาลัย

ครูอุบล ไปเรียกเงินเขาคนละ ๕,๐๐๐ บาท ๖,๐๐๐ บาท มี ๓ คนและขอให้ผมนี้จัดการให้ด้วย นี่ละชื่อของคุณเขววงศ์ก็ถึงไปมี ทั้ง ๆ ที่คุณเขววงศ์ก็สุจริต แต่เปลอไปว่าเขาเอาบัญชีมาช่วยหน่อยก็เลยเซ็นให้เขา ผมปกป้องเพื่อนฝูงของผมที่มีความสุจริตไม่ได้พาดพิงให้เสียหาย จึงชี้แจงให้ทราบครับ

นายเขววงศ์ดี เศรษฐมัตย์ (อุบลราชธานี) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมเขววงศ์ดี เศรษฐมัตย์ จากอุบลราชธานี ท่านพี่ขุนทองที่เคารพครับ กระผมต้องเรียนอย่างนี้แหละครับ กระผมขออภัย แต่ด้วยตำแหน่งหน้าที่ของท่านเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษา ด้วยความเคารพในตัวพี่ เมื่อพี่เอาความจริงมาเปิดเผยอย่างนี้ ผมไม่รู้จะขอบคุณพี่ได้โดยอักษรอันใด เพราะมันรู้สึกตันตันใจเหลือที่กระผมจะพูดและกล่าวเป็นภาษาคนได้ กระผมจึงอยากจะเรียนท่านผู้เป็นประธานว่า ขอให้พี่ขุนทองจงเป็นรัฐมนตรีของประชาชนต่อไปชั่วนิรันดร กระผมขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอ้า มีอะไรครับ เชิญ

นายทวนทอง อิศสระวงศ์ (มหาสารคาม) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมทวนทอง อิศสระวงศ์ ผู้แทนราษฎรจากจังหวัดมหาสารคาม ผมฟังท่านเจ้าของยุติติ ฟังเพื่อนสมาชิกทุกท่าน เพื่อขอร้องให้รัฐบาลหาทางแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า โดยเฉพาะผู้ปกครองและเด็กที่กำลังมารอฟังคำตอบอยู่เดี๋ยวนี้ จำนวน ๑๐๐ กว่าคน และได้ยื่นการตอบของท่านรัฐมนตรีทั้งช่วยว่าการ และรัฐมนตรีว่าการ กระผมก็เลยอยากจะกราบเรียนนิดหนึ่งว่า เรามาพูดกันตรง ๆ เถอะครับ ข้อขัดข้องเดี๋ยวนี้มันอยู่ที่ไหน มันจะอยู่ที่สภาพการศึกษา สภาพพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติหรือไม่ ที่ไปวางขอบเขตเอาไว้ว่าจะต้องลดการผลิตครูลงปีละ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ทุกปี ๆ ท่านจะมาอ้างคำว่า “เดี๋ยวนี้สถานที่เรียนมันเต็มแล้ว จำนวนอาจารย์ไม่พอ” อันนั้นอย่าพูดกัน เพราะฉะนั้นการแก้ไข ปัญหาเฉพาะหน้าเดี๋ยวนี้ กระผมอยากจะวิงวอนท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการว่า ไม่เหลือบ่ากว่าแรงหรือครับว่า อย่าพูดสิ้นเดือนกันยายน สิ้นเดือนเมษายน คนกำลังจะจมน้ำตายอยู่แล้วเดี๋ยวนี้ เขาขออยากจะเรียนหนังสือ ไม่ใช่ขอไปเป็นโจร เพราะฉะนั้นจึงอยากจะขมวดลงท้ายด้วยว่า ขอฝากกับท่านรัฐมนตรีว่า

การนี้แก้ไขปัญหาเรื่องนี้เพื่อให้ทันไม่เกินวันที่ ๒๕ เดือนนี้ ซึ่งอยู่ในข่ายซึ่งเด็กจะต้องเข้าเรียนได้ ขอกราบเรียนสั้น ๆ เพียงแค่นี้ละครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอ้า ท่านดอกเตอร์อนุวรรตน์ จะสรุปไหม

นายอนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ (บุรีรัมย์) : ท่านประธานที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม อนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดบุรีรัมย์ พรรคชาติไทย กระผมไม่ติดใจท่านประธาน ได้ขอให้ทางรัฐมนตรี คือให้ท่านประธานส่งให้ทางรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ และรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการรับไปพิจารณาช่วยเหลือเท่าที่กระทรวงศึกษาธิการจะให้ความช่วยเหลือได้ กระผมสรุปเพียงแค่นี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการท่านก็ได้ฟังแล้ว ท่านก็คงจะได้รับเอาไปพิจารณา ก็ไม่มีอะไรแล้วครับ วันนี้ก็เป็นเวลาสมควรแล้ว ขอปิดการประชุมวันนี้ครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๔๘ นาฬิกา

ผู้จตุรายนงานการประชุม

สุภาภรณ์ มัลย์ทัต
 สุจิตรา ทองมา
 เยาวเรศ นवलสกุล
 ประเสริฐ บันสิน
 กฤษณา มิ่งสุวรรณ
 พัชรี ไซคำพา
 ชลอลักษณ์ ธรรมผล
 วัฒนี อุดมภักดี
 รุจิรา เมล็ดแดง
 ภูษชงค์ เอกบุตร
 อรสา เจียมเจริญ
 นนทลี จำปีคง
 ปราณิ เอกรัตน์กุล
 อาภรณ์ พงษ์นาค
 เปรมจิตร บุญหล่อ
 สรวัญญา จันทร์เรีย
 บังอร แก่นกุล
 บุญพา พักรักษา

กัลยา พิมพ์เสน
 พรรณบุบผา วิไลวงษ์
 ทิพรรัตน์ สาตประดับ
 อัมพา กันทิโกวิทย์
 สัมฤทธิ์ คงเลิศ
 ประภา อั่นองอาจ
 สุชาดา ภมระภา
 สติมา คุ่มมงคล
 ประไพศรี แดงอินทวัฒน์
 กรุณา พิมพ์สุวรรณ
 สมชาย ดาวอุดม
 สมศรี ใจอ่อนนุ่ม
 ชนิกา ศรีสมวงษ์
 สุตคะนิง ดิษยาธิคม
 อนงค์ ไต่ประดับ
 อุทุมพร แก้วสถิตย์
 พัชนี คล้ายสุวรรณ
 รัชณี ชันธิโชติ

๑๐๕

คณะกรรมการการตรวจรายงานการประชุม

ปิยะณัฐ วัชรภรณ์
ร้อยเอก ชะโลม รัตนเสถียร
บัญญัติ วงษ์ประยูร
เชิดชัย เพชรพันธ์
ถวิล จันทรประสงค์
ประสงค์ วงษ์สุนทร
ณรงค์ บุญสิทธิ์
เอนก ทับสุวรรณ
บัวพรม ธีรภักดิ์ยานพันธ์
มนตรี ด้านไพบูลย์
ชัย ชิตชอบ
ธีระพันธ์ เพ็ชรสุวรรณ

ตรวจแล้ว วันที่ ๗ เดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๔

สภารับรองในคราวประชุม

ครั้งที่ ๑/๒๕๒๔ (วิสามัญ สมัยที่ ๒)

วันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๒๔

บุญเท่ง ทองสวัสดิ์

ประธานสภาผู้แทนราษฎร